

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KILEY DUNBAR

Christmas *at the* Borrow a Bookshop

Aşkı
bulmanın tam
zamanı...

ve mükemmel bir kitap

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KILEY DUNBAR

Christmas
at the Borrow *a*
Bookshop

hera

OceanofPDF.com

Bu kitap Robin ve Iris için. Sizi çok seviyorum.

OceanofPDF.com

Reklam Yeni Bir Tatil Fikri

Kitapçıdan Ödünç Al, Up-along, Clove Lore, Devon.

Borrow-A-Bookshop sizi tarihi bir Devonshire liman köyünde kendi kitapçınızı işletme hayallerinizi gerçekleştirmeye davet ediyor... hem de iki haftalığına.

Günlerinizi kendi büyüleyici kitapçınızda müşterilerinizle kitaplar hakkında konuşarak ve rahat kafe köşesinde lezzetli kremalı çaylar servis ederek geçirin. Her zaman yardım eli uzatmaya hazır olan dost canlısı yerel halkla tanışın.

Dükkânı kapattıktan sonra spiral merdivenlerden resimli pencere koltuğu bulunan çift kişilik yatak odanıza çıkın ve Atlantik manzarasını seyretmek üzere yerleşin. Tatiliniz sona erdiğinde anahtarları bir sonraki tatilci-kitapçıya teslim etmeniz yeterli.

Rezervasyonunuzu erkenden talep edin. Şu anda otuz iki aylık bir bekleme listesi bulunmaktadır.

Tesis bünyesinde küçük, tam donanımlı özel mutfak (kendin pişir kendin ye) ve duş odası. Tüm dükkan ve kafe gelirleri Borrow-A-Bookshop Community Charity tarafından muhafaza edilmektedir. Sayman: Bayan Jude Crawley.

E-posta ile başvurun.

14 gün için kiralama başına £380 ücret.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Önsöz

Karanfil İlmî

Bazı tatilciler Amalfi Sahili'nde tam donanımlı bir villada iki hafta geçirmek için dört bin doları gözden çıkarmaktan çekinmezken, 'staycation' tutkunları yıllık gelirlerinin üçte birini çocukların keçi besleyebileceği, midilliye binebileceği ve sağanak yağmurdan kaçabileceği kırsalda bir çiftlik evinde kalmak için harçayabilir. Ve onlara daha fazla güç; şüphesiz hepsi harika zaman geçireceklerdir.

Ancak yine de göz önünde bulundurulması gereken çok fazla şey var; kapatmalar ve iptaller her zaman fırtına bulutları gibi ufukta tehditkar bir şekilde beliriyor, havaalanı pistleri kadar uzun pasaport kontrol kuyrukları, ek vergiler ve sigorta maliyetleri, telefonunuz için dolaşım ücretleriyle ilgili tüm o zahmetler - ve bu, dışarıda yemek masraflarını, zararsız bahşış verme sanatını veya okul tatillerinde tarifelerin yükseldiği gerçeğini düşünmeden önce, bugünlerde Center Parcs'ta yoğun sezonda bir hafta bile karşılayabilmek için Zuckerberg seviyelerinde zengin olmanız gerekir.

Tüm bu nedenlerden ötürü, özellikle sizin gibi belirli bir insan tipi arasında popülerliği artan yeni bir kaçamak türü var ve buna kitapçılık tatili deniyor. Her yerde kitapçılar tatile çıkma kervanına katılıyor ve depolarının tozunu alıyor, bodrum katlarını temizliyor ve Çatı katları, ve nakliye içinde yataklar ve IKEA mutfak bölmeleri, böylece kitap inekleri kendi kitapçılarında yaşama ve çalışma fantezilerini gerçekleştirebilirler,

Sadece bir ya da iki haftalığına bile olsa.

Güzel Devon'da sahilde yer alan Clove Lore'daki Ödünç Kitap Dükkanı, kapılarını konuklara açan ilk dükkanlardan biriydi ve bu yıl ünü dünyanın dört bir yanına yayıldı.

Guardian'ın seyahat sayfalarında ve The People's Friend'de iki sayfalık çok cazip bir yazı.

Clove Lore kitap molasını tavsiye edecek çok şey var. Gün doğumundan alacakaranlığa kadar kendi kişisel kitapçınızda dolaştığınızı ya da yerel halkın deyiimiyle 'dimpsey light' müşterilere tavsiyelerde bulunduğunuzu (bilenlere 'elden satış' denir!), bir müşterinin yeni kitabını sevgiyle paketlediğinizi ve onları yüzlerinde bir gülümsemeyle uğurladığınızı hayal edin. Saatler sonra ise keşfedilecek köyün kendisi var.

Clove Lore, ziyaretçi merkezinden (tur otobüslerinin kalktığı yer) hediyeelik eşya ve kaymaklı şekerleme satan dükkanlara uzanan zikzaklı dik bir sokaktan (aşağıdayken Up-along, yukarıdayken Down-along olarak bilinir) oluşur, ve yandaki eşek barınağı, Bella ve Finan'ın geleneksel İngiliz pub'ı Siren's Tail'i işlettikleri tarihi limana kadar, açık ateşi ve bar-restoranı ile bir kış gününde her zaman rahat ve misafirperver.

Yaz aylarında deniz canlılarını tespit eden teknelerden biriyle gezintiye çıkabilir, sahil boyunca dolaşarak mağaralara hayran kalabilir ve uçurum şelalesinin müziğini dinleyebilir ya da sadece atmosferi içinize çekerek deniz duvarında yerel halkla sohbet edebilirsiniz.

Hatta Jude ve Elliot'a aşık bile olabilirsiniz. Her ikisi de deniz kenarına mola vermek için geldiler (kırık kalplerini de yanlarında taşıyarak) ve iyileşmiş ve mutlu bir şekilde ayrıldılar. Aslında ayrılma kısmı tam olarak doğru değil. Jude ve Elliot geçen yaz burada tanıştılar ve şimdi onlara bir bakın, burada yaşıyorlar, çalışıyorlar - ve Jude'un durumunda okuyorlar - ve her zamanki gibi birbirlerine aşıklar.

Köy kendini romantizm için en iyi yer olarak tanıtmayı seçmiyor. Dramatik deniz manzaraları yeterince ilgi çekici ve Büyük Ev'in ve malikanenin aristokrat sahibi Araminta Clove-Congreve'e, arkadaşlarına göre 'Minty'ye göre çok fazla ziyaretçi diye bir şey var

köyün tepesindeki bahçeler. Eski ve görkemli taşra evinde ezelden beri beş parasız ve bekar olmayı yavaş yavaş kabullenmekte ve köyü zevkle arzu edilen bir yer haline getirmek için biraz isteksizce de olsa modernleşmeye çalışmaktadır.

Elbette, Clove Lore'da yapılacak çok şey olmayabilir - su sporları veya gece hayatı açısından çok az şey var - ve plaj çakıllı, güneşe tapanlar için ideal değil. Çoğu günübirlikçi ya da barda akşam yemeği, yatak ve kahvaltının tadını çıkaran hafta sonu gezginleri, ancak kitapçı tatilleri, köy yaşamının değerli bir parçası olduklarını hissetmeleri için yeterince uzun olan iki haftalık konaklamalar için misafirleri getirmeye yardımcı oluyor.

Artı, ucuz.

Biraz para biriktirirseniz, kendi hayatınızdan bir süreliğine uzaklaşabilirseniz ve elinizi çabuk tutup neredeyse üç yıldır devam eden bekleme listesinde kendinize bir yer edinebilirseniz, bir kitapçı tatili gerçekten kimsenin ulaşamayacağı bir şey değil.

Kitapçılardan ödünç alınan yerler arasında en çok rağbet gören Noel ve Yeni Yılı kapsayan iki haftalık dönemde Clove Lore, denizden bakıldığında Viktorya dönemi sokak lambaları ve Noel ışıklarından oluşan ve rıhtımdan yukarıya doğru uzanan ışıltılı bir merdivendir. Tek bir binanın bile süslenmeden kalmasına izin verilmez, tabii Minty'nin bununla bir ilgisi yoksa. Minty'nin hatırlayabildiği kadarıyla bu 'işleri yapma şeklimiz' ve geleneklerin sürdürülmesi gerekiyor.

Bu yıl Aralık ayının soğukları, her kır evinin kapısındaki ışık dizilerine ve Noel çelenklerine ekstra özel bir gümüşü parlaklık kazandırdı.

Şimdiye kadar gördüğünüz en rüya gibi 'İngiliz sahilinde kış' Instagram paylaşımını ya da büyükannenizin şimdiye kadar tamamladığı en nostaljik eski İngiliz yapbozunu gözünüzde canlandırdığınızda, köyün bu ay ne kadar büyüü ve pastoral göründüğünü, her bir bacadan çıkan dumanı ve limandaki büyük pırıltılı Noel ağacının kısa, değerli kış ortası günlerini karşıladığını anlamanın yarısını yapmış olursunuz.

Borrow-A-Bookshop'un sahibi Jowan de Marisco, her ne kadar bir korsan gibi görünse de, yılın bu zamanlarında artan kitapçılık tatili arzusunun yararlanarak fiyatları yükseltmeyi aklından bile geçirmez. Hayır, her tatilci ve kitapçı aynı ücreti öder; ister yavaş ve soğuk bir Şubat ayında, ister Clove Lore'un yazlık bahçelerinin çiçeklerle dolup taşıdığı ve turistlerin otobüsler dolusu geldiği hareketli, cayır cayır yanan bir Temmuz ayında olsun.

Sadece herkes aynı ücreti ödemekle kalmıyor, herkes Jowan tarafından da aynı şekilde karşılanıyor. İşte yeni gelen, Jowan'la birlikte ziyaretçi merkezinden dik kaldırımlardan aşağı iniyor ve Ödünç Kitap Dükkanı'ndaki Noel tatillerine hazırlanıyor. Ne var ki, hiç de hazır ya da Noel'e uygun görünmüyorlar.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

19 Aralık

Magnús Sturluson ve Jowan, limana inen tehlikeli patikanın tam ortasındaki kulübelerin arasındaki mütevazı geçitten aşağı döndüler.

Magnús bavuluyla kaldırım taşlarının üzerinde mücadele ederken Jowan, "Aşağı taraf her zaman arabaların giremediği bir bölge olmuştur," diye açıkladı. 'Eskiden köyün eşekleri, balık, kömür ve biradan bahsetmiyorum bile, bavulları yokuş aşağı yukarı taşırdı. Şimdilerde bunu kendiniz yapmak zorundasınız, gerçi her kapıda kızaklar var, fark edeceksiniz, kolaylaştırmak için.

Magnús sadece başını salladı ve çantasını bir kez daha düzeltti. Jowan'ın yaşlı Bedlington teriyeri Aldous, son derece mutlu bir yaratık olmasına rağmen sıkı kuyruğu düşmüş bir soru işareti gibi bacaklarının arasına kıvrılmış, aralarında koşturuyordu.

Altmış küsur yaşındaki birinden beklenmeyecek kadar yıpranmış ve güneşten ağarmış, ancak kumlu sakalının altında hâlâ yakışıklı ve güzel yüzlü olan Jowan, Magnús'un sessizliğine rağmen konuşmaya devam etti ve konuşurken inci damla küpesi çenesinde dans etti.

'İhtiyaç duyulduğunda yardım sunmak için gönüllüler elinizin altında olacak. Onlardan oluşan bir grup var, göreceksiniz. Bildiğinizden eminim, sadece dükkanın değil, küçük kafenin de işletmesini üstleneceksiniz. Özel kullanımınız için bir mutfak ve banyo var ve tabii ki spiral merdivenlerin tepesinde sadece bir yatak var. Rahat diyebileceğiniz bir yer. Ama bu sizin için sorun olmayacak,' diye teminat verdi Jowan Magnús'a. "Tek kişi olduğunuz için bolca yeriniz olacak. Sesinde kaymak gibi hoş bir kalınlıkla 'perzon' diye telaffuz etti.

"Doğru," diye onayladı Magnús, kendi sesi derindi ve havaalanından beri karşılaştığı herkesin dikkatini çeken harika bir müzikal İzlanda aksanına sahipti. Adasından ayrılalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, buna hiç alışkın değildi ve özellikle taksi şoförünün konuşma şeklini taklit etmeye çalışması ve hiç tanışıp tanışmadığını sormadan önce fena halde yanlış anlaması hoşuna gitmemişti Björk.

Magnús onunla tanışmıştı ve kesinlikle çok çekiciydi, ama yalan söyleyip hayır demişti, bu insanların İzlanda'nın herkesin birbirini tanıdığı küçük bir durgun su olduğuna dair inançlarını doğrulamak istememişti.

Magnús, İngiltere'de geçirdiği kısa süre boyunca karşılaştığı pek çok kadının - ve erkeğin - aslında gülümseyerek ve hayranlıkla baktıklarının, onu alışık olmadıkları türden çekici bulduklarının hiç farkında değildi.

Memleketinde Magnús'un boyu ve eni, kesilmiş kafası ve sakalı gibi oldukça standart şeylerdi (bakımı kolay, diye düşündü, ama istemeden de olsa gerçekten çekici bir şeydi), ama burada, İngiltere'nin güneyinde, delici mavi-gri gözleri ve sağlam, etkileyici duruşu, onu gören birçok insanın aynı müstehcen, susamış sonuca varmasına neden oldu: Bu vahşi gözlü bir Viking istilacısıydı.

Anahtarları teslim ederken Jowan'ın düşündüğü bu değildi. Yeni gelenin asık suratlı, hatta üzgün olduğunu düşünüyordu; dükkânın taş basamaklarını çıkarken geniş omuzlarının nasıl çöktüğünü, bakışlarının yazın parlak ve ışıltılı olan kapının soyulmuş gök mavisine boyasına sabitlendiğini fark etti.

Jowan ne yapacağından emin olamayarak adama baktı. Buranın durumuna kızmış mıydı? Daha çok gençti, otuzuna yeni basmıştı belki; diğerleri gibi o da tatil için heyecanla basamakları tırmanıyor olmalıydı.

Jowan küçük kitap krallığını savunma ihtiyacı hissetti. "Yeniden boyamak bir bahar işidir, çünkü kış donları geçtikten sonra

en kötüsünü yaptı. Şu anda bakımı düşünmenin bile bir anlamı yok, özellikle de fırtınalar beklenirken.

Adam onu duymuyor gibiydi, bu yüzden Jowan pes etti ve misafirlerine veda ederken her zaman söylediği sözleri söyledi.

"Burası sizin kitapçınız, nasıl isterseniz öyle yapın. Unutmayın, her misafirimiz son gününde kasanın yanındaki masanın üzerindeki sergiyi kendi okuma zevkini yansıtacak şekilde değiştirir ve siz de bunu bir sonraki kitapçının iki hafta boyunca yerinde tutması için bırakmalısınız - burada hoş bir geleneğimiz var, kalışınızın bir mirası. Sizden önce bizimle birlikte olan Kim ve Karamo'nun ev dekorasyonu ve yaşam tarzı kitaplarını sevdiklerini göreceksiniz, bu yüzden sizin için bunları bıraktılar. Bunun dışında istediğinizi yapın, aynı şey kafe için de geçerli.

Yine de Magnús Sturluson, diğer konukların genellikle yaptığı gibi şaşkın, şansıma inanamıyorum tarzında gülümsemiyordu. Aslında biraz hasta görünüyordu.

Bugünlerde yeni insanlarla tanışmayı seven Aldous bile bu adama yüz vermiyordu. Küçük köpeğe kulağının arkasını kaşması bile teklif edilmemişti. Köyün yeni veterineri Elliot'ın ellerinde yeni bir hayata kavuştuğu için herkes onunla ilgilenmeyi seviyordu.

Magnús anahtarı kilide soktuğunda ve kapının üzerindeki küçük zil dükkânın kâğıttan sessizliğinde çınladığında bile Jowan'a dönüp tüm hayalleri bir anda gerçekleşiyormuş gibi sırtmayı başaramadı.

Jowan her zamanki gibi elindeki en harika hediye bahşediyormuş gibi hissederek tekrar, "Tamamen senindir," dedi.

Magnús sadece başını salladı, Jowan'a teşekkür etti ve dükkân sahibi coşkusunun bu kadar olduğunu kabul edene kadar paspasın üzerinde sessizce bekledi.

Aldous'la birlikte dönüp Siren'in Kuyruğu'na doğru ilerlediler; Bella ve Finan yeni Noel biralarını getiriyorlardı ve bir tadımcı arıyorlardı.

"Haklısın o zaman," diye geri seslendi Jowan. "İhtiyacınız olursa numaram kasanın yanında.

Ama dükkânın kapısı çoktan kapanmıştı.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Denizde Tek Başına

Alexandra Robinson yedi gündür denizdeydi ve şu ana kadar Penzance'da kısa bir mola verip tam olarak gelişmese de hayatta kalmasına yetecek kadar erzak alması dışında insanlarla temas kurmamayı başarmıştı. O kısa alışveriş çılgınlığı sırasında kimseye tek kelime etmemeye dikkat etmiş, Co-op'un kasasında para üstü almak için gergin bir şekilde çantasını karıştırırken göze çarpmamaya çalışmıştı.

Dışarıda onu arayan bir arama ekibi olmadığından yüzde yüz emin olamazdı ve tanınmayı göze alamazdı.

Telsizinde kaçak bir feribottan bahsedilmiyordu, bu yüzden filikaları denize indirmiş olmaları pek olası değildi. En azından öyle olmadığını umuyordu.

Belki de birilerini arayıp iyi olduğunu haber vermeliydi ama konuşmak istediği kimse yoktu. Ayrıca, kendini tamamen soyutlamak ve Kernou Limanı'ndan mümkün olduğunca uzaklaşmak planının bir parçası değildi.

Onu şimdi görselerdi, denizde geçirdiği bir haftayla değişmiş halini görselerdi ne düşünürlerdi? Dudaklarının çatladığını, cildinin kâğıt gibi olduğunu ve saçlarının kaçtığı günden beri doğru dürüst yıkanmadığını biliyordu. Tuzlu suya hızlı ve soğuk dalışlar, yaz güneşinden hâlâ ağarmış olan uzun ve kalın saçlarını gevrek tellere dönüştürmüştü. Önemli değildi. Onu burada kimse göremezdi.

Alex'in yirmi yedi metrelik nehir kruvazörü Dagalien'de her şey rutubetliydi; babasının 1980'lerden kalma bir yadigârı olsa da, doğaçlama deniz kaçamağı için son derece yeterliydi. Arka kamara ona

nispeten rahat uyuyabiliyordu. Temiz su kaynağı, kahve ve hazır ramen için bir su ısıtıcısı (gerçi şu anda doğru dürüst bir rosto yemeği için neredeyse her şeyini verebilirdi) ve hatta katlanır bir kapının arkasında bir portatif tuvalet bile vardı ama yine de tekne lüks için ya da kalbi kırık bir kadının Cornwall'dan çıkmak için çılgınca koşuşturmasını kolaylaştırmak için tasarlanmamıştı.

Şimdiye kadar, Alex'in sekiz uzun yıl boyunca turistler ve yerel halk için feribot hizmetini yürüttüğü Fal Haliçi üzerindeki kolay gidiş gelişinden neredeyse hiç sapmamıştı; liseden yeni mezun olmuş ve bir dizi A-seviyesi almışken, on sekiz yaşında kendini öksüz ve yetim bulduğunda, bir ev ve yürütmesi gereken hazır bir işle babasından devralmıştı.

Kaçmak, daha doğrusu denize açılmak, geçen hafta yapılacak tek mantıklı şey gibi görünmüştü ve çılgınlık halinin geçmesi için yeterince uzun süre denizde kalmamıştı. Hâlâ öfke ve incinmişlikle köpürüyordu ama hoşlanmadığı ve görmezden gelmeye çalıştığı sinsi bir utanç ve suçluluk duygusu da ortaya çıkıyordu.

Uzun bir feribot yolculuğundan sonra eve döndüğünüzde, en yakın arkadaşınız kanepeye sinmişken erkek arkadaşınızın aceleyle gömleğinin düğmelerini iliklediğini görmek bir kadına bunu yapar; onu kaçmaya meyilli hale getirir.

Alex düşünmek için durmamıştı. Tek kelime bile etmemişti. Düz çizmelerinin topuklarını açmış (Ben, onun 1.80'lik boyuna kıyasla 1.80'lik boyu konusunda hassastı, bu yüzden uzun zamandır düz çizme giyiyordu) ve iskeleye kadar koşmuştu. Burada ıslak hava tentesini kokpitin üzerine çekmiş ve motoru çalıştırıp yirmi altı yıldır yaşadığı Roseland yarımadasının dışına doğru süzülerek Port Kernou'yu geride bırakmadan önce yerine oturtmuştu.

Haritalarına danıştı ve burnun etrafında yavaş bir kuzey rotası belirledi, karayı kucakladı ama

eski bir küvetin içinde yalnız bir tekneci kadın olarak dikkatleri üzerine çekiyor.

Nereye gittiğine ya da oraya vardığında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ve bu sırada dalgalara öfkeli küfürler savuruyor, Eve'e, Alex'in köyüne sadece bir yıl önce postaneyi işletmek için geldiğinden beri en iyi arkadaşı olarak gördüğü kadına lanet okuyordu. Başından beri Ben'in ondan hoşlandığından şüpheleniyordu. Ona da lanet olsun, dedi karanlık suya.

Eve her zaman çok üzgün ve kendini beğenmiş görünürdü. Alex feribot iskelesinde saatlerce onun, maaşıyla geçindirdiği pasaklı, dikkatsiz, tembel kocasından yakınmasını dinlerdi. Oğulları haftada birkaç saatini anaokulunda geçiriyordu ve Eve'in kocası Maxwell de evde 'asgari çaba' gösteren bir baba olduğunu kanıtlıyordu. Alex her şeyi özümsemişti ve arkadaşı için gerçekten üzülüyordu.

Eve, tembel Maxwell'i Ben'e de kötülemiş miydi? Belli ki Rising Sun'daki köri ve bilgi yarışması Cuma geceleri boyunca birbirlerini sandığından çok daha iyi tanımışlardı. Arkasından iş çevirdiklerini düşünmek bile midesini ağrıttı ve gözlerini yakıyordu.

Yelken açarken tüm dikkatini haritalara ve hava durumuna vermesi gerekirdi ama bunun yerine beyni onları keşfettiği anı, her yere dağılmış minderleri ve Ben'in titreyen parmaklarıyla gömleğini bağladığı anı yeniden canlandırmak istedi.

"Görüldüğü gibi değil," demeye cüret etmişti Ben. En azından hemen utanmış görünme nezaketini göstermişti.

İhanet en kötü kısmıydı. Dedikodu dergilerinde okuyacağınız bir şey gibiydi.

Take a Break buna bayılırdı. Şimdi hayal edebiliyordu. Manşette "En İyi Arkadaşım Erkeğimi Çaldı" yazacak ve Alex'in kameranın objektifine bakarken çekilmiş büyük bir fotoğrafı olacaktı. Alex'i aramak için hiç planı yoktu.

Yine de dergiler. Kendini bildi bileli huzur ve mahremiyet istiyordu.

Yine de Ben'in ailesini arayıp neler yaptığını haber vermeyi düşünmüştü. Ne de olsa yıllardır Thomas ailesinin bir parçasıydı. Acaba onlara ne kadarını anlatmıştı? Muhtemelen gözbebeği statüsünü lekeleyecek kadar değil. Yakında Thomas ailesinde onun yerini Eve alacaktı. Bu, göğsünde hüznün çiçeklerinin açmasına neden oldu.

Aslında bu ihanetten daha çok acı veriyordu. İlişki ya da her neyse, Alex'i masalarındaki yerinden etmişti. Artık kimsesi yoktu.

Port Kernou'daki herkes onun kendi anne-babası, kardeşleri, teyzeleri ve amcaları, hatta yedek bir büyükanne-büyükbabası ya da ikinci bir kuzeni olmadığını biliyordu ve sevgili babası öldüğünde köy onun etrafına üşüşmüştü ama yeni işini ne kadar çabuk kabul ettiğini ve bağımsızlığını ne kadar iyi idare ettiğini görünce kısa süre sonra onu kendi haline bırakmışlardı. Tek başına geçirdiği yılların ardından Ben'le tanışmış ve hayat yeniden başlamış gibiydi. Bir ailenin parçası olmak hoşuna gitmişti.

Bay ve Bayan Thomas'a 'Anne' ve 'Baba' bile demişti ve bu kelimeler hiçbir zaman kendi aile evinde kendi anne babasıyla birlikte olma hissini geri getirmemiş olsa da, şimdiye kadar elde edebileceği en yakın şeydi ve kendini mutlu ve rahat bir şeyin parçası olarak hissetmişti. Thomas ailesi çok kalabalıktı, yakındaki her köyde kuzenleri vardı ve Ben'in ailesinin evine uğradığında her zaman bir fincan çay içebileceği birileri bulunurdu. Bu aile duygusunu Ben'i sevdiğinden biraz daha fazla sevdiğini itiraf etmeye hiç de hazır değildi.

Kendini bir kez daha dümende ağlarken bulunca, burada tek başına olduğu için aklını başında tutması gerektiği konusunda kendisiyle sert bir konuşma yaptı. Cornwall'daki herkes tehlikeleri biliyordu ve aile geçmişlerinin bir noktasında denizde bir kayıp yaşamamış olan kimse yoktu.

Gözlerini ufuktan ayırmıyor, korktuğu derin sulardan kaçınıyor, kum setleri, kayalar ve batıklar arasında geziniyor ve canı istediğinde dinlenmek ya da ağlamak için demir atıyor, gösterge panelindeki bazı aletlere ve küçük mutfaktaki ekipmana güç sağlayan güneş panellerinin her zaman temizlendiğinden emin oluyordu.

Land's End civarında gün batımından sonra yelken açmaya korktuğu birkaç tehlikeli an olmuştu ama üçüncü gün civarında biraz yelken açmak, yolculuğunu yavaşlatmak için geniş amaçsız daireler çizmek, fokları izlemek ya da yunuslarla yarışmak için durmak ve babasının onlarca yıl öncesinden kalma ve hâlâ bir şekilde onun kokusunu taşıyan uzun deri feribotçu paltosunun içine sokulup sonsuz bardak siyah çay içmek gibi güzel bir rutine yerleşmişti; Paco Rabanne, deniz tuzu, tütün ve sadece iyi bir babanın verebileceği saf sevgi.

Adamın tüm bu olanlar hakkında söyleyeceklerini, doğruca kıyıya gitmesi ve kafasını toparlayıp uzun, sıcak bir banyo yapabileceği, konyak dolu bir barı olan güzel bir pansiyona gitmesi gerektiği konusunda onunla konuşacaklarını düşünmemeye çalıştı.

Bu onun neredeyse her şeye iyi gelen ilacıydı. Annesini çaresizce özlediği ve bir türlü uyuyamadığı o ilk günlerde ya da karnı ağrıdığı veya üşüttüğünde ona "Uzun bir banyodan sonra kendini daha iyi hissedeceksin" derdi.

Uzun süre ıslandıktan sonra ona balıkçı şarkıları söyler, yumuşak Cornish aksanıyla deniz kızları ve kelpier hakkında hikayeler anlatırdı ve genç bir delikanlıyken bile, Dagalien'in şimdi onu salladığı gibi onu kollarında sallardı.

Ne yapıyordu ki? Belki de karaya çıkmalıydı? Noel'e sadece bir hafta vardı. Noel'i denizde tek başına geçiremezdi.

Ben'in anne ve babasının yanında bir aile yemeği yemeyi ve televizyon karşısında birkaç gün geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Ama üç buçuk yıllık ilişkisi ve bir gün onunla birlikte babasının evine taşınacağına dair verdiği milyonlarca sözle birlikte bu plan da suya düşmüştü. Her zaman belki gelecek yıl, belki arabasının parasını ödedikten sonra - ya da belki de Ben'le asla.

Artık her şey bitmişti, geleceğe bakan normal bir çift gibi yerleşmek için çabalaması ve bir gün ona geri döneceğini ummasıyla birlikte - küçüklüğünden hemen hemen hatırlayabildiği o memnun evsizlik hissi. Ben'in ne kadar çok çalıştığını ve -şimdi ona çarpmaya başlıyordu- ne kadar kayıtsız olabileceğini görmezden gelmeye istekliydi.

Artık şokların ve kayıpların olmadığı rahat, kolay bir gelecek planları suya düşmüştü. Ben'i, ailesini, Eve'i ve şimdi de Noel'i kaybetmişti: hepsi gitmişti. Hayat ondan son rahatlık kırıntısını da alıp götürmüştü ve ona bu gerçeği hatırlatan boş eviyle yüzleşemezdi, sanki kocaman bir 'ben sana söylemiştim' gibi.

Oradaki sessizlik korkunç olurdu, özellikle de yılın bu zamanında ve orada oturup, içten içe yanlış insanla yanlış yolda olduğundan endişelenmesine rağmen Ben ve Thomas'larla rahat olmasına nasıl izin verdiğini düşünmekten başka yapacak bir şeyi olmazdı. Annesinin yemek masasında sebzeleri dolaştırırken ya da Thomas ailesinin düğünlerine ve partilerine giderken, Ben'le ilgili belirsiz kuşkularını görmezden gelmek çok kolaydı. Babası öldüğünden beri onunla nasıl mutlu olacağını bildiği kadar mutlu olmuştu.

O da biliyordu ki, eğer teknesine atlayıp kaçmasaydı, tatil boyunca evde kalsaydı, herkes kapısını çalacaktı.

Eve orada olacaktı, ağlıyor ve özür diliyor - ya da belki kendini beğenmiş ve zafer kazanmış? Her iki durumda da Alex onu görme düşüncesine katlanamıyordu. Bayan Thomas kesinlikle ağlıyor ve bu ayrılığı istemediğini söylüyordu.

Artık hiçbir şey aynı kalamayacak olsa da, aralarındaki her şeyi değiştirdi.

O zaman Kernou Limanı'nda fısıltılar dolaşıyor olurdu. Öyle bir yerdi. İlk lazanyaların gelmesi için ertesi gün saat dördü beklerdi. İyi dilekte bulunanlar ve meraklı parkçılar, liman kenarındaki bıyıklı yaşlılar ve okul arkadaşları, şimdiye kadar her şeyi öğrenmiş olacaktı ve tıpkı annesi öldüğünde olduğu gibi, tıpkı babasından sonra olduğu gibi, her şey yeniden "Zavallı Alex!" olacaktı.

Yirmi altı yaşının ayları boyunca bağışlanan lazanyalar ve 'bir şeye ihtiyacın olursa haber ver' (her zaman aynı çatık kaşlı endişeyle söylenirdi) sözleriyle yaşamıştı. Elbette bu sadece insanların nazik davranmasıydı, ama şimdi acı hissetmekten kendini alamıyordu. Herkes her zaman 'çok üzgün', ta ki aynı günün ertesinde Facebook'ta dışarıda selfie çekerken sırtırken görülene kadar ve kapısının önünde ne kadar 'kalbi kırık' olduklarını söylediklerini unutana kadar.

Alex bu tür ilgiden yeterince nasibini almıştı ve Ben'in aldatması her şeyi bir kez daha kapısının önüne getirme riskini taşıyordu. Başka bir acıma fırtınasının merkezinde olup olmadığını öğrenmek için burada kalmasına imkân yoktu.

Yalnızlık ve kimsenin onu tanımadığı bir yerde olmak istiyordu ve babasının teknesinde, onun varlığını en çok hissettiği yerde yalnız kalmak istiyordu. Dagalien'de bir yerlere gitme hissi, eve gidip Aralık ayının acımasız boşluğuyla yüzleşmekten kesinlikle daha iyiydi.

Kıyıdaki o büyük kümülonimbus kulesi olmasaydı, o da yelken açmaya devam edecekti.

Kernou Limanı'ndan yola çıktığında sakın ve puslu bir kış günüydü; şimdi bulutlar gökyüzünün yarısını kaplamış ve onları düşünmek boynunu ağrıtabilecek kadar uzanmıştı; daha önce hiç görmediği türden bir gri yığını. Etrafındaki suyu bir tenceredeki mürekkep gibi derin, önsezili bir siyaha dönüştürdü.

Belki de İskoçya'ya, Bergen'e ya da İzlanda'ya kadar gitmeyi başarabilirdi.

Yüz yıllık fırtınalar, yumuşak yaşlı Clove Lore ve bugün, on dokuz Aralık'ta, daha parlak günlerde güneş balıklarının mavi sığıklarda yüzgeçlerini çırdığı köyün liman ağzına yaklaşmakta olan kendi küçük teknesiyle oynamaya niyetliydi. Alex yolculuğunun Devon'da sona ermek üzere olduğunu bilmiyordu.

Bu arada, bulutların toplanmasına ve önümüzdeki günlerde karada kopması beklenen fırtınaları haber veren erken hava durumu uyarılarına rağmen, Clove Lore'daki hiç kimse bunların ne kadar muazzam, ne kadar hayat değıştirici olacağını henüz bilmiyordu. Herkes sadece günlerine devam ediyor, Amazon teslimatlarını bekliyor, hediyeleri paketliyor, pişiriyor ve satın alıyor, ocak ateşlerini yakıyor ve iyi kazanılmış bir tatil dinlenmesi için yerleşmeye hazırlanıyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Siren'in Kuyruğu

"Her zamankinden mi?" diye sordu Finan barın arkasından, eski ses sistemi Mariah Carey'nin şenlikli şarkılarını söylüyor ve dışarıda dönen buz gibi rüzgârları bastırıyordu.

Tüm yıl boyunca duvarları süsleyen denizcilikle ilgili biblolar cicili bicili ve plastik çobanpüskülü çelenklerle kaplanmıştı. Geniş ocakta bir ateş yanıyor ve barın plastik ağacının ışıkları gösterişli bir şekilde parlıyordu. Noel'i çok seven Jude Crawley bunun muhteşem olduğunu düşünüyordu.

"Lütfen," diye cevap verdi ve gerçek bir gümüş tilki olan ev sahibi ona buzlu ve limonlu kola yapmaya koyuldu.

Elliot her zamanki gibi Jude'un yanındaydı. Elliot zorlu birkaç ayı ve karışık, mutsuz bir işsizlik dönemini geride bırakıp, burnun üzerindeki veteriner muayenehanesinde evcil hayvanlar konusunda bir otorite olarak kendini kabul ettirdiğinden beri, ikili ayrılmaz bir ikili olmuştu.

Jude, kitap tarihi ve koruma konusundaki yüksek lisans kursu için sürekli olarak bir çanta dolusu kitap taşıırken görülüyordu. Ayrıca, eğitimine destek olan ve İskoç fırıncı ailesinin izinden gitmesini sağlayan küçük işletmesinin ürünü olan kek ve bisküvilerden oluşan bir Tupperware taşıma çantası olmadan asla görülmezdi. Siren'de haftalık bademli biscotti ve sultana çörekleri sunmaya başladığından beri bedava içiyordu.

Masaların çoğu, yükselen rüzgâr nedeniyle sahilden ve uçurum yürüyüşlerinden uzaklaşmak zorunda kalan tatilcilerle doluydu. Onların sohbeti bar odasındaki ses seviyesini Noel partisi seviyesine yükseltti.

"Noel için tamamen dolu musun?" diye sordu Elliot Finan'a, ev sahibi önüne uzun bir bardak süt koyarken. Elliot kısa bir süre önce, Jude'un yeni pişirme repertuarını tatmasına yardımcı olurken elde etmek için çok çalıştığı karın kaslarını koruyacaksa bir şeyleri değiştirmesi gerektiğine karar vermişti, bu yüzden Finan'ın fıçı IPA'larına elveda ve onun için merhaba yarım yağlı oldu.

"Evet," dedi Finan, karısı Bella pompaların başında ona katılırken. 'Handa yer yok ve Noel günü öğle yemeği için iki servis var; öğlen ve saat üç. Yoğun bir gün olacak.

"Şükürler olsun," diye ekledi Bella, Jude'un Siren'in Kuyruğu'nun durgun bir sonbahardan sonra hâlâ zorlanıp zorlanmadığını merak etmesine neden olan bir tonda. Hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi ve Finan'ın kış için hazırladığı scampi bar atıştırmalıklarından sipariş etti.

"Bir scampi tapas," diye seslendi Bella mutfağa doğru.

"Hay hay, kaptan," diye seslendi Monty Bickleigh, barın yeni şef. Kardeşiyle paylaştığı balıkçı teknesini terk etmeye ve bir yıl daha idare edecek kadar para kazanmanın mali imkansızlığı nedeniyle bar müşterileri için yemek pişirmeye zorlanmıştı. Kardeşi Tom, rahmetli babalarının teknesiyle denize açılmış, iki yakasını bir araya getirmeye çalışırken Monty de kuzeydoğu Atlantik'ten şanslı bir dilencinin para getiren devasa teknesine yüklenmiş donmuş scampi torbasını fritöze atıyordu.

Elliot tam bara tüylü hastaları arasında son zamanlarda artan köpek kulübesi öksürüğü vakalarından bahsederken barın kapısı açıldı ve Jowan ile Aldous neredeyse içeri savruluyordu. Jowan kapıyı rüzgara karşı kilitlemek için biraz mücadele etti - yılın bu zamanı için alışılmadık bir şey değildi.

Neredeyse iki yüz elli yıldır liman duvarının hemen üzerindeki açık pozisyonunda duran, taşlı omuzları patlamaya karşı büzülmüş, ön kapısı ise uzun beton tarafından korunan daha sakin limana bakan bar, üzerine deniz köpüğü ve tuz fırlatılmasına alışkındı.

Kollarını demirli teknelerin ve taşlı kumsalın etrafında büyük bir koruyucu kucaklamayla geren cobb.

Ceketini kapıya astığında Bella çoktan Jowan'ın yarım birasını doldurmuştu ve Aldous da ateşin önündeki yerini almıştı, çünkü bugün onun ocak halısı olarak gördüğü yerde kendini evinde hissetmeye cüret eden hiçbir yabancı köpek yoktu.

"Yeni Borçlular geldi demek? Finan kitapçıdaki tatilcilere taktığı isimle eğlenmeyi hiç ihmal etmedi. Jowan'ın paralarını alırken gülümsedi.

"Evet, öyle. Jowan dövme eliyle (soluk mavi bir çapa, asi bir genç olduğundan beri başparmağından bileğine kadar uzanıyordu) kırılmış pirzolarını kaşdı ve bir içki alıp son konuk birasını "Hiç fena değil" diye ilan etti.

"Tek başına seyahat ediyor, değil mi? Jude sordu. "Bir süre önce yanında birini getirmeyeceğini söylemek için e-posta gönderdiğini hatırlıyorum.

Jude ve Elliot kısa bir süre önce dükkânın rezervasyon sisteminin Jowan'ın kalem işaretleriyle karalanmış bir kâğıt defterden elektronik tabloya dönüştürülmesine yardımcı olmuşlardı. Artık e-posta yoluyla gelen talepleri ve bekleme listesindeki değişiklikleri idare etmek Jude'un göreviydi.

"Doğru," dedi Jowan. 'Magnús, onun adı. Bir zamanlar kız arkadaşı onunla geliyordu; şimdi yalnız. Yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa hiç şaşırmadım. Sanırsınız ki benim güzel kitapçı dükkanıma değil de bir hapisane adasına gönderilmiş.

Elliot ve Jude'un gözleri buluştu. Her biri diğerinin ne düşündüğünü biliyordu. Sadece Elliot bunu yüksek sesle söyledi. 'Bayan Crocombe'a bekâr olduğunu söylemesen iyi olur. Yarın öğle yemeğine kadar onu yerel kızlardan biriyle eşleştirir.

"Hangi yerel kızlar?" diye sordu Monty, mutfaktan çıkıp Elliot ve Jude'un arasına bir kase altın rengi scampi koydu. İki çatal, iki limon dilimi. Bu çifti tanıyordu

ve şirin halleri. Her şeyi paylaşıyorlardı. "Son baktığımda hiç yoktu.

"Biriyle tanışacaksın Monty," dedi Jude ona, odayı tarayarak. "Noel'de barda kalan bir sürü insan var.

Bir aşk hikayesine en az Bayan Crocombe kadar bayılırdı. Köyün çöpçatanının art niyetli olduğunu herkes biliyordu. Bayan C.'nin kızı yerel okulda baş öğretmendi ve okul mevcudu azaldıkça, kızını bir işte tutabilmek için mümkün olduğunca çok sayıda üreyen çifti Clove Lore esaretine teşvik etmek istiyordu. Yerel Yönetim kesintileri her zaman yaklaşıyordu ve meclis üyeleri, yarısı boş bir okulu kapatmak ve para tasarrufu yapmak anlamına geliyorsa, birkaç yerel çocuğu kırk dakika içerideki okullara taşımaktan hiçbir şey düşünmüyorlardı.

"Noel aileler ve çiftler içindir," dedi Monty asık suratla, kahvelerini ve elma şarabını yudumlayan han misafirlerine başını sallayarak. 'Deniz kenarında bekârların tatili değil. Bekarlığa veda partilerini ve düğün partilerini geri getirmek için bahar mevsimini beklemem gerekecek.

Bella ona Jowan'ın da beslenmesi gerektiğini hatırlatana kadar, kendisinin ve çekici kardeşinin nedime kıyafetleri giymiş şehir dışından kadınlarla geçirdikleri uzun romantik yaz gecelerinde ne kadar başarılı olduklarına dair anılarda kaybolmuş gibiydi ve siparişiyle birlikte mutfağa geri döndü - hanın ev yapımı pembe mayoneziyle tahıl ekmeği üzerine karidesli sandviç. Sekiz seksen sterline değerdi ve yerel bir birayla çok lezzetliydi.

Aldous, efendisinin yemek siparişi verdiğini duyunca sadece kaşlarını kaldırdı, muhtemelen köpek sağlığına kavuşmadan önce barın peynir köftesi ve tavuk çorbasıyla geçindiği günleri özlemle hatırlıyordu.

Elliot iti her zaman anlıyor gibiydi ve Aldous'a tulumbarın yanındaki kavanozdan bisküvi kemiklerinden birini fırlattı. Kemik Aldous'un burnunun sadece bir santim yakınına düştü ama o

kafasını çevirip somurtuyordu. Hiçbir şey onun beyaz ekmek üzerine kırmızı Leicester sevgisinin yerini tutamazdı.

Veteriner sadece başını sallayarak kabul etti ve dikkatleri radyodaki kötüleşen hava haberlerine çekilmiş olan gruba geri döndü.

Spiker, "Minnie Fırtınası sarıdan kehribar rengine yükseltildi, saatte 80 mile kadar rüzgâr bekleniyor," dedi ve bardaki herkes birbirine baktı. Yerel halk pek de endişeli değildi. Ne de olsa burası Devon sahiliydi. Şiddetli rüzgârlar ve yağmur onların için bir şey ifade etmiyordu.

Monty mutfaktan Jowan'ın sandviçiyle döndü ve barı desteklemek için kaldı. "Biri senin Ödünç Alan'a Minnie Fırtınası'ndan bahsetmeli," dedi.

"O İzlandalı," diye hatırlattı Jowan herkese. "Eminim bundan daha kötüsüne alışıktır. Jowan bir ısırik aldı, Marie Rose sosu ve fırfırlı marul ekmeğin arasından sızdı.

Finan, 'Hardy, İzlandalılar öyle sanırım,' diye ekledi.

"Yine de gidip onu görmeliyiz, değil mi? Jude, Elliot'a çatalını artık boş olan tabağına bırakmasını söyledi. "Magnús'un ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olalım mı?

Barın kapısı açılıp herkes döndüğünde Elliot uzun, atletik vücudunu bar taburesinden kaldırarak, "Bu bizim ayrılma işaretimiz olacak," diye duyurdu, gizemli, huysuz İzlandalı'nın sanki sadece ondan bahsetmek onu çağırmış gibi içeri girmesini bekliyordu.

Onun yerine, kapüşonlu bir Barbour hışırtıyla kapıdan içeri girdi ve altında bir yerlerde Minty vardı. Arkasında yeşil golf şemsiyesini sallayan Bovis, kırmızı yüzlü emlak müdürü.

Elliot, Jude'a paltosu ve atkısıyla acele etmesi için yalvaran bir bakış fırlattı. Şimdi kesinlikle oyalanmıyorlardı.

Minty bara doğru yürüdü ve paltosunu halletmesi için Bovis'e verdi. Yaptığı her şey hızlı ve kesik kesikti.

Gerçi önümüzdeki on dakika içinde katılması gereken bir sosyete balosu vardı ve onsuz her şey dağılacaktı.

Bella, Minty'nin sormasına gerek kalmadan onun için bir duble cin tonik hazırladı. Bovis bu ziyaretlerde asla bir şey içmezdi. İşverenin arkasındaki tezgâha yaslanmış, herkesin konuşmasını izliyordu. Bu son derece rahatsız ediciydi.

"Bally donkeys! Minty, uzun bir içki içmeden önce sarı-sarışın saçlarını düzeltti.

"Her şey yolunda mı? Jude sordu ve Elliot'ın irkilmesine neden oldu. Paltosunu giymiş ve kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Biraz daha uzun sürerse Minty'nin çılgın yerel geleneklerinden birine daha dahil olacaktı ve bir ömür boyu yetecek kadarını yaşamıştı ama Jude her zaman yerel olaylarla ilgilenmişti.

Minty devam etti. 'Sence o pejmürde yaşlı Moira rüzgar çıktığında ahırından çıkar mı? Hayır, çıkmayacak!'

"Hmm? Jude buna nasıl cevap vereceğini şaşırmıştı.

Minty, "Yaratıkların geri kalanıyla birlikte şapele gitmesi gerekiyor," diye ekledi.

Jude başını yana eğdi, her an bir anlam ifade edebileceğini umuyordu.

'Eşek kutsaması için mi? Çarşamba günü mü? Minty uzun bir içki daha içmeden önce araya girdi. Jude'un anlayışsızlığı karşısında her zaman bariz bir şekilde öfkelenirdi.

Neyse ki Jowan devraldı. "Uzun zaman önce, köyün eşekleri Noel kutsaması için Minty'nin arazisindeki küçük şapele götürülürdü; bu, sığıkları ve kömürü yokuştan aşağı ve yukarı sürüklerken gösterdikleri sıkı çalışma için onlara teşekkür etmenin bir yoluydu. Bizim Mint'in aklına bunu geri getirme fikri geldi, çünkü eşekler artık kutsal alanda kurtarıldıkları için köy hayatının bir parçası. Turistlerin ilgisini çekiyorlar.

'Ah! Tamam, kulağa hoş bir fikir gibi geliyor. Peki sorun nedir?" diye sordu Jude ve Elliot'ı duyduğundan emindi

Kapının yanında keskin bir nefes verdi. Eli neredeyse mandalın üzerindeydi.

"Pekala," dedi Minty. 'Her şey organize edildi. Okul çocukları bütün ay boyunca kayıt cihazında "Küçük Eşek" şarkısını çalıştılar ve papaz da ayinle ilgili emirlerini verdi.

Elliot'ın nefesinin altından, "Eminim öyledir," diye mırıldandığını, kısık gözlerini ona dikmiş olan Bovis dışında kimse duymamış gibiydi.

Bovis, Minty'nin köydeki gözü kulağıydı. Herhangi bir sorun olursa, onu fark ederdi. Sürekli bir itaatkârlık ve şüphe içindeydi. Bu Elliot'ı ürpertiordu.

Minty konuşmaya devam etti. "Moira ve diğer birkaç eşek kötü havada dışarı çıkmaktan hoşlanmıyor ve onları suçlayamazsın, gerçekten. Barınaktan Bay Moke Noel'de ailesini ziyaret etmek için izinde, yoksa yardım ederdi. Beslenmeleri ve egzersizleriyle ilgilenen birkaç adamım var ama onlar eşeklere fısıldayan kişiler değil. Hayvanlar fırtınada ahırlarından çıkmazken onları kutlamak için mum ışığında yapacağım ayin için şapele nasıl gidecekler?

Bununla birlikte başını geriye attı ve cinini su gibi içti. Kadehini bardağa geri koyup yeşil vücudunu ısıtarak düzelttiğinde her zamanki duruşunu yeniden kazanmış görünüyordu. 'İhtiyacımız olan şey bir hayvan uzmanı. Karanlık bir gecede eşekleri dışarı çıkarabilecek biri.

Tüm gözler Elliot'ın başının arkasını ve kapının çerçevesindeki geniş omuzlarının boyun eğmiş halini görmek için döndü.

Jude, 'Eğer hepsi buysa, eminim Elliot yardım etmekte sakınca görmez' dedi.

Ne de olsa o köyün veterineri.

Elliot Desvaux, Minty'nin muzaffer bir edayla parıldayan gözleriyle buluşan ince bir kabulleniş gülümsemesiyle kendini Clove Lore malikanesinin büyük Noel eşek kutsama töreninde buldu. Elbette biletli olarak ve tüm

Elde edilen gelirle şapelin çatısı onarılacak. 'Kâr amacı gütmeyen' ibaresi Minty için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Ve bir kokteyl partisi var," diye ekledi darbeyi yatıştırmak için. 'Sonrasında balo salonunda seçkin bir azınlık için Noel içkileri. Hepiniz bize katılacaksınız, değil mi? Bu bir soru değildi.

Dışarı çıktıktan ve Jude'un güvenilir eski minibüsü Diane'in beklediği ziyaretçi merkezi otoparkına doğru Arnavut kaldırımlı yokuşu tırmanmaya başladıktan sonra Jude, Elliot'ı bardağın dolu tarafını görmesi için cesaretlendirmeye çalıştı.

'Başka bir yerel geleneğin yeniden hayata geçirilmesini deneyimlemek güzel olacak, değil mi? Borders'da pek fazla eşek kutsaması yapılmaz, bu yüzden benim için bir ilk olacak.

"Bu benim için de yeni bir şey," diye yanıtladı Elliot, Jude'un sırtına bir kolunu dolayarak yokuşu çıkmasına yardımcı oldu. "Ama Minty bir yükür, kendi istediği olmadıkça asla mutlu olmaz.

"O kadar da kötü değil, bir kere alıştınız mı, çok yalnız.

"Öyle mi?

"Bir düşünün. Kocaman bir ev, yukarıda yapayalnız, konuşacak kimse yok..."

"Sorun da bu zaten," diye homurdandı Elliot. 'Birlikte normal şeyler yapacağı bir ortakla başını beladan uzak tutabilecekken, tavşan beyinli planlar yapmaya ve çılgın eski gelenekleri diriltmeye devam ediyor.

"Bayan Crocombe gibi konuşuyorsun," diye güldü Jude.

"Sözünü geri al! Elliot abartılı bir solukla Jude'u durdurdu ve onu öpmekle tehdit etti - Jude hınzır bir gülümsemeye hemen teslim oldu.

Elliot'ın öpücüğü, yazın kitapçı tatilcileri olarak birbirlerini tanımaya başladıklarında paylaştıkları ilk öpücük kadar derin ve lezzetliydi.

Boy farkını kapatmak için parmak uçlarına kalkarak onu kendine doğru çekti ve bir an için Minty'yi unutup Elliot'ın nasıl olup da

Moira'yı - gelmiş geçmiş en zeki, en aykırı eşek ve ahırdaki küçükler üzerinde korkunç bir etkisi var - bir kış gecesi sıcak yatağından çıkarıp plaklarla çalınan akortsuz ilahileri ve malikane şapelinde gevezelik eden papazı dinlemeye teşvik edecekti.

"Hadi eve gidelim," dedi Jude sonunda, sersemlemiş ve nefessiz kalmış bir halde, onları bekleyen sıcak yataklarını ve Elliot'ın daha da sıcak bedenini hatırlayarak.

Elliot, 'Ve de hızlı,' diye onayladı.

Kitapçının sapağına yaklaştıklarında, küçük geçit boyunca sözsüzce yürüdüler ve beyaz dükkânın konik çatısının altında, bir çocuk kitabındaki cadı şapkası gibi eğri büğrü durduğu meydana girdiler.

İçeride yanan şöminenin ışıltısı dışında neredeyse tamamen karanlıktı. Jude, Elliot'ın kolunun altındaki kuytudan ayrılıp basamakları çıktı ve kapıyı çalacakmış gibi elini kaldırarak içeri baktı. Ne de olsa saat daha altı olmuştu ve İzlandalı'nın şu ana kadar pek bir karşılama komitesi olmamıştı.

Yine de Magnús'un ateşin önündeki alçak koltukta hareketsizce yığılmış, tüm ışıklar sönmüş halde alevlere baktığını görünce duraksadı. Yüzünü sadece profilden görebiliyordu ama ciddi ve çenesi düşük görünüyordu. Dönerek parmak uçlarında merdivenlerden aşağı indi.

Elliot'la birlikte yeni kitapçıyı düşüncelere dalmış bir halde bırakırken, Elliot fısıldadı: 'Biraz çalışması gerekecek. Henüz bilmiyor.

Elliot tek kelime etmedi, sadece Jude'un fötr şapkasının tepesine bir öpücük bıraktı ve onun ne demek istediğini tamamen anladı. O kitapçı, Clove Lore'da geçirdiği bir sürenin kayıp ve düşünceli bir adama neler yapabileceğini henüz anlamamıştı.

Elliot'ın yaptığı gibi Magnús'un da Clove Lore'un sıradan bir Devonshire köyü olmadığını, sıkışık yatak odası, uzaktaki Atlantik dalgalarına bakan pencere kenarı, soluk dantel perdeli kafesi ve

Gıcırdayan rafları bir hazine dolusu kitapla tıka basa dolu olan bu dükkân kesinlikle sıradan bir kitapçı değildi.

Tepeye doğru yollarını aydınlatan parlak Noel ampullerinin altından geçerken Jude, bugünlerde sık sık yaptığı gibi burada yaşadığı için ne kadar şanslı olduğunu düşünerek Elliot'a gülümsedi ve çift ana yol boyunca uzanan, küçük cennet bahçesi ve muhteşem mutfağıyla çiftin hayatlarını birlikte yaşamaya ve hayatın onlara getirdiği her fırtınayı göğüslemeye niyetli oldukları evlerine doğru yol aldılar.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Kitapçada İlk Gece

Magnús Sturluson'un kitap satış tatiliyle ilgili olan şey, bunun neredeyse yirmi dört ay önce biraz şaka olarak rezerve edilmiş olmasıydı.

Magnús'un kardeşi Jón'u ve onun kuru, hınzır mizah anlayışını tanımanız gerekir ki, ona sadece üç bin kilometre güneyde ve kimseyi tanımadığı bir yerde, asıl işini yaparken bir tatil hediye etmenin neden iyi bir fikir gibi görüldüğünü anlayabilesiniz.

Magnús'un kendi kitapçısı olan Reykjavik'teki Ash and the Crash'te çalıştığı dönemde, bekleme listesinde bir yer ayırılması bir Noel hediyesi olarak yapılmıştı.

Dükkânına İzlanda'nın yurtdışında en ünlü olduğu iki şeyin adını vermişti (Vikingler, balinalar, Eurovision şarkıları ve güzel örgüler dışında): tüm dünyada uçuşları durduran yanardağın adı olan Eyjafjallajökull'u söylemeye çalışırken haber sunucularını terli bir paniğe sürükleyen büyük kül bulutu ve ülke ekonomisinin denetimsiz bırakıldığı bir avuç para babası tarafından ülkenin neredeyse iflas ettiği 2008 mali çöküşü.

Bu isim güzel, eğlenceli ve Reykjavik'in merkezindeki hop-on, hop-off otobüs durağının yakınındaki turistik bir cadde için son derece uygun görünmüştü. Emlakçı ona ziyaretçi sayısının mükemmel olacağına dair söz vermişti.

Dükkânın büyük ölçüde iflas ettiği ve Magnús'un tüm sermayesini ve neredeyse tüm gururunu kaybettiği şu günlerde, bu isim hiç de komik gelmiyordu.

'Neredeyse kitapçı dükkânında yaşıyorsun,' diye şaka yapmıştı kardeşi. 'Seni oradan çıkaramıyoruz. Bu şekilde alıyorsun

bir tatil ve kitap satmak. Sen ve Anna için doğru şey.'

'Burada satmam gereken üç milyon kronluk kitabım var! Neden bir İngiliz'in kitaplarını satayım ve bu ayrıcalık için kardeşime para ödeteyim? Ben yokken dükkânımı kim işletecek? Hepinizin kendi işi var.'

Kimse onun neredeyse nefes nefese kalmasına, parmak uçlarını düzgün, sivri sakalının içinde kaşmasına ve sanki bu onu bir şekilde yatıştırarakmış gibi elini koyu sarı kafasının üzerinde gezdirmesine aldırıyor gibiydi. Herkes sanki "Yine mi bu!" dercesine bilerek gülümsemişti. Çok fazla endişeleniyorsun.

Aile efsanesine göre, doğduğu günden beri gergin ve ciddi bir ifade takınan ortanca çocuğuna karşı genellikle biraz öfkeli olan babası, "Şetta reddast; her şey yoluna girecek," diyerek omzunu sıvazlamış ve onu annesinin Noel arifesinde uppstúfur ile Hangikjöt'ü servis ettiği yemek masasına götürmüştü.

Magnús o akşam ailesi yemek yerken ve kitap değiş tokuşu yaparken kara kara düşünmüştü. Ablasının çocukları o yıl Jólabókaflóð geleneği için çok heyecanlıydı. Bu, sıcak çikolata dökülür dökülmez hepsinin parlak yeni kitapları okumak için yatağa gittiği ve Noel sabahına kadar masallar ve şiirler hayal ederek uyudukları anlamına geliyordu.

O gece Anna da oradaydı. Magnús o sırada Jón'u bu işe kendisinin mi bulaştırdığını merak etmişti. Açıldığından beri kitapçıya içerlemişti - daha doğrusu, onu her hafta sonu ve akşamları geç saatlere kadar kendisinden uzaklaştırmasına içerlemişti. Her saat orada olurdu - ne de olsa dükkânın tek kitapçısı oydu.

"Bir android gibi çalışıyorsun, bir insan gibi değil," demişti ona, dinlenmek için biraz izin almasını rica etmişti, sadece Reykjavík'in tamamının kapalı olduğu Pazar sabahlarını gözlemlese bile, yine de yataktan kalkıp kilise çanları çalarken dükkânına yürüyordu.

Sonunda canına tak etmişti ve geçen Noel'de - kitapçıdaki tatil hediyesi eski bir şakayken ve Magnús bekleme listesinin en tepesine yaklaşmasına rağmen yarı yarıya unutulmuşken - onu terk etmişti.

O da bunu kabul etti. Elbette onunla daha fazla bir şey yapmak istemiyordu. Onu sıkıcı bir robot adam olmakla suçlamıştı ve içten içe, birlikte öğle yemeği yemeyi ya da yürüyüşe çıkmayı başardıkları her seferinde, durup diğer gelişen kitapçıların vitrinlerine bakarak işleri mahvettiğini, neden sadece kendisinin müşterisiz görüldüğünü anlamak için beynini zorladığını ve bir randevuda olması gerektiğini unutarak kendine acıma duygusu içinde kaybolduğunu fark etmişti.

En azından Anna'yı neden kaybettiğini şimdi anlıyordu. Onu hayatından çıkarmıştı. Ancak dükkânının neden başarısız olduğu gizemi hâlâ çözülememişti. Vitrin çok mu sıkıcıydı? Ortam çok mu soğuk ve misafirperver değildi? Yanlış mal mı almıştı?

İyi bir kitapçı yarı küratör, yarı mistik bir bileşim olmalıdır. Talebi karşılamak için klasiklerden ve popüler kitaplardan yeterince satın almalı, yeni trendleri tahmin etmeye çalışmalı ve piyasa bilinmeyen bir yazarın çok satan kitabıyla herkesi şaşırttığında yetişmeye çalışmalıdır. Magnús tüm bunları yapmanın yanı sıra, raflarda gezinirken tattığı müşteriler hakkındaki içgüdülerine dayanarak kitaplar önermeye çalışıyordu.

Hatta İzlanda halk masallarının, destanlarının ve şarkılarının çevirileriyle turistlerin ilgisini çekmeyi umarak onlara da hizmet etmişti ama tek yaptığı Reykjavik'in haritalarını satmak olmuştu. Bunun için Hallgrímskirkja'nın dışında bir büfe kurabilirdi, son krónasını ve tüm umutlarını kendi tuğla ve harç dükkanına yatırmak yerine.

Ash ve Crash Kitabevi liseden beri onun hayaliydi ve ilk başlarda onun için saf bir neşe ve tatmin kaynağıydı. Sonra bir değirmen taşına dönüştü ve aniden,

daha başlamadan bitmişti.

Bildiği kadarıyla boş daireyi henüz kimse kiralamamıştı. Ailesi biliyor olabilirdi ama bundan hiç bahsetmemişlerdi. Artık önünden geçmeye cesaret edemiyor, ara sokaklardan yürüyerek oradan uzak durmaya çalışıyordu.

Dükkânının boş durduğunu hayal etti, kitaplarla dolu ve yazın kapıları açıkken ne kadar güzel olduğuna dair hiçbir şey hatırlamayan beyaz bir kutu. Kayıtsız turistler kırmızı otobüslerle yanından geçip gidiyor ve bunu hiç fark etmiyorlardı.

Bu nedenle Magnús'un bu gece başka bir adamın kitapçı dükkânında otururken biraz hüzünlü olması anlaşılabilir bir durumdu. Hiçbir şey onun kasvetini dağıtamazdı. Minty'nin malikâne bahçelerinden hediye edilen, vazolarda kümelenmiş kuru yaz çiçekleriyle havaya karışan zengin, tozlu, kâğıt kokusu bile. Peri ışıklarının zamanlayıcısı saat altı buçuğa doğru ilerlediğinde ve vitrin sıcak bir altın ışıltısına büründüğünde bile gülümsemeyi başaramadı. Hatta Bayan Crocombe birkaç saat önce elinde biraz ilerideki dükkânından getirdiği dondurma hediyesiyle içeri dalıp dondurmayı yemesini yoksa donabileceğini söylediğinde bile onun şakasına gülmemiş, sadece aralarındaki küvete sersem sersem bakmıştı.

Gerçek şu ki, dondurmayı çok seviyordu, tüpler dolusu yiyebilirdi ama bir yabancıнын bu iyiliği karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Omuz silkti ve yanından geçip ona dükkân tezgâhının yanındaki küçük ocakta ateşi nasıl yakacağını gösterdi. Magnús'un düşündüğünden çok daha uzun sürmüştü - çirayı hazırlamak ve gazeteleri buruşturmak için gerçekten bir yemek yapmıştı - ve tüm bu süre boyunca ona sorular yöneltmişti.

Ona bekâr olduğunu söylediğinde gözlerindeki parıltıyı anlamamış ya da beğenmemişti. "Şu anda bu tür şeylerle ilgilenmiyorum," demişti ama kız sadece kıkırdadı ve kibriti çaktı.

Kadın çekip gittikten ve onu yine yalnız bıraktıktan sonra, ateş bir nebze olsun rahatlatmıştı ve dondurma - 'romlu ve kuru üzümsüz' diye bir şey (yine anlamamıştı) - gerçekten çok lezzetliydi ve bir tatlı için oldukça, oldukça içkiliydi.

Dükkânın kendisi de kendine has bir güzelliğe sahipti - elbette şık, parlak Ash ve Crash gibi değildi, ama yumuşak ve eskiydi. Burası Magnús'a fazlasıyla İngiliz hissi veriyordu. Bir zamanlar beyaz olan duvarlar çay lekeli görünüyordu, kirişli tavanlar eksantrik bir şekilde şaşı ve garip bir şekilde alçaktı ve çarpık döşeme tahtaları, odanın karşısına geçmeye çalıştığında biraz sarhoş hissetmesine neden oluyordu.

Yine de raflar güven vericiydi. Kitaplar konusunda nerede durduğunu biliyordu. Her ne kadar kendi dükkânına dönüp İzlandalı yazarların kendi dilinde basılmış, sıra sıra dizilmiş pırıl pırıl yeni kitaplarıyla karşılaşmayı arzulasa da, Ödünç Kitapçı raflarına göz atarken hâlâ bir seçenek bolluğu, bir zenginlik utancı hissediyordu.

Heaney'nin Beowulf'unun bir kopyasını ve Ezra Pound'un eserlerini İzlanda'ya götürmek üzere bir kenara koymuştu bile. Önümüzdeki günlerde bavuluna girecek başka pek çok karşı konulmaz kitap bulacağını da biliyordu.

Magnús okumanın ona getirdiği dalgınlığı ve dikkat dağınıklığını seviyordu. Ash and the Crash'in kasasının arkasında oturup kafasını son çıkan Arnaldur Indriðason'a gömdüğünde en mutlu anlarını yaşıyordu - çaresizce hikâyenin içine çekilmeden önce sadece açılış sayfalarına bir göz atacağına dair kendine söz vermişti. Dükkânına gelen müşterilerin okumasını bölmeleri arasında geçen sürenin her geçen gün daha da uzadığını fark edene kadar en mutlu günlerini yaşıyordu.

Yine de kaçış fırsatlarıyla çevrili olmanın rahatlatıcı hissi - tek yapması gereken bu kitaplardan herhangi birinin kapısını açmaktı ve tamamen yok olacaktı - ruh haline yardımcı oldu. Belki de iyi bir şeyler olması için umut vardı.

Her Şeye rağmen İngiltere'nin güney batısındaki bu tuhaf yerde biraz yalnızlık ve teselli.

Çocukluğunu İskandinav efsaneleriyle iç içe geçirdiği için efsanevi hikâyeler her zaman ilgisini çekmişti, bu yüzden bu gece 'Halk Masalları' yazan raflardan Devon ve Cornwall Denizkızı Efsaneleri'ni seğti ve ateş sıcaklığını yitirip sepetteki kömürler azalana kadar okudu. Gözlerini kapadı ve dükkânın koltuğunda uyudu.

O gece rüyasında -asla hatırlamayacak olsa da- uzun beyaz saçları toplanmamıŐ ip gibi dağılan güzel bir kadın gördü. Karanlık dalgaların altında uzun bacaklarını bir kuyruk gibi birbirine vuran, geniş, çekici gözlerle onu izleyen, ağzı sanki ona seslenmek istiyormuŐ da seslenemiyormuŐ gibi kıpırdayan, sonra birden batan ve kaybolan, kollarını soğuk suya ne kadar daldırırsa daldırsın ona ulaŐamayan bu kadını bir kayanın üzerinden seyretti. Çalkalanan derinliklerden aniden yüzlerce basılı sayfa, sanki kitaplardan koparılmıŐ gibi deniz dibinden yükselmeye başladı. Kayanın üzerinde durduğu yerin altındaki suyu doldurdular, hepsi ıslak ve bozulmuştu ve dibe gittiğinden emin olana kadar batan kadını görmesini engellediler.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

20 Aralık

Magnús, dükkânın kıyı tarafındaki küçük pencerelere vuran rüzgârlar arasında uyudu. Uluyan fırtınalara alışkındı. Onu uyandıran şey soğuktu. Buna alışık değildi, en azından içeride.

Yerden ısıtmaya ve musluktan akan sonsuz, dumanı tüten sıcak suya alışkındı ve hiçbir zaman bir jakuziden veya termal kaplıcadan bir çekiç atımından daha uzakta değildi.

Borrow-A-Bookshop, harika deniz manzaraları ve eğlenceli çalışma tatilleri için elverişli bir konuma sahip olsa da, örneğin düzgün radyatörler gibi modern kolaylıklardan biraz yoksundu.

Merdivenleri tırmanıp düğümlenmiş sırtını geren Magnús, yukarı çıktıkça havanın daha da soğuduğunu ve binanın daha da cereyanlı olduğunu görünce dehşete kapıldı. Banyo kapısının dışındaki portatif elektrikli ısıtıcının düğmesini çevirdi ve sonuna kadar açtı. Beş umut verici bir sayı gibi görünmüyordu. Beş, pencere kenarlarından içeri sızan ve yatak odasının perdelerini dalgalandıran rüzgârla başa çıkamazdı.

Karanlık kış ortası şafağıyla mücadele etmek için ışıkları açtığında - saat henüz yediden önceydi - pencere camından kendisine bakan yansımasını gördü. Alçak tavanın altında kamburlaşmış, şaşkın ve biraz da çaresiz görüldüğünü düşündü. Daha ufak tefek bir insan kendini yatak başlığının üzerinden pencere kenarındaki koltuğa doğru kaldırabilirdi ama Magnús'un tek yapabildiği gıcırdayan yatağın üzerine diz çöküp başını ve omuzlarını bölmenin içine yaslamak, dirseklerini

minderli koltuk. Clove Lore'daki köşesinden karanlık deniz parçasına doğru baktı.

Görebildiği kadarıyla aşağıda çatılar, bacalar, ağaç tepeleri ve çitlerden oluşan bir yığından başka bir şey yoktu; St Petroc'un yeşil direkleri rüzgârda şiddetle şaklayan birkaç bayrak direği ve köy uyandıkça, evlerin oturma odalarında Noel ağaçları açıldıkça beliren küçük renkli ışık patlamaları.

Ürperdi. Buradan çıkmak için çok geç değildi. Ne düşünüyordu ki? Uzun zaman önce satın aldığı ekonomik uçuşları iptal edebilir ve Jón'un parasını iade edebilirdi. Noel'i evinde ailesiyle ve eski okul arkadaşlarıyla geçirebilirdi - bu da şehirde tanıdığı eski sevgilileriyle sürtüşmek anlamına geliyordu.

Eski sevgililerle karşılaşmak memlekette neredeyse kaçınılmazdı. Reykjavik'te neredeyse hiç kimse ilk randevusuna çıkmazdı; aslında çıkan kimseyi de tanımıyordu. Daha çok bir arkadaşın arkadaşıyla internette sohbet etmek ve sonra herkes dans etmek isteyecek ve öpüşmeyi kolaylaştıracak kadar içki içtiğinde bir kulüpte buluşmak ve sonra hepsi bu kadardı. Liseden mezun olduğundan beri her şey böyle olmuştu.

Uçakta Icelandair'in uçak içi dergisinde burayla ilgili bir makale okumuştı. Reykjavik'in kültür, tarih ve alışveriş için harika, ama romantizm için berbat olduğunu söylüyordu. Aynı fikirde olmak zorundaydı.

Eve dönmüş olsaydı bu gece ne yapacağını düşündü. Vínbúðin içki dükkânındaki vardiyasından sonra dükkânı kilitler, Jón ve arkadaşlarıyla evde birkaç bira içer, sonra da saat on birden sonra bir bara giderlerdi.

Anna onu terk ettiğinden beri rutin buydu ve hemen hemen her dışarı çıktığında onunla karşılaşırdı. Bazen eski günlerin hatırına onun evine geri dönüyorlardı. Bazı geceler de kendini başka birinin yatağında buluyordu.

Evet, Reykjavik'te gece hayatı basitti. Bundan zevk almayı tam olarak ne zaman bıraktığından emin değildi ama

Bütün kış boyunca her hafta sonu bunu yapmak onu daha da soğuk hissettirdi.

Yine de akşam yemeğini ve Noel arifesinde geniş ailesiyle yaptığı Jólábókaflóð'u özliyordu. Hepsi masanın etrafında toplanır, Tor Amca ne zaman gerçek bir iş bulacağını sorardı, dedesi ve babasının yaptığı gibi ömür boyu çalışacağı bir iş - balıkçılık, alüminyum eritme ya da turizmde çalışmak. Eski neslin yücelttiği ama artık var olmayan ya da olsa bile geçici ve güvencesiz olan iyi ve düzenli işler. Ailesinin yaşlı üyeleri her zaman onun ne zaman bir işe girip yerleşeceğini bilmek isterdi.

Kimse onun iş adamlığından içki satıcılığına geçerken nasıl mutlu olabildiğini anlamıyordu. Mutlu değildi ama tabii ki bunu onlara söylemeyecekti, en azından kelimelerle.

Jón'un bile düzgün bir işi vardı, okuldan beri yerel gazetede yazıyordu. Kısa süre önce yazı işleri müdürlüğüne terfi etmişti ve artık hafta sonu kapak haberlerinden sorumluydu. Magnús'tan beş yaş küçüktü.

Eğer burada, İngiltere'de kalsaydı, onların tüm o ince eleyip sık dokumalarını, kıyaslamalarını ve kandırmalarını kaçıracaktı - her ne kadar hepsi gülümseyerek söylense de, çok kaba bir şey olmasa da. Ayrıca başka bir kitapçıdan alınmış, güzelce paketlenmiş hediye kitapların değiş tokuşunu da özleyecekti.

Burada, elli bin króna değerindeki kitapların elden ele dolaşmasını izlerken başını sallayıp gülümsemek zorunda kalmayacak, hayalindeki dükkân boş dururken kasabadaki her evde insanların aynı şeyi yapıyor olacağını bilecekti.

Bunu düşününce, Noel'i burada yalnız ve rahatsız edilmeden geçirmek ona iyi gelebilirdi. Belki de ondan istedikleri gibi kitapçılık bile yapabilirdi. Genel giderler ve endişeler olmadan bunun nasıl bir his olacağını merak etti. Kendisine bile kalmayan parayı başkasının kasasına koyduğu anlamsız bir oyun mu?

Alt kattaki kitapların üzerindeki fiyatları görmüştü; poundlar ve pennies. Buranın bu kadar para kazanmasına imkân yoktu.

Tatil izni olmadan kâr. Sahte, gerçek bir kitapçı bile değil. Numara yapıyor. Hayatı oynamak. Sahte kitapçılık. Bunu daha önce de yapmıştı.

Morali bozuldu ve yeni bir kaygıya kapıldı. Cidden acıkmıştı ve dükkânın arka tarafındaki, sözde mutfak olan küçük odada yiyecek hiçbir şey yoktu.

Kıyafetlerini değiştirdikten sonra (soyunup plastik perdeli o küçük banyoya girip salya akan duşun altında durmak istemiyordu; o işkenceyle bu akşam yüzleşecekti) dükkânın anahtarlarını aldı.

Liman duvarında bir bar vardı, o kadarını biliyordu ve bir yatak ve kahvaltı olduğunu iddia ediyorlardı. Saat neredeyse sekizdi. Orayı deneyecekti. Dolu bir mideyle her zaman daha iyi hissederdi.

Ancak dışarı çıktıktan sonra, Arnavut kaldırımlı yokuştan limana doğru koşuşturan insanları görünce ve bağırırları duyunca bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

Rüzgâr sert esiyor ve neredeyse diğer tüm sesleri uzaklaştırıyordu ama çok aşağılardan gelen bağırış ve çekiş sesleri vardı. Ne olduğunu anlayamadan, gözleri dalgalı suya sabitlenmiş, o da yokuştan aşağı olabildiğince hızlı iniyordu.

Başı dertte olan bir balina olabilir mi? Bu burada da oluyor muydu? Kendisi hiç görmemişti ama memleketindeki toplu kıyıya vurma haberlerini hatırlayınca kanı cıvaya dönmüştü. Bu işlerin genellikle nasıl yürüdüğünü biliyordu. Tatil olması gereken bir güne başlamak için ne kötü bir yol.

Down-along'u oluşturan birbirine bakan evler sırasının son köşesini döndüğünde onu gördü. Tekne, çakıl taşlı gri kumsalın sığ sularında yan yatmış, kahverengi omurgası suyun üzerinde eğik bir şekilde çalkantılı gökyüzüne bakıyordu.

Liman duvarında, bar tarafından sert rüzgârlardan korunmuş, pasif bir şekilde izleyen bir kalabalık vardı. Neredeyse tüm

bavulları vardı. Bu gerçeği o anda konuyla ilgisi olmadığı için aklının bir köşesine koydu.

Su geçirmez giysiler içindeki iki uzun boylu delikanlı - balıkçı olduklarını tahmin ediyordu- tekneyi çekmeyi yeni bitirmiş, halatı bırakmışlardı. Biri geriye doğru düşmüştü ve tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu; diğeri ise tekneye doğru ilerliyordu.

Magnús dünyada iki tür insan olduğunu okumuştı: Yardım etmeleri gerektiğini düşünerek belaya doğru koşanlar ve işleri daha da kötüleştireceklerinden korktukları için geri duranlar ya da belki de kendilerini tehlikeye atabilecekleri ilkel bir korku. Magnús o sabah bir yardımcı olduğunu öğrendi.

Kıyı boyunca hızla ilerledi, kaygan çakıl taşlarının üzerinde beceriksizce tökezledi - yakından çok daha büyüklerdi - rüzgâr yüzüne çarpıyor, nefesini kesen bir güçle onu itiyordu.

"Gemide kimse var mı?" diye seslendi çocuklardan biri. Gövdeden hiçbir ses gelmedi.

Magnús uzun adımlar atarak tökezleyen kişiyi neredeyse geride bıraktı ve birlikte kruvazörün pruvasına ulaştılar, tam o sırada büyük siyah figür yüksek sesle "Ah!" diyerek kamaradan çıktı.

Haç çıkaracak kadar yaralanmamışlardı. Magnús bunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

Adamlardan biri figüre, "Sana yardım edelim," dedi ve ellerini kaldırarak onları aşağı indirmeye yardım etti.

Magnús hiç konuşamıyordu.

Kadına ağzı açık bakmakla meşguldü. Kadın yağlanmış su geçirmez başlığının siyah kapüşonunu geriye itmiş ve ıslak, beyaz-sarı saçları rüzgârda dalgalanmıştı. Şiddetle kaşlarını çatıyordu ve korkunç derecede solgundu.

"Yaralandın mı?" diye bağırdı adamlardan biri.

Kadın devrilen kabinden çıkmak için manevra yapmaya çalışıyordu ama gücünü kaybetmiş görünüyordu.

"Ben Monty, bu da kardeşim Tom. Senin adın ne?" diye bağırdı aynı adam ve Magnús bir saniye içinde

iki adamın neredeyse aynı göründüğünü kaydetti.

Kadın hâlâ cevap vermiyor, sadece homurdanıyor ve kendini düzeltmeye çalışıyordu.

"Anlamıyor," dedi Tom kardeşine, o günkü balık avı artık tamamen unutulmuştu, bu fırtınada zaten imkânsızdı.

Magnús mantığını olmasa da sesini buldu ve kulübeye doğru adım attı, elini kadına uzattı. "Talar þú íslensku?" diye bağırdığını duydu rüzgârın içinden.

Kadın gözlerini kırıştıtarak adamın yüzüne baktı.

"Ne? Mücadelesine devam etti, ancak şimdi eli onun elinin içindeydi. Adam onu sabitledi.

"İzlandalı olabileceğini düşünmüştüm," diye bağırdı, kendini aptal gibi hissediyordu ve nedenini bilmiyordu. Kız çok güzeldi, çok uzundu ve bir şekilde tanıdık geliyordu. Basitçe varsaymıştı.

"Beni yukarı çekin," dedi, sesi tuzlu ve kuruydu ve ardından Bickleigh kardeşlerin endişeli bakışlar atmasına neden olan bir öksürük nöbetine tutuldu.

"O hasta," dedi ikisi de.

Şimdi Magnús'un arkasında battaniye tutan biri vardı.

"Morrison'ı çağırın," diye bağırdı Monty tüm ciğerleriyle Finan ellerini kulaklarına götürmüş, barın dışındaki duvarda duruyordu. Ev sahibi sözleri duydu ve hemen içeri koştu.

Magnús tek bir hamleyle kadının tekmeden çıkmasına yardım etti.

Düşüş hiç de ağırbaşlı değildi ama sabahki dağınık koşuşturmaya çok uygundu.

"Uft! Kadın üzerine düştüğünde Magnús'un ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Kafatasının arkası çakıl taşlarına çarptı ama onu güvenli bir şekilde yakalamak için vücudunu germişti ve sadece biraz acıdığını görünce şaşırdı.

Düşerken çığlık atmıştı ve bu ses adamın içine işleyerek boş midesinin zonklamasına neden olmuştu. Kıyıdaki kansız yarışından sonra, birisinin öldüğünü düşünürken, onun üzerindeki ağırlığı kalbinin yeniden atmasını sağlamıştı.

boğuldu. Kadın gözlerini çılgınca kırptıştırarak kendini adamın bedeninden çekerken ikisi de derin derin nefes aldı.

Denizkızı, diye düşündü, kafasının arkasında belli belirsiz bir yerde. O bir denizkızı. Sonra bu düşünce Bayan Crocombe'un kadının omuzlarına bir battaniye atarak ortaya çıkmasıyla kayboldu.

"Dur! Kadın titreyerek battaniyelere tutunurken Magnús seslendi. "Önce şunu çıkar," diye kadının büyük paltosunu işaret etti. "Islak şeylerden kurtul, hemen.

Sırılsıklam kadın başını salladı, şimdi tüm vücudu titriyordu ve yüzü eskisinden daha da solgundu, sonbaharın tüm pembeliği şimdi yanaklarından silinmişti.

"İzin verir misin?" dedi daha sakın bir sesle, şimdi ayağa kalkmış ve ona doğru eğilmişti, içgüdüsel olarak daha fazla bağırıp çağırmak istemediğini biliyordu.

Pasif bir şekilde başını salladı, tamamen küçülecekmiş gibi görünüyordu. Gözleri kumsaldaki tüm yüzlere ve sonra da deniz duvarındaki kalabalığa kaydı. Korkmuş görünüyordu.

Büyük paltosunu omuzlarından iterken ona doğru baktığında, Magnús sanki onun tüm yorgunluğunu kendi bedenine çekiyormuş gibi zayıfladığını hissetti.

Gözleri ağır kapalıydı ve irisleri buz mavisiydi, gerçekten bir İzlandalı gibiydi. Onları açık tutmakta zorlanıyordu.

Bu şiddetli rüzgârda neden denizdeydi? Limana girmeyi başarması bile mucizeviydi. Belki de uyurken kıyıya vurmuştu? Magnús kadının sıırılsıklam kazağını başından çekip kıyıya bırakmasını izledi.

Bayan Crocombe - ki bu kadınla kıyaslandığında çok küçüktü - hemen onu battaniyelere sıkıca sardı ve ıslak giysilerini aldı. Hipotermik şoka girmiş bir insan gibi titriyordu ve acilen ısınmaya ihtiyacı vardı.

Magnús, "Sıcak bir banyo ona iyi gelecektir," diye özellikle kimseye talimat vermedi ve kadının gözleri bir kez daha Magnús'a kaydı, ifadesi şaşkın ve okunaksızdı. Bu bir bakış mıydı?

Merak mı? Daha fazlasını öğrenecek vakti yoktu; Bickleigh kardeşler aniden onu ayaklarından tutmuş ve ağlarına takılmış büyük bir av gibi, sanki haftanın her günü denizkızı avlıyorlarmış gibi zahmetsizce götürüyorlardı.

Magnús onların peşinden gitti, şimdi ne yapacağından emin değildi ve artık kendisine ihtiyaç duyulmadığını hissediyordu. Ne de olsa o başarısız bir kitapçıydı, doktor değil.

Jowan ve küçük bej köpeği, uzun zamandır kullanılmayan eski filika rampasında kardeşleri bekliyordu ve kadını Jowan'ın ahşap kızağına yerleştirdiler, onu Arnavut kaldırım sokaktan yukarı çekip gözden kaybolmadan önce kaskatı ve hareketsiz bir şekilde oturdu.

Bayan Crocombe bir elini Magnús'un koluna koydu. "Şimdi iyileşecek," dedi ona bir kahinin tüm kesinliğiyle.

"Onu nereye götürüyorlar?"

"Jowan'ın kulübesi, eski pansiyon. Doktor Morrison yakında gelecek, onu halledecek."

Yaşlı kadın kayalıkların üzerinde terlikleriyle debeleniyordu ve Magnús adımlarını yavaşlatarak onun hızına yetişmeye çalıştı, ta ki beton filika rampasının tepesine varana kadar. Magnús'un yüzüne bakarak, "Sen de onun kadar titriyorsun," dedi. "Gel, Finan sana yardım edebilir."

Tüm kasları ve sinirleri ona denizkızının peşinden gitmesini söylese de, Bayan Crocombe'un kolundan çekerek onu geniş deniz duvarı boyunca bara götürmesine izin verdi.

İssiz bar odasına girip kapıyı kapattıktan sonra rüzgârın ne kadar gürültülü olduğunu ve vücudunun ne kadar üşüdüğünü fark etti. Çıtırdayan ateşin yanındaki sandalyeye yığıldı. Bu sırada Bayan Crocombe ayaklarını sürüyerek Finan'ı buldu, ona bir İngiliz yemeği ve bir demlik tatlı çay hazırlamasını emretti ve Magnús'un ceketini çıkarıp ateşe daha da yaklaşmasını sağladı.

Magnús o bir çift mavi gözden başka bir şey göremiyordu, geniş ve yalvaran gözler ve denizden gelen kadının kıyıda sırtüstü yatarken ona bakışı, sanki gemisi batmış ve sonra dramatik bir şekilde, mucizevi bir şekilde kurtarılmış biriymiş gibi.

Bayan Crocombe, "Ben gidiyorum o zaman," diye açıkladı.

'Senin de kalıp sıcak bir şeyler içmen gerekmiyor mu? Sen de herkes kadar savruldu,' diye sordu Magnús kısık bir sesle. Gerçekten de rüzgâra karşı bu kadar yüksek sesle bağırıyor muydu?

Bayan Crocombe çoktan kapıdan çıkmıştı.

Bella ortaya çıktı, Magnús'un kupasını masasına koydu ve kadının gidişini izledi.

'Up-along'da uğrayacağı on dört ev olacak ve teknedeki kızla ilgili dedikoduları yayacak. Yerel gazetelerden daha iyidir ve genellikle daha doğrudur. Gülümsedi ama gözleriyle değil ve kahvaltısının bir dakika bile sürmeyeceğini söyleyerek barın arkasına doğru yürüdü.

Homurdanan, diş çıkaran bir bebeği olan bir çift tatilci geldi ve pencerenin yanındaki en uzak masaya oturdular, geçerken Bella'dan kahve istediler. Görünüşe göre bu sabah etrafta başka kimse yoktu.

Finan geri dönüp Bella'ya doktorun geldiğini ve Monty'nin kahvaltı servisini bitirmek için mutfağa döndüğünü haber verdiğinde Magnús kulak misafiri olmayı akıl etti.

"O iyi mi? Magnús zayıf bir sesle sordu ama Finan ve Bella espresso makinesinin yanında durmuş derin bir sohbete dalmışlardı.

"Austen'lar dışında Noel misafirlerimizin sonuncusu da gitti. Finan pencerenin önündeki genç çiftte elini kaldırdı ama onlar bebek Serena'yı mama sandalyesine oturtmaya çalışmakla meşgul oldukları için fark etmediler. Finan karısına, "Şimdi ayrılmak için çok uzaklardan geldiler, küçük bir bebekle ve eve dönmek için on saatlik bir yolla değil," dedi.

"Hepsi iade mi edildi? dedi Bella.

Finan başıyla onayladı. "Bir oda hariç hepsi boş ve Noel ziyaretçi gelirlerimiz kehribar rengi hava uyarısı yüzünden yok oldu.

Magnús'a göre Bella neşeli ve güçlü bir tipti; ama sesi şimdi farklı bir hikâye anlatıyordu. "Sadece üç kahvaltı o zaman," diye seslendi Bella Monty'ye, kocasına dönerken gözleri dolmak üzereydi. 'Dondurucuda on bir tane altı kiloluk hindi var. Şimdi onlarla ne yapmam gerekiyor?

Finan omuz silkerken, Monty elinde bir tabakla mutfaktan içeri daldı. "Tekneyi tanıyan var mı?" diye sordu. Bella ve Finan bir an duraksayıp ona baktılar.

Kadının teknesi mi? Buralı değildi. Onu daha önce hiç görmedim,' diye ekledi Monty.

"Adı neydi? Finan fazla ilgi uyandıramasa da sormayı başardı. Gözleri şimdi kasaya sabitlenmişti.

Monty ateşin yanında Magnús'a yaklaşıp, "İsim levhası sökülmüş," diye cevap verdi. "Liman duvarına çarptığı sancak bordasının yarısı ile birlikte. Şanslıymış ki birkaç metre ileride batmamış.

Magnús'a kahvaltısını sundu.

"Sen ve kardeşin onun teknesini mi çektiniz? Magnús ona sordu.

Evet. Kıyıda'ydık. Tam o anda Tom'un tekneyle açılmasının çok zor olduğuna karar vermiştik ki çatırdama sesini duyduk. Limanın merdivenlerinden girmeye çalışıyordu ve duvara doğru savruldu. Neyse ki halatını fırlattı ve Tom halatı almak için suya daldı. O sırada kruvazörü kötü bir şekilde doluyordu. Uzun bir tamir işi olacak. Umarım onun iyiliği için düzgün bir şekilde sigortalanmıştır.

Magnús bilgiyi sessizce aldı ve birkaç dakika içinde Monty, Bella ve Finan onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. Odanın öbür ucundaki bitkin anne babaya ve kırış kırış olmuş bebeklerine kibarca gülümsedikten sonra bıçağını ve çatalını kaldırıp radyodaki hava durumu uyarılarını dinledi, aralara yersiz bir şekilde neşeli Noel şarkıları serpiştirilmişti.

Kahvaltıda yulaf lapası, sert kahve ve skyr içmeye alışkın bir adam için Siren's Tail'in otlu sosisleri, tütsülenmiş domuz pastırması, mücver, tereyağında pişmiş kocaman tarla mantarları, kabarık çırpılmış yumurtalar ve sonsuz kapı tostı bir keşifti. Monty'nin spesiyalitesi olan baharatlı kuru fasulye ise en büyük sürprizdi. Garip diye düşündü ama çok iyiydi. Her lokmayı yedi ve hala hayatta olduğunu fark eden ve cömert bir adada kıyıya vuran bir gemi kazazedesinin iştahıyla tadını çıkardı.

Ne zaman kendini bu ilginç yere neden geldiğini sorarken bulsa, Clove Lore ona bol bol cevap veriyordu. Elbette hava berbattı ama bu Noel'de İngiltere'de kalmak istemesinin nedenleri arasına denizkızlarını ve muhteşem kahvaltılarını, tattığı en iyi dondurmaları ve kendi kitap tarayıcısı cennetine erişimi de ekleyebilirdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altıncı Bölüm

Pasta Gerekli

Magnús Siren'in Kuyruğu'ndan ayrıldığında, sert esen rüzgâra rağmen Jowan'ın yamacın eteğindeki kulübesinin önünde bir kalabalık vardı. Kendi aralarında kısık sesle konuşuyorlardı ve bu manzara Magnús'un kapıyı çalıp kadının nasıl olduğunu sorma fikrini değiştirmesine yetti. Reykjavik'in fısıltıyla konuşulan bir yer olduğunu düşünmüştü ama Clove Lore'un haber yayma konusunda onu geçtiği aşikârdı.

"İşte orada!" dedi kalabalıktaki yaşlı bir adam, Magnús kitapçıya geri dönerken yanından geçmeye çalışırken. "Onu dışarı çıkaran kişi.

Kukuletaların altından çıkan birçok yüz onu izledi. Magnús, kasabada bir Viking olduğunu fark etmediğine dair hafif temkinli bir fısıltı duyduğundan emindi, ama hiddetle etrafına baktığında, tüm gözler masumca kaçırılmıştı.

"Hayatını kurtardınız, değil mi?" diye seslendi bir kadın.

"Nei. Magnús protesto etmek için ellerini salladı. "Hayır, o... Monty miydi? Sanırım, ve kardeşi.

Başka bir kadın ona "Tom şu anda içeride, onunla birlikte," dedi ve bu sözler Magnús'un içinde hoşlanmadığı bir içgüdüğü harekete geçirdi.

Tom gemi kazazedesi kadına bir tür sahil hazinesiymiş gibi sahip çıkıyordu, oysa şaşkın gözlerle baktığı kişi oydu. Ya da belki de öyleydi. Emin olamıyordu. Korkmuştu ve kilometrelerce uzakta olmayı diliyordu, o kadarını anlıyordu. Meraklı gözlerden ve kavrayan ellerden uzaklaşmak için çaresiz olmalıydı. Yine de içten içe, orada onunla konuşan kişinin Tom Bickleigh değil, kendisi olmasını istiyordu.

Ne yaptığını bilmeden Jowan'ın kapısını çalmıştı. Bunun farkına varması kanını rahatsız edici bir şekilde ısıttı, tıpkı düşüncesizliğinin aşırı heyecanlı yerlilerden oluşan bir izleyici kitlesine sahip olduğu gerçeği gibi.

"İşe yaramaz. Cevap vermeyecekler,' dedi adamların en yaşlısı, Jowan'ın komşusu, tam da üst kattaki pencerenin dantel perdesi kenara çekilip hemen yerine takılırken.

Jowan mantıklı bir adama benziyor, diye düşündü Magnús. Elbette kadının aniden ortaya çıkmasının köyde müstehcen bir ilgi uyandıracaklarını biliyordu. İşgüzarları uzak tutarak onu koruyordu ve Magnús'un onların arasına katılmaya hiç niyeti yoktu.

Omuzlarını rüzgâra karşı dikleştirerek yokuşu çıktı, kapıyı çalacak kadar aceleci davranmasına hem sinirlenmiş hem de şaşırmıştı. Kendi mahremiyetine her şeyden çok değer verirdi. Neden denizkızının kine izinsiz girmeye çalışmıştı ki? Anahtarı kitapçının kilidine sokarken fark ettiği şey elini sakinleştirdi.

"Nei, hættu þessu. Şu anda onu düşünmekten kendini alıkoyabilirdi. Bu düşüncenin önünü kesecekti. Bu her neyse; ona bir kez daha bakma arzusu, onun gözlerinin içinde yarattığı elektrik sarsıntısını tekrar hissedip hissedemeyeceğini görmek. Bunun için tek bir şey vardı. Zihnini meşgul etmeliydi. Bu sahte kitapçı dükkânını açmalı ve biraz iş yapmalıydı.

Ama tam olarak hatırladığı gibi hissetti. Gerçekten de çok gerçektir ve hiç de hayal ürünü gibi değildi.

Bu oyuna gelmemeye ne kadar karar verirse versin, kasanın yanında bir sandıkta onun için bırakılmış olan kitapları fiyatlandırmanın tanıdık bir ritmi vardı. Acele etmemişti ve bunun o kadar da kötü olmadığını fark etmişti.

Kitapların neredeyse tamamı ikinci eldi, bazıları oldukça eskiydi ve güzel bir şekilde deri ciltlenmişti, bazılarının kenarları güzelce solmuş yaldızlıydı.

Her bir kitabı teker teker kaldırdı, telefonundaki fiyat sitelerine baktı ve durumuna göre bir tatilcinin bu kitaba ne kadar ödeyebileceğini tahmin etti. Turistlerin tatilde, evlerinde alışveriş yaparken harcadıklarından daha fazla harcadıklarını biliyordu ama yine de kitapçının fiyatları düşük tutma politikası var gibiydi.

Sonra bir bez bulup rafların arasında dolaşmaya başladı ama çok geçmeden tozu yok etmek yerine oradan oraya taşıdığını fark etti. Bu yüzden, kendine bir fincan hazır kahve yaptığında merdivenlerin yanındaki küçük mutfakta bulduğu vızıldayan eski cihazı kullanarak süpürdü. Birisi buzdolabına kibarca biraz süt bırakmıştı. Büyük ihtimalle Jowan.

Elektrik süpürgesi ve kahve en azından içini ısıtmıştı ama yine de ızgaradaki külleri süpürüp yeni bir ateş yaktı.

Ocağın ısıltısı dün geceki rahatlatıcı sıcaklığı geri getirdi. Dükkânın en uzak köşeleri buz gibi soğuk kalsa bile, alevlere bakmanın, çıtırtıları ve kıvılcımları dinlemenin onu rahatlatan bir yanı vardı.

Kitapları raflara yerleştirirken, yeni ve ikinci el stokları karıştırırken - ki bu dükkânın tarzı gibi görünüyordu - dükkânın sunduklarını tanımak için zaman ayırdı.

Binlerce kitap vardı - bazıları yırtık pırtık, bazıları hazine değerinde; dönen bir rafta Clove Lore resimli kartpostalları, biraz eski görünen çeşitli kırtasiye malzemeleri ve ön masanın üzerinde gururla duran 'Crawley and Son, Bakers' tarafından yazılmış bir fırıncılık yemek kitabının birden fazla kopyası vardı.

Aslında daha çok bir broşür olan kitabın arkasını okurken ağzının kenarlarını aşağı doğru indirdi. O

neden orada olduğundan hiç emin değildi ve dükkânın etrafındaki yürüyüşüne devam ederek daha fazla düşünmedi.

Çocuk raflarında on sterlin fiyatla satılan, hafifçe tilkilenmiş ve sırtının yarısı eksik olan Kurdeleli Tavşan'ın ilk baskısına bakarak başını salladı. Bunun on katını isteyebilirlerdi, diye yüksek sesle yakındı boş dükkâna. Oradan geçen biri bunu ödemeye razı olur muydu? Hiç sanmıyordu.

Kasanın yanındaki masada yeni görünümlü bir dizüstü bilgisayar olmasına rağmen, dükkânın web sitesinin olmadığını görünce şaşırdı; herhangi bir uzaktan satış yoktu. Memleketteki başarısız kitapçısının bile kendine ait bir internet mağazası vardı - çok fazla iş çektiğinden değil ama yine de. Pazarla doğrudan karşılaşmıştı. Burası doksanlarda takılıp kalmıştı.

Saat on birde, ne yapacağını şaşırmış bir halde ön kapıda durakladı. Dışarısı karanlıktı ama öyle olmaması gerektiğini biliyordu. Gri bulutlar yüzünden. Rüzgâr hâlâ şiddetle camları dövüyordu ve henüz tek bir müşteri bile dükkânından içeri adım atmamıştı. Muhtemelen hepsi Jowan'ın kulübesinde dedikodu bekliyordu, tabii şimdiye kadar hepsi limana uçmadıysa.

Belki de yerel halkın bugün kitaptan çok kahveye ihtiyacı vardır? Gözleri dükkânın uzak tarafındaki alçak kapıya takıldı, o kadar alçaktı ki geçebilmek için eğilmesi gerekiyordu.

Kafe küçük ve rahattı. Haşlayan sıcak bir radyatör de dahil olmak üzere modern aletlere ve su tesisatına sahip olduğunu görmekten memnundu. Fırın küçüktü ve boncuklu bir perdenin arkasındaki küçük bir bölmenin içine yerleştirilmişti, üstündeki raflar ev yapımı çilek reçeli ile doluydu, kırmızı rengi beyaz kafede mücevher gibi canlı ve canlıydı. Buzdolabında taze yumurtalar ve kapağını kaldırdığında tatlı ve davetkâr kokan 'kaymak' denen bir şey vardı. Bir paket tuzlu tereyağı, un, şeker ve yağlı sultani üzüm kavanozları vardı. Bunların turistlerin yıl boyunca Devon'a akın akın geldikleri kremalı çay çöreklerini pişirmek için olduğunu bilmiyordu.

Düşünerek sakalını kaşıdı.

"Skúffukaka? Hayır, küçük mutfakta İzlanda keklerinin ana malzemesi olan çikolata yoktu.

"Vínarterta?" Annesi o küçükken yılın bu zamanlarında yapardı, bir tür katmanlı cheesecake ve çok rahatlatıcı, ama bunlarla nereden başlayacağını bilemezdi ve bunun için baharat ve kuru erik gerekmiyor muydu?

Raflar hiç de iyi stoklanmamıştı. Diğer kitapçıların genellikle kendi malzemelerini satın alıp almadıklarını merak ediyordu. Bunun için tek bir şey olduğunu biliyordu.

"Anne?

"Burada değil," dedi Jón ona. Yine evden çalışıyor olmalı.

"Ó, já, bu doğru. Anneleri sabahları halk kütüphanesinde çalışıyordu, artık yarı emekliydi, sonra makrome çemberiyle kahve içiyordu çünkü bugün Salı'ydı.

"Devon nasıl? Jón sordu.

"Biraz rüzgârlı," diye cevap verdi Magnús, bu yetersiz ifadeden son derece keyif alarak. "Ve kitapçada hiç müşteri yok. Jón'un bunun kendisi için yeni bir şey olmadığına dair alaycı cevabını bekledi ama cevap gelmedi. Bunun yerine Jón onları daha güvenli bir yere yönlendirmeden önce garip bir sessizlik oldu. "Yerel halkla tanıştınız mı?

Magnús'un akli Jowan ve Bayan Crocombe'u, Bella'yı, Finan'ı ve Bickleigh kardeşleri geçip doğruca kıyıya vuran kadına gitti.

"Ee? Neye benziyorlar? Jón bastırdı.

"Onlar..." Kadını hatırladığında karnına bir sancı saplandı, açlık gibi bir şeydi bu. Şimdiye kadar eve dönmüş olması gerektiğini düşündü. O küçük arabayla sahil boyunca çok uzağa gitmiş olamazdı.

Kruvazör. Tekrar ailesiyle birlikte güvende olacaktı. Bunu fark etmek neden onu irkiltmişti? Onu içeri almak zorunda kalana kadar Jowan'ın kapısına Thor gibi vurmalıydı. Onu kurtarmıştı, değil mi? Belki birazcık? Kalabalıktaki yerel dedikodu tacirlerinin söylediği de buydu. En azından onunla vedalaşmalı, iyi olup olmadığını kontrol etmeliydi.

"Onlar... uh... ilginçler. Düşüncelerini takip etmemeye çalıştı; hiçbir yere varmıyorlardı. Kadın gitmişti. "Dinle, bu kafede satmak için bir şeyler pişirmem gerekiyor.

"Pişirecek misin? Jón şimdi kesinlikle gülüyordu.

"Pişirebilirim.

"Elbette yapabilirsin. Ne yapacaksın?' 'Hiçbir fikrim yok. Annem bilir diye düşündüm.'

"Noel'deyiz, değil mi?

Magnús sessizce omuz silkti.

"Jólakaka yapmalısın.

Evet! Evet! İşte buydu. Kafe raflarını bir kez daha taradı. Annesinin İzlanda usulü Noel pastasının tadını neredeyse alabiliyordu, hafif ve tatlıydı ve hayal ettiğine göre yapımı oldukça kolaydı.

"Sana annemin tarifinin bir fotoğrafını göndermemi ister misin?" "Evet, şimdi ihtiyacım var.

"İşte, gönderdim," dedi Jón ona birkaç dakika sonra mutfakta aile tariflerinin olduğu defteri karıştırdıktan sonra. Jón kar yağıp yağmadığını sordu.

Magnús, İngiltere'de denize bu kadar yakın bir yerde kar yağıp yağmadığını bilmiyordu ama Jón'a buradaki herkesin fırtınalardan bahsettiğini ve bu sabah havanın Stórhöfði'den bile daha rüzgârlı olduğunu söylemekten büyük keyif alıyordu ve oranın dünyanın en rüzgârlı yeri olduğundan emindi - oradaki küçük, dayanıklı martılar bile yaz sonunda uçup gidiyordu.

'İçeride kal ve Jólakaka'nı pişir. Petta reddast,' demiş Jón ona. İşte yine aile sloganı. Her şey yoluna girecek.

"Elbette. Ne kadar kötü olabilir ki? Magnús cevap verdi ve Jón'un her zamanki 'Çok yaşa' vedasından sonra telefonu kapattılar.

Magnús, içeride müşteri olmadığından emin olmak için dükkânın zeminine doğru bakarken - yoktu -

kollu. Yapacak işleri vardı ve hiçbir rüzgârlı gün ya da artık çoktan gitmiş olan gemi kazazedesi genç kızın düşünceleri dikkatini dağıtamazdı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Jowan'ın Kulübesi

"Sizin için arayabileceğim biri var mı? Ya da kullanmak istersen telefon hemen şurada? Jowan, kadın uzun süre ıslandıktan sonra banyodan çıktığında sordu.

Bayan Crocombe şu anda kulübesinde onun için kıyafetlerini yıkıyordu. Üzerinde 'Crocombe's Ices' yazan, selofanından yeni çıkmış büyük boy bir tişört ve Bayan C.'nin kızına Noel hediyesi olarak düşündüğü bir çift Scottie köpekli pijama pantolonuyla değiştirdiği sırlıslık bohçasıyla yokuştan yukarı çıktı. Merdivenlerden inerken bilekler Alex'in baldırlarında sallanıyordu.

Alçak tavanların ve daha da alçak aydınlatma armatürlerinin altında eğilmek zorunda kaldı. Alex, Jowan'ın evindeki her şeyin -bir zamanlar balık tuzlanan bir çatı katıydı- küçücük olduğunu keşfediyordu, hatta Jowan'ın Bayan Crocombe'un teklifi üzerine giymesi için ona verdiği eski kimonoya kadar.

Jowan bir an yutkundü ve gözlerini Alex'ten ayıramadı, sonra gözlerini kakao bardağına dikti ve bir daha bakmaya cesaret edemedi.

"Hayır, teşekkürler, kimseyi aramama gerek yok," dedi ona, tavana çarpan kabarık havluyu saçlarının üzerinde dengelemeye çalışırken. Aslında demek istediği, konuşmak istediği kimsenin olmadığıydı.

Limanda güvenli bir yere ulaşmaya çalışırken arka cebinde duran telefon artık orada değildi; denize düşmüş olabileceğini düşündü. Ama önemli değildi. Zaten günler önce şarjı bitmişti.

Küçük topluluğuyla ilişkisini kesmenin ne kadar kolay olduğunu merak etti. İnsanlar eski hayatlarından böyle mi kopuyordu? Birkaç yıl önce kendini bu kadar tamamen koparabileceğini asla hayal edemezdi.

Çıtırdayan şöminenin yanındaki kanepeye tünedi ve Jowan'ın alçak sehpasının karşısında, davetkâr bir şekilde buğulanan bir fincan onu bekliyordu. Orada uyumakta olan Aldous ona yaklaştı, kemikli küçük bedenini onun kalçasına yasladı ve küçük bir mutluluk homurtusuyla hemen yeniden uykuya daldı.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi ev sahibine, ön kolunda biten kimono koluna dokunarak.

Jowan, buğulu gözleri elbiseyi dolaptan çıkarıp bir başkasının ellerine vermenin ne kadar zor olduğunu ele veriyordu: "Isolde senden iki adım daha küçüktü - gerçekten de ufacıktı, ama sadece boy olarak, o bir kadındı," dedi.

Bornoz sedir ağacı yağı, lavanta ve başka bir şey kokuyordu, deniz esintisi gibi tuzlu bir şey. Belli ki ona iyi bakmış ve sık sık havalandırmıştı.

Alex, Isolde'sinin uzun zamandır ortalarda olmadığını fark etti. Bunu Jowan'ın kaşlarının arasındaki, gözleri gülümsemek için kırıştığında bile asla tamamen kaybolmayan, yıpranmış küçük 'V' harfinde görebiliyordu.

'Bayan C. birazdan giysilerinizle birlikte dönecek,' diye ekledi çabucak. 'Eve gitmek istiyor olmalısınız? Büyük Ev'den Minty hazır olduğunuzda sizi götürmeyi teklif etti.

Alex sıcak çikolatayı yudumladı - tam yağlı sütle tavada yapılan eski moda, kadifemsi türden. Çok lezzetliydi. Sıcaklık karnına yerleşti ve onu boş bulunca yüksek sesle homurdanmaya başladı. Karnını sıkıca kavradı.

"Öğle yemeğinden sonra, ha? Jowan hemen ayağa fırladı ve ateşin üzerinde belirdi. Izgaradan folyoya sarılmış iki bohça çıkarırken, "Seni bir ziyafet bekliyor," dedi. 'Benim spesiyalitem...' Onları daha önceden hazırlanmış tabaklara yerleştirdi.

ve korkusuz parmak uçlarıyla folyoyu ustalıkla açtı. "Fırında 'tato.

Odun ateşinde pişen patates gibi basit bir şey nasıl bu kadar çekici kokabilirdi? Alex'in midesi tepki olarak tekrar guruldadı.

"Ve... benim gizli tarifim. Jowan dumanı tüten patatesleri ikiye bölüp bir süreliğine küçük bulaşıkhaneye çekildi ve bir kâseyle geri döndü: 'Kremalı uskumru mus. Hiç yediniz mi?

Alex başını salladı ve Jowan'ın bir tabakta iki büyük parça sarı tereyağı kesip öğle yemeklerini bununla süslemesini, ardından da büyük bir parça mus koymasını izledi. "Uskumru gevreği, yerel tütsüden taze, crème fraîche, sıkılmış limon, bir tutam dereotu, karabiber, işte bu kadar. Tıkın, kızım.'

İlk lokma Alex'in uzun zamandır ilk kez gülümsemesine neden oldu. Jowan sadece başını sallayarak karşılık verdi, onun memnun olmasından memnundu.

"Burası bir pansiyon mu? Alex, dışarıdaki bahçe parmaklığına sabitlenmiş eski bir bisiklete iliştirilmiş tabelanın yanından geçtiğini hatırlayarak sordu.

"Öyleydi," dedi Jowan, "Sonbaharda emekli oldum. Çamaşırlar, geç gelen ve erken yola çıkan ziyaretçiler, tüm o kızarmış kahvaltılar! Bu gençlerin oyunu ve benim kalbim hiçbir zaman bu oyunda olmadı.

Alex onun feribot yolculuğunu düşündü. Anlamıştı.

"Hastalığının ciddi olduğunu anladığımızda bu Isolde'nin fikriydi. Kitapçıdan taşınmamızı ve düzgün bir kulübeye yerleşmemizi istedi. Sonra bana onu özleyerek vakit kaybetmeyeceğime dair söz verdirdi, ben de dediğini yaptım. B&B'yi açtım. Bunun beni beladan uzak tutacağını söylemişti. Yıllarca yaptım. Pek keyif aldığımı söyleyemem.

Alex sempati ile gülümsedi. Gerçekten hevesli olmadığınız bir şeyi yapmaya devam etmenin nasıl bir his olduğunu kesinlikle anlıyordu, çünkü o anda hemen önünüzdeydi.

İhtiyacım var. Ve şimdi de gidip babasının güzelim Dagalien. Düşünmeye bile değmezdi.

"Senden bir... kitapçıdan taşınmanı mı istedi, dedin? Alex bu şartlar altında olabildiğince normal davranmaya çalışarak sordu, özellikle de Jowan bu kadar misafirperver ve mütevazî davranırken. En azından ona normal davranmayı borçluydu.

"Up-along. Yıllarca birlikte yürüttük, sıfırdan inşa ettik. Isolde'nin fikirlerinden biri daha. Orada bir yuvadaki iki kuş gibi mutluyduk, her gün okuyor, sohbet ediyor ve satış yapıyorduk. Durmak istemedim ama o beni benden daha iyi tanıyordu ve küçük Aldous'la birlikte tüm anılarla baş başa kalıp kendimizi perişan etmememiz için ısrar etti.

Alex çatalını bir elinde tutarken diğer elini küçük köpeğin kıvrıkcık sırtına koydu. Zavallı köpek annesini kaybetmişti.

"Yani sattın mı?

Jowan tekrar parladı. 'Hayır, hayır, hala orada, sadece artık eski günleriniz için ödünç alabileceğiniz bir kitapçı. Hatta bu sabah sizi teknenizden çıkaran delikanlı şu anda orada kalıyor.

Aldous tembelce başını kaldırdı, soğuk elleri olan kadının sırtını okşamaya ara vermesinden rahatsız olmuştu.

"Mavi gözlü olan mı?" dedi, gözlerini tabağından ayırmadan ve daha fazlasını öğrenmekle pek de ilgilenmeyen biri gibi görünmeye çalışarak ama yine de kibarca sohbet ederek.

Jowan'ın dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Magnús. İzlanda'dan.

"İzlanda mı? Bu konuda soğukkanlı davranamazdı. Her şey aklına geliyordu. Sanki o da anlayacakmış gibi kendi dilinde konuşmuştu ve... oh hayır, kız onun üzerine düşmüş, ikisi de uçmuştu.

Öğle yemeğine ya da küçük köpeğin telaşına ne kadar dikkat ederse etsin, utançtan ya da Jowan'ın onun ne düşündüğünü bildiği hissinden kurtulamıyordu (bu

Adam çok ciddi ve bir şekilde sağlam ve etkileyiciydi) ve gözlerini parlatan da buydu.

'Eğer onu bulmak için dolaşmak istersen, kaldırımların sadece yüz metre yukarısında,' dedi. 'Bunu rüzgar daha da şiddetlenmeden yapmayı unutma. Fırtına uğuldarken yukarı taraf fırtınalı bir yerdir.

Alex sessizce, "Bildiğim iyi oldu," diye cevap verdi.

'Sıkı dur, uz'u bekleyen bir yardım daha var,' dedi ona.

İkisi de yemeklerini bitirirken tek kelime etmedi; Jowan ateşe bakıp büyük lokmalar aldığı için, Alex de buranın basit konforu yüzünden gözyaşlarına boğulma ve kendini olduğundan daha büyük bir aptal durumuna düşürme tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi hissettiği için.

Ürperdi. Teknesinin kaza yaptığını ve kurtarılması gerektiğini, sonra da tamamen iyi durumdayken o zavallı doktorun onu görmek için bu rüzgârda dışarı çıktığını hayal edin! Doktor sadece yorgun ve susuz olduğunu söylemişti. Sıvı almasını, dinlenmesini ve daha fazla denize açılmamasını önermişti. Şans eseri, feribotu karaya oturmuş ve bozulmuştu.

Ama ateş, yemek ve Jowan'ın yumuşak, sessiz tavrı bu utancın bir kısmını telafi etmişti. Ve hiç soru sormamıştı, adını bile sormamıştı. Onun en çok bu yönünü sevmişti. Bu yüzden soruların yakında geleceğini bilerek sessizce yemeğini yedi.

İç çekerek düşündüğü sorular şunlardı: Neden bu kadar uzun süredir denizde tek başınaydı ve bir yolculuğa bu kadar hazırlıksızdı? Tekne konusunda ne yapılacaktı? O kimdi ve bu dünyada nereye aitti? Ve onu en çok üzen, şu anda dışarıda onun için endişelenen ve ona ulaşmayı dileyen kimse yok muydu gerçekten?

Bunları daha sonra düşünmek için yeterince zaman vardı. Şu anda kuru ve sıcaktı ve dost canlısı bir köpek vardı, nazik huylu bir ev sahibi.

Yıllardır denize açılmamış bir korsan ve küçük kulübedeki her şeyin içine sinmiş, bir şekilde gözetleniyormuş hissi vardı. Alex, bir zamanlar burada yaşamış ve o kadar çok sevilmişti ki buradan hiç ayrılmamış olan kadının varlığı, diye düşündü. Jowan'ın Isolde'si.

Her şey tuhaf bir şekilde eve dönüyormuş gibi hissettiriyordu, bu yüzden kendini, bülbul yuvasında beslenmek için şarkı söyleyen bir guguk kuşu yavrusu gibi hatalı bir duyguya bıraktı.

Peki ya gerçek değilse ve kalamazsa? Kısa bir süre için kendine yalan söyleyecek ve sonra ağlayabilecekti. Tüm sırlarını saklayacaktı. Kimse ona acımayacak ya da buradaki üzücü durumunu merak etmeyecekti. Adını bile bilmelerine gerek yoktu. İzi sürülemez ve iyileşir iyileşmez Kernou Limanı dışında herhangi bir yere gitmek üzere tekrar yola koyulacaktı.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Magnús Bir Davetiye Aldı

Magnús ilk keki yakmıştı - çok kötü değildi ama kesinlikle yanmıştı. Yatak odasının penceresinden dışarı bakıyor, boynunu uzatıp limanı görmeye çalışıyordu - bu açıdan mümkün olmadığını fark etmişti - ve birkaç dakikalığına artık hizmet vermesi gereken bir kafe olduğunu unutmuştu.

Dolambaçlı merdivenlerden inerken başını salladı ve kendine konsantre olmasını söyledi; uğraşması gereken ikinci bir kek karışımı vardı.

Kıyıda tekneyi aradığını itiraf etti, sanki bunun kesinlikle gerçek olduğunu ve hayal ürünü olmadığını kontrol ediyormuş gibi.

Bu sabahki olaylar kesinlikle bir rüyanın bulanıklığına bürünmüştü. Gerçeklikle bağını kaybettiğinden endişeleniyordu ve daha sadece bir gecedir buradaydı. İki haftanın sonunda nasıl olacaktı? Tepkilerini hiçbir şekilde açıklayamıyordu. Pragmatik ve gerçekçiydi, kendini hayallere kaptıracak bir tip değildi.

Unu yeniden tarttı, yumurtaları kırdı, karıştırdı ve katladı. En azından bu gerçek gibiydi.

İkinci Jólakaka fırına girdiğinde, Magnús'un omurgası dükkândan gelen zil sesiyle sertleşti. Gerçek bir müşteri.

Kafenin alçak kapısının altından eğilerek geçerken aslında iki kişi olduğunu fark etti. Kendi yaşında ya da biraz daha yaşlı olduğunu tahmin ettiği adamlar el ele tutuşuyordu.

"Merhaba," dedi kasaya yaklaşarak. "Kitapçı dükkânıma hoş geldiniz. Sözcükler çoktan ağzından çıkmıştı ama yine de şaşkınlıkla dudaklarını kenetledi. Bu da ne? Benim kitapçım mı? Hayır.

İyi. Bunların hiçbirisi kalıcı değildi - bir tatilden fazlası olmasını istediğinden değil. Hem de hiç.

"Sen Magnús musun?" diye sordu ikisinden daha zayıf olanı ve kitapçının şaşkınlığını görünce hemen ekledi. "Ben Izaak, gönüllülerden biriyim ve bu da Leonid.

Leonid gözlük takıyordu ve kalın, kıvrırcık sarı saçları, Magnús'unki kadar mavi gözleri ve ön dişleri arasında sevimli bir şekilde büyük bir boşluk vardı.

Eller sıkıldıktan sonra Magnús sordu: "Size yardım edebilir miyim, yoksa bana yardım etmek için mi buradasınız?" Avuçlarını beceriksizce birbirine bastırdı. "İhtiyacım olan bir şey yok gibi görünüyor.

Izaak, "Kamelyalarla ilgili bir kitabın, hatta herhangi bir kitabın peşindeyiz," dedi.

"Kamelyalar mı? Magnús tekrarladı, gözleri dükkânda geziniyordu. "Çiçek mi?

"Shrub, aslında," diye araya girdi Leonid.

"Leonid, Minty'nin Büyük Ev'deki yeni bahçıvanı," diye gururla duyurdu Izaak, Magnús'un kesinlikle Polonya aksanı olduğuna karar verdiği bir ses tonuyla. "Onu bahçelerin bir zamanlar meşhur olduğu kamelya korusunu kurtarması için getirdi.

"Uzun zaman önce," diye ekledi Leonid, Magnús'a Minty'nin onu gerçekten Moskova'dan getirdiğini söylemedi, böylece sadık malikâne bekçisi ve saha görevlisi Izaak, bir Rus üniversitesinde çürüyen ve yıllardır ülkeyi terk edemeyen hayatının aşkıyla yaşama şansına sahip olacaktı.

Birkaç ay önce Exeter'de Polonyalı ya da Rus ailelerinden hiçbirinin katılmadığı bir törenle evlenmişlerdi. Tek şahitler Minty ve Jowan'dı ve Minty'nin paslı eski Discovery'siyle Clove Lore'a dönerken balık ve patates kızartması için mola vermişlerdi. Hepsi bu kadardı; çiftin her akşam Skype üzerinden birbirlerine üç dilde kitap okudukları uzun mesafeli hasret yıllarının doruk noktasını işaretlemek için çok küçük bir kutlama,

Keşke birbirleriyle aynı zaman diliminde olmalarının bir yolu olsaydı.

Minty, tüm hırçınlığına rağmen, cevabı elinde tutuyordu ve evrak işlerini ayarlamış, izinleri ve kalıcı adresi sağlamıştı.

Şimdi kocalar Minty'nin tavan arasında bulunan ve asma bitkiler ve tırmanan yeşilliklerden oluşan bir ormana dönüştürdükleri odalarında ikamet ediyor, İngiltere'de gerçekten huzur içinde bırakıldıklarına inanmaya asla cesaret edemiyor ve her zaman bir şekilde uzaylı olmadıklarını kanıtlamak için daha fazla belge talep eden veya - Leonid'in en büyük korkusu - sadece gitmesi gerektiğini söyleyen mektupları bekliyorlardı.

Belki de bu yüzden, birbirlerine son günleriymiş gibi sarılmışlardı ve bu yüzden onlara şöyle bir bakan herkes bağılılıklarını görebiliyordu.

Ellerinin sımsıkı kenetlenmiş görüntüsü Magnús'u hem onlar adına sevindirdi hem de kendi adına üzdü. Göğsündeki küçük sancıya süründü. Tek bildiği, uzun zamandır bu kadar kasvetliyken bu ikisiyle karşılaşmanın zor olduğuydu.

Magnús onlara "Hadi bakalım," dedi ve bahçecilik kitaplarının raflarını karıştırdılar, sonunda asit seven çalılarla ilgili genel bir rehber buldular.

"Yarın eşek kutsamasına geliyor musun?" dedi Izaak, Magnús'un fiyatlandırma sistemine gözlerini devirmesine neden olan dört elli poundu ödemek için kartını uzatırken. Bu para Reykjavik'teki bir kafede en sevdiği duble íslatte'nin parasını bile karşılamazdı. Buranın bir aldatmaca olduğunu ve cazibesine kapılmaması gerektiğini tam zamanında hatırlattı.

"Ne?" Bunu doğru duymuş olamazdı. "İngilizcem..." diye başladı, kendini bildi bileli akıcı bir şekilde İngilizce konuşmasına rağmen.

"Doğru duymuşsun," dedi Izaak ona. 'Büyük Ev'in şapelinde köyün eşekleri için bir tören var. Biz de orada olacağız.

"Minty senin de gelmeni istiyor," dedi Leonid ciddi bir sesle ve Izaak'ı gülümsetti.

"Yapamam," dedi Magnús onlara açıkça, kart makinesindeki düğmelere basıp kasayı çalıştırarak. Her ne kadar burası bir oyun dükkânı olsa da, bu kısım hâlâ iyi hissettiriyordu.

'Gelmemezlik edemezsin,' diye güldü Izaak. 'Bize güven. Minty sana eşlik etmesi için sadece Bovis'i gönderecek. Kendi özgür iradenle gelersen daha kolay olur.

Magnús onun kuru ses tonunu takdir etti ve sadece başını sallayarak kabul etti.

Leonid yeni kitabını kolunun altına koyarak, "Yarın saat altı buçukta, sonrasında balo salonunda bir şeyler içeceğiz," diye ekledi.

"İngiliz eşek kutsamasına bir şey getirebilir miyim? Magnús bilmek istedi.

"Sadece tütsüleriniz ve beyaz cüppeleriniz," diye sırttı Leonid.

Tekrar dışarı, taş döşeli küçük meydana çıktıklarında Izaak ılık çalan rüzgârın sesine doğru seslendi: "Bir şey mi yanyıyor?" Magnús'un lanet okuyup unuttuğu Jólakaka'sına koşmasına neden oldu.

Dokuzuncu Bölüm

Müşteri Her Zaman Haklıdır

Alex kapının arkasından baktı ve başının üzerindeki küçük pirinç çan çalmaya başladı. Kitapçı güzel kokuyordu, tıpkı uzun zaman önceki Noeller gibi: şömine başı, kitaplar ve taze pişmiş bir şeyler.

Utanç ve sinirden kıpır kıpır olmasaydı kesinlikle daha fazla gülümseyecekti. Ayrıca, ziyaret için pek de uygun giyinmemişti.

Bayan Crocombe giysilerini kurutucudan sıcak bir şekilde geri getirmişti ama o sabah kıyıya vurduğunda üzerinde kaçarken giydiklerinin aynısı vardı; botları (şimdi hala oldukça nemli), mürekkep rengi kot pantolonu (bir cadde mağazasının 'uzun' serisinden), beyaz bir yaka ve yıllardır her kış giydiği delikli, büyük boy çivit rengi kazağı. Tüm bu görünümün üzerine uyumsuz siyah yün eldivenler, kahverengi bir atkı ve nemli yelken günlerinde saçlarını altına soktuğu uyumsuz pembe şalvarı eklenmişti. Tam olarak şık olmasa da en azından taze ve kuruydu. Bayan Crocombe bunları cesurca yıkayıp ütülerdikten sonra tişört ve pijama pantolonunu da saklaması gerektiğini söylemişti. Böyle bir iyilik için birine nasıl teşekkür edilirdi? Alex ağlamak istemişti. Onun yerine Bayan C.'yi yanağından öpmüştü.

Şimdi kitapçının paspasının üzerinde hacimli paltosunun altında durmuş, kendini tamamen gülünç hissediyordu. İzlandalı ne düşünüyor olmalıydı? Dükkânının ortasında hareketsiz ve boynu bükük duruyordu ve şu ana kadar tek kelime etmemişti.

Ona teşekkür etmeye gelmişti ama yüzündeki kuşkulu ifade, gerçekten bir özür isteyip istemediğini merak etmesine neden oldu.

"Merhaba," dedi garip bir şekilde elini kaldırarak. Magnús ona "Sensin," diye bilgi verdi.

"Jowan bana burada çalıştığını söyledi.

"Yok. Tatildeyim," diye düzeltti, sonra da Alex'in biraz tuhaf bulduğu bir şekilde kendi kendine söylenmeye başladı.

"Şey... bu sabah... harikaydın ve..." Alex çırpındı, adamın ona yardım etmek için elini sallayıp "Ah o mu?" demesini diledi. Önemli bir şey değil ama adam ona bakıyordu. "Sana teşekkür etmek istedim. Hâlâ bir şey yok. "Ve... orada olduğum için özür dilerim.

"Orada olmana sevindim," diye düşünmeden geveledi, sonra bir anda ona sırtını döndü ve Alex'in gözüne o kadar da dağınık ya da acil görünmeyen kişisel gelişim bölümünü yeniden düzenledi. Kendi kendisiyle bir tür tartışmaya girmiş gibiydi ve başını hışımla sallıyordu.

Geri döndüğünde yüz ifadesi aynı şekilde sinirliydi ama en azından birkaç kelime bulmuştu. "Yaralandın mı?

'Hayır, ben iyiyim. Doktor birkaç gün dinlenmemi ve su içmemi söyledi. Susuz kalmıştım.

"Bu iyi," dedi ona, sesi umutla yükseliyordu. "Burada dinleniyor olman, yani susuz kalmış olman değil. Bir kez daha irkilir gibi oldu.

Alex kendine uğramakla hata ettiğini söylüyordu ama yine de topuklarının üzerinde dönüp gitmek gibi bir seçeneği yoktu. İngiliz nezaketi onu durdurdu, bu adamın o sabah onun yardımına koştuğu gerçeğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Şimdilik konuşma becerilerinin sınırlarına ulaştığı sonucuna varan Alex, klasik edebiyat bölümüne doğru birkaç temkinli adım attı. Bu, kitapçıyı daha da ürkütmüşe benziyordu. Ona bir insanın sokak büyüsunü yakından izlediği gibi bakıyordu.

Aniden, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir uyanışla kasanın arkasına çekildi ve tezgâhtan küçük pişirme kitabının bir kopyasını alıp yüzünü gizleyecek kadar yakından okudu.

Adamın omuzlarının yenilgiye uğramış gibi çöktüğünü gördü. Her şey eğlenceliydi - hatta sevimliydi - bu da Alex'in kendi kendine uzun zamandır denizde olduğu için yeni biriyle, hatta bu tuhaf adamla bile birlikte olmaktan memnun olup olmadığını sormasına neden oldu. Yine de yakışıklıydı, kabul etmek zorundaydı, bir şekilde göğsü ve omuzları sağlam, kolları ve bacakları kaslı, orta kısmı biraz yumuşak ve kendisi gibi uzun boyluydu. Gözlerini kitap raflarına dikti.

Sonunda Robert Louis Stevenson'ın Define Adası'nın modern ciltli bir kitabına bakarken, "Tatilin tadını çıkarıyor musun?" diye sordu.

"Öyle miyim?" dedi düşünceli bir şekilde, sanki emin değilmiş gibi. "Dün gece geldim, burayı gerçekten görmedim... ve şimdiye kadar sadece bir kitap sattım. Nefes almak için durdu.

"Ah, peki, izin verin yardım edeyim.

Kadın elinde kitapla kasaya doğru ilerlerken adamın bir adım geri gittiğine yemin edebilirdi. "Bunu alayım lütfen. Yanımda okumak için bir şey getirmediğim...' Neredeyse 'Dagalien'de' diyecekti ama hemen 'tekne' demeye karar verdi.

Elinden ciltsiz kitabı almak onu sakinleştirmiş gibiydi. "Define Adası mı? En sevdiklerimden biridir."

"Hiç okumadım.

'Ha! O zaman seni bir macera bekliyor. İşin bittiğinde bana ne düşündüğünü söyle.'

Ani hevesi onu şaşırtmıştı. "Ah, şey, ben yavaş okuyan biriyim, ben..." Alex bununla nereye varmak istediğini bilmiyordu, sadece bir süreliğine Clove Lore'da kalmayı, karada oturup okumayı ve bir şeyler düşünmek ya da kendini kimseye açıklamak zorunda kalmamayı gerçekten çok istediğini itiraf etmek istemiyordu. Bu fikir ona son derece hoş gelmişti. "Muhtemelen bitirmeden gitmiş olacağım," derken kendini duydu.

'Evet, tabii ki. Bir bakayım,' diyerek kitabın iç kapağına baktı. 'Bu... iki sterlin mi olacak? Elbette olacak. Yine başını sallıyordu.

Ne tuhaf bir insan, diye düşündü Alex, ama onun homurdanan, beceriksiz hali yine de gülümsemek istemesine neden oluyordu.

Büyük paltosunun cebinden inci renginde bir para kesesi çıkardı ve parayı uzattı, tam o sırada dükkânın kapısı menteşelerinden şiddetle sallandı ve rüzgâr uğuldadı. Başlarını çevirip baktılar.

Magnús etkileyici bir şekilde, "Vay canına!" dedi, "Bu fırtına hiç de sakinleştirici değil.

"Kahve içmelisin," dedi ona, sanki bir şekilde bunu takip ediyormuş gibi ve onun şaşkın gülümsemesini görünce ekledi, "Jowan'a geri dönmeden önce, yani. Sıcaklık için. Ayrıca kek yaptım ama kimse tadına bakmadı.

"Şey...

İşin can alıcı noktası buydu. Bu ve gidecek hiçbir yeri ve yapacak hiçbir şeyi olmadığı gerçeği. Sigorta şirketini araması sabaha kadar bekleyebilirdi. Jowan ve Aldous onu karşılamak için pansiyona gelmemişlerdi ama Jowan ona bir anahtar vermiş ve istediği kadar kalabileceğini söylemişti. Noel boyunca orada kalmasını isteyemezdi.

Jowan ve küçük köpek kitapçının sapağına kadar ona eşlik etmişler, sonra da Jowan'ın rahmetli karısının anısına ne kadar bağlı olursa olsun sürekli bahsettiği gizemli Minty'yi ziyaret etmek için Büyük Ev'e doğru yürümüşlerdi. Kötü bir mentionitis vakası, diye düşünmüştü.

Alex artık mentionitis hakkında her şeyi biliyordu. Ben bunu haftalar önce yakalamıştı. Eve şöyle demişti ve Eve bunu seviyordu. O zamanlar hiçbir şeyden şüphelenmemiş olması komikti, ama şimdi sürekli isimden bahsetmesi ona Eve'in onun düşüncelerini meşgul ettiğini söylüyordu.

Belki kendini durdurmaya çalışmıştır? Belki de ilk başta çekime karşı koymuştur? Sadık olmaya mı çalışmıştı? Kim bilebilirdi ki? En yakın arkadaşıyla birbirlerini yerken yakalandıklarında yaşadıkları şokla birbirlerinden ayrılmadan önce bunların hiçbir önemi yoktu.

Çok fazla güveniyordu ya da - ve bu düşünce ruh halinin bir çapa gibi batmasına neden oluyordu - sadece uyum sağlayabileceği bir tür ailesi olduğu sürece kandırılmaya çok istekliydi.

Çok yorgun görünmemeye çalışarak, "Kek iyi olurdu," diye kabul etti.

İzlandalı ilk kez gülümsedi. "Ben Magnús Sturluson," dedi ve elini tezgâhın üzerinden samimi bir şekilde uzatması onun gizli kalma kararlılığını zayıflattı. Adının Alex olduğunu itiraf etti. Soyadına gerek yoktu.

Adamın sıcak eli ikisini de o sabahki sahile geri götürdü ve Alex cesur yüzünün son kalıntılarının da kaybolduğunu hissetti. Onu en dibe vurduğu anda görmüştü, en azından birkaç hafta daha tüm dünyadan saklanmak isterken aniden kıyıya vurmuştu. Ve onu sahilde sırt üstü yere sermişti. Ugh!

Bir başka ezici aşağılanma dalgası daha üzerine çökmeden hemen önce Magnús dükkândan geçip kafesine giden yolu açtı.

Sessizliği bir söz gibi geldi. O da burnunu sokmayacaktı. Tıpkı Jowan gibi, onun da kendini korumak için üzücü hikâyesini sakladığını anlamıştı. Eğer Ben ve Eve hakkındaki korkunç gerçeği ve geri kalan her şeyi yüksek sesle anlatırsa, elinde kalan son küçük gurur kırıntısını da yabancıların önünde teslim etmiş olacaktı.

Kendini açıklarsa gizemini kaybedecekti, bu onun avantajına olan tek şeydi, sempatik bakışları ya da iyi niyetli ama acı verici yorumları ve duyarsız soruları durduran tek şeydi ve annesiz büyürken bunlardan yeterince çekmişti. Daha fazlasına katlanamazdı.

"Peki, menüde ne var? Sesinin duygusallıktan titrediğinin farkındaydı. Ellerini cebine sokmaya zorlamak yardımcı oldu. Kendini toparla, diye azarladı kendini.

"Jólakaka ve... cappuccino gibi bir şey. Makine yok," dedi ona, kafe tezgahının arkasındaki küçük lavaboda ellerini yıkarken, cam bir kubbenin içinde meyvelerle süslenmiş altın bir somun kek duruyordu. "Ya da çay içebilirsiniz? Şimdi onun elinde olan kafeteryayı işaret etti ve ikisi için doldurduğunu görmekten memnun olduğunu fark etti.

Alex tezgâhta yüksek bir koltuk çekerken, "İzlanda Noel pastası bir aile tarifi, " diye ekledi.

"Kimin tarifi?

'Annemin ve ondan önce Amma'nın. Yani, büyükannemin.'

Alex büyük bir dilim kek aldı ve Magnús'un sütü ısıtmasını, ardından tornavidaya benzeyen gürültülü küçük bir elektrikli aletle köpürtmesini izledi. Kadın ona katılmasını söyleyene kadar tezgâhın diğer tarafında kaldı. "Bütün gün ayakta duramazsın, otur.

İçkilerini doldurduktan sonra kendisine söyleneni yaptı. "Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu sonunda.

"Ne yapacağım?" Gözleri panik içinde açıldı.

"Bu sabah sana ne olduğu ya da kim olduğun hakkında bana hiçbir şey söylemeden konuşabilir miyiz?

Demek anlamıştı. Alex'in kalbi rahatlamayla kabardı ama utanç da vardı. Clove Lore insanlar onun ne kadar huysuz ve hassas olduğunu anlıyorlardı. Bu hiç de hoş bir duygu değildi.

'Fırtına hakkında konuşabiliriz,' diye çabucak araya girdi. 'Jowan bu sabahki fırtınanın sadece bir fırtına cephesi olduğunu ve yarın daha iyi bir gün geçireceğimizi söyledi ve sonra tahmin ettikleri ikinci fırtına bizi tamamen ıskalayabilir, denize geri dönebilir ya da başka bir şey olabilir.

'Ya da Noel'de ikinci fırtına tarafından tamamen hırpalanabilir miyiz? Bunu ben de radyoda duydum.'

Alex, Noel günü kendini nerede bulabileceğini hayal etmeye çalışırken yine sessizliğe gömüldü. Hiçbir şey bulamadı. Nerede olmak istemediğini biliyordu, bu kesindi: Port Kernou'daki küçük evinde tek başına.

Pastadan bir köşe kopardı ve tadına baktı. Tatlılık onu kendine getirdi ve Magnús'un kahvesini içtiğini, kafedeki sessizliği doldurmaya bile çalışmadığını fark etti.

'Mmm! Sen iyi bir fırıncısın,' dedi.

'Sadece iyi mi? Reykjavik'te benim Jólakaka'm ünlüdür.' "Vay canına, gerçekten mi?

"Hayır." Başını salladı. 'Bu benim üçüncü denememdi. Diğerlerini yaktım.

"Şaka mı yapıyordun?"

"Yapıyordum.

"Fıkra anlatırken gülümsemiyor musun?

"Gülümsüyorum," dedi ona, ağzı düz bir çizgi halinde zorlanmıştı ama gözleri hınzırca parlıyordu.

"Evet, bunu söylemekten nefret ediyorum ama gerçekten öyle değilsin. "Şey, içimde akkor var.

Şimdi ikisi de gülümsüyordu ve her şey biraz daha kolaydı.

"Sen Şanslısın, büyüyor yukarı yemek gibi Bu.' O aldı

başka bir ısırık ve Magnús yansıtılmış onu ile onun kendi ağız dolusu.

Kapıyı tıkırdatan rüzgâra ve pencerelerdeki ince dantel perdelerin karanlık, fırtınalı öğleden sonrasını dışarıda bırakamamasına rağmen kafe sıcaktı.

"Amma öldüğünden beri Noel yemeklerinin tadı eskisi gibi değil," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu onunki kadar iyi değil. Yine de Alex onun hâlâ büyük ısırıklar aldığını ve ikinci bir dilim kesmek için bıçağa uzandığını gözlemledi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi ona. "Oh, devam et o zaman. O da bir parça daha aldı.

Onun rahatladığını görmek ve kafedeki sessizlik onu biraz rahatlattı.

"Annemin kendi kafesi vardı aslında. Daha çok bir lokantaydı," dedi, kırıntıları temizlemek için bir parmağını yalarken gözlerini tabağından ayırmadan. Kendisi hakkında birkaç küçük detayın zararı olmazdı, değil mi? Çok nazikti ve

Hoş geldiniz. "Limanın yanında, burası gibi bir köyde, tek farkı her şeyin düzlükte olması.

Bu anı karşısında başını hülyalı bir şekilde salladı ve kendini tanıdık beyaz kapıdan içeri girerken ve annesinin eğilip onu kucaklamak için kollarına aldığı tezgâha doğru yürürken hayal etti. "Altmışlı yılların havası vardı, kırmızı-beyaz kareli masa örtüleri ve domates şeklindeki sıkma şişeleri. Onları hatırlıyor musun? Magnús hatırlamıyordu. "Tüm köydeki en iyi milkshake'leri o yapardı.

Tedbirli olması gerektiğini hatırladı. Nereli olduğunun duyulmasına izin veremezdi, yoksa herkes onu oraya geri dönmesi için teşvik ederdi, ama tedbiri anılarını anlatmasını engellemeye yetmiyordu. Fırsat buldukça annesinden bahsetmeyi seviyordu. "Eller aşağı, onun çilekli shake'i herkesinkini yenerdi. Her akşam okuldan sonra orada yerdim. Her gün aynı şey; milkshake, annemin kaşarlı, jambonlu ve domatesli tostları, patates kızartması ve puding olarak büyük bir kare çikolatalı çtır kek. Annem de soğuk kahvesini yudumlar ve ayakları yerden kesilirdi.

Alex babasının da bütün yaz boyunca akşamları geç saatlere kadar lokantanın hemen karşısındaki rıhtımda çalıştığından bahsetmemişti. Akşam yemeği ve gün batımı için nehirde gezintiye çıkan turistleri taşımaktan her döndüğünde pencereden ikisine de el sallardı.

"Orayı çok severdim," diye iç geçirdi. "Radyodaki şarkılar ve sohbet eden yaşlı kadınlar. Annem spesiyalleri tebeşir tahtasına yazmama izin verirdi. İnsanın hatırladığı küçük şeyler çok komik. Kahvesinden bir yudum aldı. "Yine de artık geri dönmek istemiyorum. Başka biri satın aldı. Keder göğsünde tazelenirken kelimeler ağzından kaçtı. Hüznün bunca yıl sonra hâlâ onu nefessiz bırakması şaşırtıcıydı.

Magnús sadece başını salladı. 'Artık ona sahip değilsin, annene. Üzgünüm. Hiçbiri sorgulayıcı değildi. O istemedi

Sadece ona karşı hisleri olduğunu söylemek için.

Kahvelerini kafeteryadan doldurdu, sonra biraz daha köpüklü süt ekledi.

Bir an sonra, korkunç gerçeği fark etti. "Olamaz!"

"Sorun ne?"

"Fotoğraflarım! Magnús'la yüzleşmek için döndü. 'Hâlâ teknedeler. Sadece birkaçı, kamaranın içine sıkışmış. Onları geri almam gerek.

"Jæja, evet, tamam. Sesler çıkarken nefes alıyor gibiydi, sanki onunla aynı fikirde olmadan önce nefes vermekle vakit kaybetmek istemiyordu. O da başını sallıyordu. 'Ben de seninle geleceğim. Sabahleyin. Ama şimdi çok karanlık. Çok tehlikeli,' dedi ona ve açık sözlü mantığı onu yine sakinleştirdi.

Tabii ki çok tehlikeliydi. Neredeyse ayağa kalkacak ve limana doğru yola koyulacaktı. Gerçekten aptalcaydı, yeni düşüncesizliğinin tipik bir örneğiydi. "Teşekkür ederim. Buna minnettar olurum.

Çakıl taşlarının üzerindeki Dagalien'i düşündü, kabaran gelgit şimdi onu sulara gömüyordu, büyük olasılıkla rüzgâr ve dalgalar zavallı tekneyi kumsalın daha da yukarısına itiyordu, cilasız çizilmişti ve taşlar pruvasının içinde yuvarlanıyordu. Sabaha kadar ondan geriye ne kalacaktı?

Her şey çok umutsuz görünüyordu.

Gözyaşlarının yorgun gözlerini yaktığını hissetti ve Magnús hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp cebindeki dükkân anahtarlarına uzandı. "Uykun var mı?" diye sordu.

Evet, uykum varmış gibi yapalım, diye düşündü, pastanın son lokmasını bitirip fincanını boşaltmadan önce. Uykulu olmak aldatılmaktan, yolda kalmaktan, kaybolmaktan, yalnız kalmaktan ve kendine acıtmaktan daha kolaydır.

"Seninle eve kadar yürüyeceğim. Aksanı da hareketleri kadar rahatlatıcıydı.

Onun sesini ne kadar beğendiğini söylemedi. Bunu çok duyduğunu tahmin ediyordu. Yine de sesi onun kulağına harikaydı, yukarıya doğru kıvrımlarıyla - ki bu kulağa biraz Kanadalı gibi geliyordu - ve 'w' sesiyle

Dolgun dudaklarından çıkan her 'v' ile karışık derin elf yumuşaklığı onu Orta Dünya'daki kutu setli akşamlara geri götürdü. Eğer bu adamın önünde tüm sırlarını açıklamaktan ya da hüngür hüngür ağlamaktan ölümüne korkmasaydı, tüm gece boyunca onun konuşmasını dinlemek isterdi.

Arnavut kaldırımlı yokuşa çıktıklarında rüzgârın yön değiştirdiğini ve aşağıya doğru dönerlerken kendilerini sırtlarına doğru savurduğunu fark ettiler. Magnús ona 'eve' kadar eşlik edeceğine söz verdiğiinden beri hâlâ tek kelime etmemişti.

Alex eve bırakılıyormuş gibi davranmak için çok uğraştı. Bunda garip bir şey yoktu. Daha önce Jowan ona üst kattaki küçük bir odada çiçeklerle süslü, alçak, beyaz bir yatak göstermişti. Bunun gerçekten kendisine ait olmasını diledi.

Hiçbir yükü olmayan bir kazazede gibi davranmaya devam edebilseydi hayat ne kadar kolay olurdu. Geride bıraktığı onca dağınıklıkla - Clove Lore'un sahiline saçılanlardan bahsetmiyorum bile - yeni bir başlangıç imkansız olsa da, tüm kayıplarıyla yüzleşmekle kıyaslandığında mutluluk verici derecede kolay görünüyordu. Kendisi ve kaçtığı o karmakarışık hayat için iç geçirmemeye çalıştı.

Hava konuşulamayacak kadar rüzgârlıydı ve Down-along'u oluşturan eğimli ev sıralarının arasındaki geniş patikayı kaplayan metal parmaklıklara ve kapı direklerine sıkıca tutunmak zorundaydılar.

Alex'in botlarının altındaki karanlık patikada çalılar, dallar ve kumlar vardı ve dikkatli adımlarla yanlara doğru ilerlerken çakıllı çitirtiler çıkarıyorlardı.

Jowan'ın kulübesinin kapısına vardıklarında ve Alex anahtarı kilide soktuğunda, göğsünde bir paniğin yükseldiğini hissetti. İçeride düşünceleriyle baş başa kalacaktı ve bu fikir hiç hoşuna gitmemişti.

Magnús ise, her ikisini de beyaz kâğıt torbalara yerleştirmek için zaman ayırdığı iki paketi uzattı. 'Kitabın, hatırladın mı? Ve ayrıca yatmadan önce atıştırman için biraz kek. Uyumak için kitap oku. Eğer söyledikleri doğruysa fırtına sabaha bitmiş olacak.

Onun aklını okuyordu, değil mi?

Elinden poşetleri alırken aynı boyda olduklarını fark etti ve Bayan C.'ninkine benzer bir şekilde öne doğru eğilip onun yanağını öpme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. Belki de tam olarak yaşlı kadını öptüğü şekilde değil. İçinden bir ses, dudaklarını onun yontulmuş koyu sarı kirli sakallarıyla çerçevelemiş ince elmacık kemiklerinin pürüzsüz görünen derisine bastırmayı çok istediğini söylüyordu. Tam da bu yüzden bunu yapmayacaktı. Anahtarı kilidin içinde çevirdi.

"Yarına kadar," dedi ona.

Kulübenin merdivenlerinden adamın yokuşu tırmanıp gözden kayboluşunu izlerken, yüzünün asık ve ciddi olduğu zamanlarda bile içinde hep var olduğunu iddia ettiği ısıltıdan bir parça yakalamış olduğu hissini bastıramıyordu. Kapıyı kapatıp yatağına doğru ilerlerken gülümseyerek, "İçimdeki akkor," dedi.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Dagalien'e geri dönüyoruz

Magnús'un söylediği gibi yapmıştı; uyuyana kadar okumuştı.

Define Adası onu korsanların ve gömülü altınların, uzun anıları olan konuşan papağanların ve bozuk plak gibi tekrar tekrar anlattıkları sırların olduğu başka bir dünyaya sürüklemişti ama çalkantılı denizlerin ve onların keşfedilmemiş derinliklerinin tasvirleri de onu tedirgin etmişti ve kendini yine kendi küçük teknesiyle suda hissetmişti. Tek başına denize açılmanın ne kadar riskli olduğunu yeni yeni anlıyordu.

Orada ölebilirdi ve Ben yüzünden mi? "Buna değmez," dedi kendi kendine, Jowan'ın kulübeye girdiğini ve Aldous'a fısıldadığını duyduktan kısa bir süre sonra, "Her şey yolunda, kazazedemiz sağ salim evine döndü. Paltosu kapının yanında.

Jowan'ın orada olduğunu, kendi korsanı Jim Hawkins'in, iyi adamlardan biri olduğunu bilmek bile onu derin bir uykuya daldırmaya yetmişti.

Kahvaltıda Magnús'un son kekini ve bir demlik çayı ateşin önünde paylaşmışlardı ki Jowan fırtına dindiğine göre o sabah kitap almaya gideceğini söyledi. Ona kendisiyle gelmek isteyip istemediğini sordu ama kapının çalınması konuşmalarını yarıda kesti.

"Hæ hæ," diye selamladı Magnús onu, kollarındaki bohçayı uzatarak.

"Bu da ne?

'Hiç kıyafetin yok. Sana kıyafet getirdim.'

Alex yumuşak kazağı kendine doğru tuttu. Kalın ve uzun bedenliydi, krem beyazı rengindeydi ve omuzlarından aşağıya doğru inen koyu mavi desenli bir yakası vardı. Magnús'un giydiğine çok benziyordu ama onunki yumuşak gri ve siyahtı.

"Bu bir lopapeysa," diye bilgilendirdi onu. 'Geleneksel İzlanda kazağı, çok rahat. Bu senin.

"Teşekkür ederim. Geri vereceğim-" Cümlesini tamamlamadan kazağını beyaz yakasının üzerine geçirdi.

"Sende kalsın," diye araya girdi Magnús. "Kazazedelerin sıcak kalması gerekir.

Ona teşekkür eden Alex'in gözü Magnús'un arkasındaki beyaz kulübelere takıldı, duvarları Aralık sabahının ışığında parlıyordu. 'Gökyüzü mavi olma cüretini mi gösteriyor? Onca griden sonra?

Magnús donmuş gibiydi, onun uzun saçlarını kazağının yakasından kaldırışını izliyordu. Hatta Magnús'un donup kaldığından şüphelenerek saçlarını normalden biraz daha fazla savurmuş bile olabilir.

"Teknenize gidelim mi?" dedi yutkunarak.

Alex derin bir nefes alarak kendini çelikleştirdi. "Eğer geriye bir şey kaldıysa.

Jowan'la vedalaştıktan sonra ikili son birkaç metrede Arnavut kaldırımlı yokuştan aşağı inerek beton yolun sahile doğru ayrıldığı liman duvarına doğru ilerledi.

Alex, aynı boyda oldukları için Magnús'un doğal olarak onun adımlarına uyduğunun belli belirsiz farkındaydı. Onun varlığında kendini rahat hissetmesinin bir başka yoluydu bu ve şimdi burada, onun kazağını giyiyordu. Burada neler oluyordu?

Son bir buçuk haftanın hiçbir şeyi ona mantıklı gelmiyordu ve buna Magnús'un arkadaşlığından bu şaşırtıcı derecede hoşlanmanın hoş, ışıltılı duygusunu da ekleyebilirdi; bu

Daha önce bir erkekle yaşadığı bir şey değildi. Ancak Eve ile benzer bir şey hissetmişti.

Geçen yıl çok kolay anlaşmışlardı ve Alex cuma geceleri bara gitmeyi ya da gemi seferleri arasında rıhtımda yaptıkları kaçak sohbetleri hep iple çekmişti. Kanalizasyon gibi gülmüşlerdi ve ilk günden beri aralarında her şey çok kolay olmuştu. Bir duygunun ne kadar yanlış olabileceğini gösteriyor, diye hatırlattı kendine. En iyi arkadaşını kaybetmek canını yakmıştı.

Eve'i düşünmek, tekneye yaklaşırken cesaretini kaybetmesine neden oldu, bakmak istemiyordu ama bakmak zorunda olduğunu biliyordu.

"Aman Tanrım!" Alex kıyıdaki manzara karşısında ağzı açık bir şekilde durdu.

Büyük yosun ve deniz yosunu yığınları çakıl taşlarının üzerine serpilmiş, neredeyse tüm sahili yeşil ve altından oluşan pırıl pırıl bir kütleyle kaplamıştı. Martılar ve balıkçılar, fırtınada kıyıya vuran madeni paraları bulmayı uman hazine avcıları gibi bu yosunları karıştırıyordu.

Dagalien'in beklediği gibi yan yattığını görmek yerine, teknenin eski bir Land Rover'a bağlı makaralı bir römork üzerinde yükseldiğini ve yanında Tom Bickleigh'in bir sigara yaktığını görünce şaşırdı.

"Günaydın!" diye seslendi neşeli bir el sallayışla, çift ona doğru ilerlerken.

"Bunu sen mi yaptın? Alex'in gözlerinde şaşkınlık vardı. "Teşekkür ederim, Tom!"

'Ben ve Monty, ilk ışıқта. Minty'nin Discovery'sini ödünç aldık. Cebinden ekranı ölü bir telefon çıkardı. "Onu düzelttiğimizde bu sahile düştü. Senin mi?"

Telefonu ondan alıp elinde evirip çevirirken Alex'in yüzü düştü. Kernou Limanı'ndan ayrılmak için acele ederken bir şarj aleti almamıştı, bu yüzden piller yirmi saatlik yolculukta bitmişti ve bu süre içinde kimse onu aramamıştı.

"Telefonlarımız olmasaydı nerede olurduk, ha? Tom soruyordu. 'Seni bekleyen milyonlarca mesaj olacak.

Alex telefonu arka cebine attı, Magnús'un onu esrarengiz bir ifadeyle izlediğinin farkındaydı. Yıllarca romanlarda okuduktan sonra, nihayet 'delici mavi gözlerin' neye benzediğini - ve nasıl hissettirdiğini - anlamıştı.

Tom konuşmaya devam etti. "Bideford'dan dostum Charlie'yi aradım. Kendisi gemi tamircisidir. Küpeşteyi tamir edip seni tekrar su geçirmez hale getirebileceğini düşünüyor.

"Yapabilir mi? Bu ne kadar sürer? Alex feribotunun bakımını pekâlâ yapmış olabilirdi ama daha önce hiç bu şekilde hasar görmemişti, bu yüzden zaman dilimleri hakkında hiçbir fikri yoktu. İçinden küçük bir ses, "Bırak asırlar sürsün, bırak asırlar sürsün," diyordu.

"Sigorta şirketinizin bu konuda ne diyeceğine bağlı.

"Ah, elbette. Cebindeki telefonun yakıcı farkındalığı geri döndü ve Tom'un gerçek dünyaya henüz katılma konusundaki isteksizliğini görmesini istemediği için gözlerini indirdi. Ya da hiçbir zaman.

Onu rahatsız eden sigortacılarla saatlerce bekletilme fikri ya da kaçınılmaz evrak işleri ve kanıt toplama süreci değildi. Bununla birlikte gelecek olan şeydi. Bu işler uzaktan halledilemezdi. Evine, tüm poliçe belgelerinin olduğu boş evine geri dönmek zorunda kalacaktı.

Magnús hasara bakmak için teknenin etrafında dolanmaya başlamıştı ve Tom eline bir fırsat geçtiğini düşünerek bunu değerlendirdi. "Bu gece eşek kutsamasına gidiyor musun?

Alex gözlerini kırptırdı. "Ne?

Malikanede. Herkes gidiyor. Her halükarda eğlenceli olacak. Durakladı, beklenti içindeydi, sigarasından bir nefes çekti.

'Bu karmaşayı çözsem iyi olacak, ben-'

"Sonra nasıl hissedeceğini görürsün, ha? Tom yılmamış görünüyordu ama yine de konuyu değiştirdi. 'Liman müdürünüz sizi aramıyor mu? Geri dönmeni beklemiyor mu?

"Ne? Günlerdir bastırmaya çalıştığı panik, Bryony Blackwell'in aklına gelmesiyle şiddetle arttı.

Haliçte gelip gidenleri izlemek, rıhtımda hakkı olmayan kimsenin demirlemediğinden emin olmak ve özellikle kötü havalarda herkesin güvenliği için gözünü açık tutmak onun göreviydi. Alex'in açık sulara doğru yola çıkışını, dürbününü gözlerine dayayarak görev yerinden izlemiş olmalı. Onun neyin peşinde olduğunu merak ediyor olmalıydı. Bryony hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Elbette bu Alex'in teknesiydi ve onu bunca yıldır babasının görevinde tutan inatçı evlatlık görevi duygusu dışında feribotçuluğu bir süreliğine bırakmasını engelleyen hiçbir şey yoktu. Diğer feribot operatörü Lizzo, büyük süpermarketten bir şey istediğinde ya da Greeb Point'teki kız kardeşini birkaç günlüğüne ziyaret ettiğinde kruvazörünü burnun etrafından dolaştırır ve açık denize götürürdü, bu yüzden Dagalien gibi teknelerin köyden ayrılması duyulmamış bir şey değildi, ama ilk başta Bryony'nin paniğe kapılacağından ve karakterinin dışında davrandığını sahil güvenliğe bildireceğinden endişelenmişti.

Yine de o ilk gün cep telefonuna hiç arama gelmemiştir ve telsizden de hiçbir şey duymamıştır, bu yüzden Bryony'nin onun aniden yelken açıp gitmesi hakkında fazla düşünmediğini ya da daha büyük olasılıkla Ben ve Eve'i duyduğunu ve her şeyin mantıklı olduğunu varsaymıştır. Ancak bu Alex ve Dagalien'in nerede olduğu konusunda endişelenmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Tom güldü ve bu ses Alex'in yıpranmış sinirlerini sarstı. 'Senin için insan avı yapılmıyor, değil mi? Hem sen nerelisin?

Nefesini kontrol altında tutmaya çalışarak ellerini karnına bastırdı. Bu işe yaramadı. Sorunlarınız **yokmuş** gibi davranmanın sorunu da buydu.

Uzaklara bakınca, daha da büyümüş olabilirler diye geriye bakmaya korkuyordunuz. "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi, sesi küçük ve titrekti.

"Vay canına, tamam!" Magnús aniden yanında belirdi ve ona doğru uzandı. "Alabilir miyim?"

Başını salladı, baş dönmesinin onu ele geçirdiğini hissediyordu.

"Bin bakalım," dedi ona, bir eliyle onunkini kavrarken diğer eliyle de sırtının küçük kısmını tutarak römorka tırmanabilmesi ve küpeştenin üzerinden geçebilmesi için ona destek oldu. Teknenin içine girdiğinde, turistlerin feribotla taşınırken oturdukları ahşap banklardan birine oturdu.

Tom römorku Minty'nin Discovery'sinden ayırma işine devam etti, Alex'e endişeli bir bakışla baktı ama belli ki çifte yaklaşmamaya karar verdi.

Magnús sahilde duruyordu, teknenin yan tarafından Alex'e sadece başı ve göğsü görünüyordu.

"Çok fazla soru soruyor," diye fısıldadı Alex. Tamamen geçerli sorular olduğunu biliyordu.

"Gemiye çıkma izni mi?" diye sordu Magnús. "Öyle mi diyorsun? Ben tekne insanı değilim."

Magnús Dagalien'in içine kolayca tırmandı ve gözlerini masmavi kış ufkundan ayırmadan onun yanına oturdu. "Sadece nefes al," dedi Magnús, o kadar sessizdi ki Alex bunu kendi kendine söyleyip söylemediğini merak etti.

Tom'un bağırarak vedalaşıp Land Rover'a binmesi gibi, onun yakınlığı da Alex'in endişesini yatıştırdı. Alex ona yardımları için teşekkür etmek için seslendi ama Tom arkasını dönmedi, sadece uzaklaşırken camdan el salladı. Magnús Alex'in tekrar sessizliğe gömülmesine izin verdi.

Ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu ve hiçbir şeye bakmadı, içinde rahatlayamayacağı kadar çok duygu dolaşıyordu.

"Hadi fotoğraflarınızı alalım, tamam mı? Magnús yumuşak ve sert bir şekilde konuştu.

Cevap vermeden ayağa kalktı ve kokpite tek başına girdi. Magnús saygılı bir mesafeyi korumayı tercih etti, tıpkı bir şekilde onun yapacağını bildiği gibi. Yine de onun yakında olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Ve işte hepsi oradaydı, sanki en değerli eşyaları değilmiş gibi gösterge paneline yapıştırılmışlardı. Annesi ve babasının şu anda tek başına oturduğu Dagalien'in kokpitindeki fotoğrafları; Alex'in beş yaşındayken kaptan kostümüyle nehir galasında çekilmiş bir fotoğrafı, feribot siyah-beyaz bayraklarla süslenmiş, herkes gülümsüyordu; ve Praa Sands'de nadir bir tatilden, sırık gibi, aralık dişli Alex'in elinde damlayan bir 99, yanında çizgili bir sundress giyen annesi.

Fotoğraflar solmuş olabilirdi ama anne babasının yanında olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamasına yetiyordu. Şimdi fotoğraflar nemliydi. Görüntüleri sonsuza dek kaybetme ihtimaline karşı hemen kurutulması gerekiyordu. Onları dikkatlice ceketinin cebine yerleştirdi.

Kokpiti karıştırırken, elleri ihtiyaç duyacağı bazı belgelere takıldı: artık çok eski olan ve babasının eliyle imzalanmış satış faturası; elastik bantlarla bir arada tutulan bakım kayıtları ve güvenlik sertifikaları; ama sigorta belgeleri yoktu - kesinlikle evdeydiler. Şükürler olsun ki Tom'un onları karıştırmamış olduğunu bilmek biraz rahatlatıcıydı. Hepsinin üzerinde Dagalien adı ve Port Kernou'daki adresi açıkça yazılıydı. Sırlarını biraz daha saklayabilirdi.

Kokpite göz gezdirdi, sırtı çökmüştü. Ailesinin onlarca yıllık geçmişi şimdi tuzlu suyla damlıyordu; elektrikler kısa devre yapıyor ve ahşap parçalanıyordu. Dagalien'e bir daha yelken açmayı hayal bile edemiyordu. Beyninin içinde giderek büyüyen kavgacı bir damar, ona bunu asla istemediğini söylüyordu.

Her gün gidip geliyor, tüm pound ve beşliklerle uğraşüyor, cebinde bozuk para arıyor, her türlü hava koşulunda makaradan pembe biletler çekiyordu. Gülümseyerek ve küçük

turistlerle konuşuyor, deniz kuşlarını ve ara sıra açık sulardaki yunusları işaret ediyor.

Bu babasının hayatıydı, onun değil. Onun işine devam etmesini mi istemişti? Aslında bunu ona hiç söylememişti. Bunu kendi üzerine almıştı ve artık nedenini bilmiyordu.

Elbette burada onunla bir bağ hissetmişti ve bu onu meşgul etmiş ve yalnız kalmasını engellemiştir ama fark ediyordu ki bu onu başka bir şey yapmaktan alıkoymuştu.

Magnús teknede olmasaydı, kendini kokpite kapatıp ağlayacaktı. Kapıdan ona bakmak için döndüğünde onu izlemediğini fark etti; aslında tekneye yaklaşan birini selamlamak için ayağa kalkmıştı. Kendini toparlamak için birkaç saniyesi vardı, sonra onun yanına gitmek için dışarı çıktı.

"Pekâlâ, eşleştiniz mi?" diye seslendi neşeli, iskoç bir ses. Bu ses, elinde bir sepetle filika yokuşundan aşağı inen, kocaman gülümsemeli, ufak tefek bir kadına aitti.

Alex yolcu bankında bir yere kaydı ve onun yaklaşmasını izledi.

"Sen beni tanıımıyorsun ama ben seni tanıyorum Magnús," dedi kadın. 'Rezervasyonunuzla ilgili tüm e-postaları ben hallettim. Jude Crawley?'

"Ó, já," Magnús teknenin yanından ona bir el sıkışma teklif etti.

Alex bunu o kadar resmi ve kibar buldu ki, içinde bulunduğu durum hakkında endişelenmeyi bıraktı ve adam tekrar sırtını dikleştirirken ona baktı.

Magnús'u Jude'un gözlerinden görmek gibi tuhaf bir deneyim yaşadı. Onun gözlerinin rüzgârla savrulan kış gökyüzü kadar mavi ve solgun olduğunu görmeliydi. Süper yüksek teknolojili su geçirmez ceketle ne kadar sağlam ve açık havada görüldüğünü görmeliydi. Bir yanardağın tepesinde durup karamsar bir Avrupa gerilim romanı okumayı ve bir dilim pasta yemeyi seven bir adamın görünüşüne sahipti. Bir insan nasıl hem bu kadar fit ve vahşi hem de bu kadar yumuşak olabilirdi?

Jude saçlarının yanlardan nasıl tıraş edildiğini ve kısa kadifemsi kesimlerin nasıl yumuşak, sarı ve dokunulabilir göründüğünü gördü mü?

Bekle! Alex kendini durdurmak zorunda kaldı.

Ona davranışında saygılı ve gerçekten asil olmaktan başka bir şey yoktu ve burada parmak uçlarını onun saçlarında gezdirmenin ne kadar güzel olacağını mı düşünüyordu?

Ben'i hiç böyle düşünmemişti; beyin sapında zahmetsizce çiçek açan ve omurgasından aşağıya inen, göbeğinin hain kaslarına yerleşen ve garip bir şekilde onun yanındayken hiç de yabancı gibi hissetmeyen bu İzlandalı yabancıya duyduğu özlem hisleriyle onu çıldırtmak için işe koyulan düzgün şehvetli düşünceler.

Jude şu anda Alex'e elini uzatmıştı ve Alex biraz da şaşkınlıktan kızarıp özür dileyerek elini sıktı. "Üzgünüm, ben sadece... tekneyi tekrar görmenin şokunu yaşıyorum.

"Görünüşe göre bir süre daha kalacaksın? Jude hasarı inceledi ama bir cevap beklemedi. "Sanırım biraz brunch'a ihtiyacın olacak. Çoktan sepetine girmiş, bir kese kâğıdı çıkarıyordu. 'Sen Cornish'sin, değil mi? Jowan öyle söyledi. Umarım bunlar beklentileri karşılar. Pasties. Yeni bir şey deniyorum.'

Alex çantayı aldı, artık tamamen uyanıktı ve toplayabildiği kadar yetişkin mantığıyla hareket ediyordu. 'Teşekkürler, böreğe bayılırım. Anneminkiler efsaneydi.

Bu durum Magnús'un gözlerini ona çevirdi ama Magnús yüz ifadesinde acıma belirtisi olabilir diye kendi gözlerini Jude'a sabitledi. Bunu kimseden görmek istemiyordu ama özellikle de Magnús'tan. Ondan tek istediği, dün gece kendisinden yayılan o ışık ve sıcaklığın daha fazlasıydı.

"Hava kuruyken Clove Lore'un tadını çıkarmalısınız," diyordu Jude, her ne kadar bastırmaya çalışsa da sesinde kışkırtıcı ve imalı bir şeyler vardı. "Birlikte yürüyüşe çıkın.

Magnús, Jude'un hediyesini kabul ederek, "Bu iyi bir fikir olabilir, artık piknik yapabiliriz," dedi.

"Sahil boyunca uzanan şelale dolaşmaya değer. Jude parmağıyla işaret ederek ikisinin de omuzlarının üzerinden körfez boyunca uzanan kayalıklara bakmalarını sağladı.

"Bunu yapacağız," dedi Magnús ona ve Jude'un kendi kendine gülümsemesine neden oldu.

'Bunları bara bırakayım o zaman. Şu anda pek misafirleri yok. Bella bana Noel rezervasyonlarının neredeyse tamamının iptal edildiğini söyledi; fırtına uyarıları herkesi seyahat etmekten alıkoyuyormuş. Yine de yerel öğle yemeği kalabalığını toplayabilirler. Jude sepetini kaldırdı ve biraz salladı. "Her neyse, yürüyüşünüzün ve pastalarınızın tadını çıkarın.

Ona teşekkür edip Siren'in Kuyruğu'na doğru yola koyulduklarında, bugün bar odası dışında içeride hiç ışık yanmadığı için biraz kederli görünen Magnús, Alex'e döndü ve çekingenliğinin bir kısmı geri geldi.

'Benimle bu ünlü şelaleyi görmek ister misiniz? Ve biraz... börek?'

Alex'in kahkahası ona teklifini kabul ettiğini söyledi ve belgeleri fotoğrafların yanındaki cebine soktu ve Magnús'un yakından takip ettiği Dagalien'den dışarı çıktı.

Çakıl taşları ve kaygan yosunlar üzerinde yavaş yavaş ilerlemeye başladılar ve bir yandan da üzerlerinde dik, siyah bir sarp duvar halinde yükselen kayalıkların eteklerine yakın durarak cankurtaran istasyonundan uzaklaşıp körfez boyunca ilerlediler.

Alex, Magnús'a böreğin tam olarak ne olduğunu anlatma fırsatını yakaladı ve çantayı açarak yarım ay şeklindeki şişman börek kutularını gösterdi ve bunların Cornish madencilerinin kirli ellerinin kıvrımlı kabuğu tutması ve sığır etli, patatesli ve domuz etli böreği temiz ve güvenli bir şekilde yemesi için nasıl tasarlandığını anlattı. Magnús, ona böreğin ortasından ikiye bölünmüş ve bir tarafı etle, diğer tarafı tatlıyla doldurulmuş bir versiyonu bile olduğunu söylediğinde kaşlarını kaldırmıştı.

"Kabuğu ne yaptılar?" Magnús bilmek istiyordu.

"Hmm?

"Madenciler mi?

'Oh, hiçbir fikrim yok mu? Kanaryaya mı yedirdin?' 'Ha? Magnús şimdi kaybolmuştu.

"Boş ver," dedi, elini sallayarak ve gülererek Dagalien'e baktı, şimdi epey uzaktaydı ve buradan çok daha az perişan ve hırpalanmış görünüyordu. Alex bu boş sahilde görünmemekten hoşlanıyordu ve Magnús'un omuzlarının duruşuna bakılırsa, Clove Lore'un meraklı gözlerinden uzaklaştıkça o da rahatlıyor gibiydi.

İkisi de suyun üzerindeki bulutların, tepelerindeki soluk mavinin ve sağlarındaki karanlık, damlayan kayalıkların geniş manzarasını seyrettikleri bir anlık sessizlikten sonra Alex, tekne de ya da kitapçının kafesinde sadece ikisinin konuştuğu zamanki hallerine geri dönmek istediğini fark etti. Artık etrafta onları gözetleyen ya da sözlerini kesen kimse olmadığına göre o kolay bağlantıyı yeniden kurabilir miydi?

"Pek tekne insanı olmadığını söylemiştin?" diye denedi. 'Ataların Viking, değil mi? Denizcilik senin kanında var.

Magnús kelimeyi duyunca kaşlarını çatı. 'Nei, kahve ve kitaplar benim kanımda var. Ben kuru toprakları severim.

'Aslında ben de. Kuru toprak olayı.'

Magnús başını salladı, görünüşe göre bir insanın fırtınada bir limana büyük, cilalı bir kayıkçı paltosu giyerek gelebileceğini ve yine de kendini denizci olarak görmeyebileceğini kabul ediyordu. "Tamam," dedi.

"En azından Vikingler hakkındaki kitapları seviyor musun?" diye sordu.

'Já, elbette. Ben İzlanda destanları ve İskandinav mitolojisiyle büyüdüm. Şimdi heveslenmeye başlamıştı. "Tanıdığım herkes öyleydi.

"Seni gururlandırıyor mu? Alex, babasının ona anlattığı Cornish efsanelerini düşünerek sordu: Tristan ve Iseult, Merlin ve Arthur, dev Cormoran ve Zennor'un denizkızı. Bu efsanelerle o kadar içli dışlıydı ki, okulda öğrendiği dersler kadar kimliğinin bir parçası haline gelmişlerdi.

"Elbette," dedi Magnús, "ama cesurca şeyler yapan ve canavarları öldüren efsanevi adamların hikâyeleriyle büyümüş olmak egonuzu pek tatmin etmez. O adamların hatırlanmasının bir sebebi var.

Alex gülümsemeye başladı. "Thor olmadığın için senin adına üzülmeceğim.

"Bırak da kendim için üzüleyim o zaman. Ben yelken bile kullanmam. Atalarım benden utanıyor. Magnús gülümsüyordu, bembeyaz dişleri parlıyordu ve farkında olmadan Alex'in gözlerini kısa bir süreliğine dudaklarına çekmişti ki Alex bakma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etti. "Kitaplardaki tekneler mi? Onları biliyorum," dedi, görünüşe göre Alex'in bakışlarını kaçırmak için verdiği mücadeleyi fark etmemiştir.

Sesi o kadar hafif ve gülekti ki Alex onun rahatlık alanına girdiklerini anladı. Bu adam hikâye anlatarak ve kitaplara kaçarak Alex'in kendisinde tanıdığı şekilde rahatlıyordu.

"Gudrid Thorbjarnardóttir'i biliyor musun?" diye sordu. "Ah, bak, şurada," dedi, dikey siyah kayalardan aşağı düşen beyaz suyu göstererek; şelale şimdi görünür hale geliyordu, sığ bir burnu yuvarlıyorlardı. Botları onları giderek daha büyük, pürüzsüz kayaların üzerinden şelaleye doğru götürüyordu.

"Goodrid-tor-barn-otter? Alex yankıladı.

İsmi tekrarlardı ve Alex tekrar denedi.

Magnús'un seviyeli bakışı ona yanlış anladığını söyledi.

"Yeterince yakın," diyerek onu rahat bıraktı. "Gudrid İzlandalıydı.

"O kadarını tahmin etmiştim.

'Ve Kristof Kolomb'un ilk banyosunu görmesinden beş yüz yıl önce Amerika'ya kadar yelken açtı.

küvet.'

"Ne? Uyduruyorsun.

"Nei, her şey Vinland Sagas'ta yazıyor. Doğruca eve dönecek kadar akıllıydı ve orası hakkında kimseye bir şey söylemeyi unuttu.

"Gerçekten mi? Alex şelalenin birkaç metre önünde durdu, şelalenin doğa harikasından çok Magnús'a bakmak istiyordu.

Magnús da durdu. "Gudrid cesur ve öncüydü ve senin de kanıtladığın gibi neredeyse tamamen unutulmuştu. Şelalenin ağır müziği konuşmalarına sızdı ve sabit bakışlarını kırıp yüzlerini şelaleye döndüler ama Magnús konuşmaya devam etti. "Çiftliğinde yaşlı bir kadın olarak öldü. Eski hikâyeleri her okuduğumda, böyle şaşırtıcı ve beklenmedik bir şeyi yapmanın, haritanın kenarından yelken açmanın ve sonra sanki yepyeni bir dünya görmemiş gibi eski yaşam tarzına geri dönmenin anılarıyla nasıl yaşadığını merak ediyorum.

Her ikisi de yüzlerini suyun uçurumun üzerinden çağıladığı yere doğru kaldırarak derin derin düşündü. Su, kayalık uçurumu aşındırarak tepelerinde derin bir ısırığa dönüştürmüştü.

Uzun bir aradan sonra ilk konuşan Alex oldu. 'Eve dönmek orada yeni bir hayata başlamaktan daha cazip gelmiş olmalı, sanırım? Ya da eve dönüp ondan bekleneni yapmak daha güvenli ya da daha kolaydı. Gudrid'i kastediyorum.

Magnús ona kısa bir süre baktıktan sonra pastalarını yiyebilecekleri bir yer bulmaları gerektiğini söyledi. Şelaleye doğru ilerledi ve suyun, sivri ıslak kayalarla çevrili kumsalda derin, karanlık bir mağarada kaybolduğunu gördü.

"Şelalenin arkasında bir mağara var," diye seslendi çakıl taşlarının üzerinde olduğu yere çakılıp kalmış gibi görünen Alex'e. 'Ama oraya girmeye çalışırken ıslanacağız. İşte. Su geçirmez tulumunu çıkardı ve çağılayan sudan biraz uzaktaki düz bir kayanın üzerine serdi. "Otur.

Birlikte kayanın üzerine sıkıştılar. "Üşümeyecek misin?" diye sordu, ama Magnús ona bir yumruk atarak hatırlattı

olduğunu söyleyince gülümsediler ve çantayı açtılar.

Alex ilk lokmasını almadan önce, "Jude benim Cornish olduğumu biliyordu," dedi. "Jowan da öyle.

"Aksanın? Magnús teklif etti.

Sanırım. Cornwall'ı biliyor musun? Bir sonraki eyalet.'

Cornwall? Nei. Londra'ya sadece bir okul gezisinde gitmiştim. "Çok seyahat etmedin mi?

"Gittim. Yeni Zelanda, Kanada, Roma, İsveç, birçok yer, ailemle birlikte yaz tatillerinde.

"Oh. Alex nedense bunu beklemiyordu. Magnús'un ona seyahatleri hakkında soru sormasını bekledi ama sormadı. Zaten hiçbir yere gitmemişti.

Kendisine ait büyük seyahat planları olduğundan değil ama Cornwall'dan daha yeni ayrılmıştı. Magnús bile orayı görmüşken Londra'ya gitmemiş olması onu şaşırtmıştı. Yine de Magnús'un meraklı olmamasından memnundu. Aslında, hamur işinden büyük ısırlıklar alıyor ve şelaleye bakarken ona ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Magnús'un kendisini gözetlenmediğini hissettirmeye çalıştığı hissine kapıldı; dikkatini abartılı bir şekilde ondan başka her şeye odaklıyordu.

Gerçeği bilseydi, yirmi altı yaşında birinin nasıl bu kadar bağımsız, bu kadar çalışkan ve aynı zamanda bu kadar deneyimsiz olabileceğini bilmek isterdi.

İlçeden hiç ayrılmadığını, okuldan ayrıldıktan sonra özel bir şey yapmadığını, hep aynı evde yaşadığını, aynı eski rutinleri sürdürdüğünü yabancılardan bilmesine katlanamıyordu. Bu onu üzüyor ve kendisi için üzülmesine neden oluyordu. Gerçekten çok iyi olan börekten bir lokma daha ısırdı. Annesininki kadar iyi değildi elbette ama iyiydi.

Kendisinin bir tuhaflık olduğunu fark ediyordu. Çocukken büyük acılar yaşamış ve on sekiz yaşında, birçok orta yaşlı yetişkinin ürkütücü bulacağı bir sorumluluk yüklenmiş genç bir kadın.

Tüm bunlarla başa çıkabilmek için sert ve inatçı bir kararlılık ruhu benimsemiş, bir günü atlatıp diğerine geçmiş, asla pes etmemiş ve asla yıkılmamıştı ama yine de tüm bağımsızlığına ve yetkinliğine rağmen gerçek anlamda büyümemişti. Kendisini dünyevi, cesur ve öncü Magnús ile kıyasladığında, o hala bir çocuktur. Faturaları, sorumlulukları ve ev işleri olan bir çocuk ama tam anlamıyla bir yetişkin değil.

Okul arkadaşlarının çoğunun deneyimlemediği o kadar çok şey vardı ki: yurtdışı kız tatilleri, patronların altında çalışmak, kariyer basamaklarını tırmanmak, kendine ait bir ev yapmak, dekorasyon yapmak, eve taşınma partileri ve nişan partileri düzenlemek, bekârlığa veda partileri planlamak. Alex bunun yerine çocukken bildiği birkaç şeye tutunmuş, kaybettiği şeyleri de Ben ve Thomas'larla birlikte yeniden yaratmaya çalışmıştı.

Yine de öncü Viking Gudrid gibiydi. Genç yaşta yaşlılarından daha uzakları görmüş, hiçbir çocuğun girmemesi gereken yeni, korkutucu tehlikeli yerleri -ölüm ve keder- görmüş ve sadece küçük, basit, korku dolu bir hayat yaşamak için değişmiş bir insan olarak geri dönmüştü.

Küçük bir kızken annenizi kaybetmek insana bunu yapar, diye düşündü - sizi geleceğin çok riskli olduğuna ve plan yapmanın bir anlamı olmadığına ikna eder. Seçtiğiniz yolda ilerlemek için ne kadar çabalarsanız çabalayın, hayat size yine de istediğini yapacaktı.

Alex Magnús'u, şelaleyi ve mavi gökyüzünü tamamen unutarak kendi içinde daha da derinlere gömüldü.

Bu kadar net ve rahatsız edici olan bu düşünceler neden sadece şimdi Clove Lore'dayken aklına geliyordu? Ne kadar zamandır zihninin gerisinde şekilleniyor ve midesinin çukuruna yerleşiyorlardı, ağır ve donuk? Bitmek bilmeyen Haliç geçişlerinin acımasızlığına verdiği ara, ona yıllardır ilk kez gerçekten düşünmek için zaman kazandırmış mıydı?

Bir süreliğine denize açılmayacağına göre, seçeneklerini değerlendirmesinin doğal olduğunu düşünüyordu. Bir yandan babasının tarihi feribotunu restore edip yeniden denize indirebilir, başlattığı işi devam ettirebilir ve mirasını sürdürebilirdi ya da... yapabilirdi...

Kendisine hiçbir alternatif sunulmadı.

Bundan daha büyük hayaller kurmasına asla izin vermemişti.

Magnús kayanın üzerinde kıpırdandı. Hareketi onu heyecanlandırdı ve kendini konuşurken buldu.

'Bana daha önce kazazede dedin ama değilim. Ben daha çok bir kaçığım.

"Ben de," dedi Magnús ona ve ikisi de diğerini incelemek için döndü.

Ne diyeceğini bilemiyordu ama Magnús'un dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, ona gerçekten neden kaçtığını sormayacağına ve ara verdiği hayatından da bahsetmeyeceğine dair güvence vermeye yetecek bir gülümsemeydi bu. Magnús elindeki boş poşeti buruşturdu. "Kabuğunu yedim," dedi ona boş boş.

Adam o kadar tuhaf ve mahremiyetine o kadar saygılıydı ki şaşkınlıkla başını sallamaktan kendini alamadı. Çakıl taşlarının üzerine atmadan önce kendi böreğinin kıvrılmış kabuğunu onun incelemesi için kaldırdı.

Saniyeler içinde martılar alçaldı ve onun için gürültülü bir şekilde kavga ettiler. Telefonunu çıkararak kuşların bir fotoğrafını çekti ama objektifi ona doğru çevirmedi, bu elbette rahatlatıcıydı ama gururunun küçük bir parçası keşke deneseydi diyordu.

Güzel şelalede yaptıkları brunch'tan bir hatıra istememiş miydi? Saklamak için bir fotoğrafını istemez miydi? Bir yandan mahremiyet isterken bir yandan da kendini onunla paylaşma arzusu beslediği için kendi kendine söyleniyordu. İkisine birden sahip olamazdı. Hangi arzunun daha güçlü olduğuna karar vermek zorundaydı. Üzücü hikâyesini kendine saklayıp zamanı geldiğinde buradan paçayı kurtarmak mı, yoksa Magnús'u ona daha fazla açılması için cesaretlendirmek mi?

Onu daha iyi tanımak istiyordu ama yine de bunun bedelsiz olmayacağını biliyordu. Magnús'un ona acıyıp sonra da onu evdeki sevdiklerine ulaşması için ikna etmeye çalışacağı düşüncesi aklını kurcaladı ve bu düşüncelerden sıyrıldı.

"Bu sabah kitapçını açmayacak mısın? Tom tekneyi kurtardığına ve tüm eşyalarım burada olduğuna göre, kalmana gerek yok. Ayağa fırladı, elini cebindeki kâğıtlara ve resimlere dayadı. Gerçekten de acınacak haldeydi. Bir hayat için gösterilecek çok az şey vardı.

"Kitapçım mı? Magnús da ayağa kalktı ve ceketini silkeledi. 'Fırtına başladığında bardaki müşterilerin neredeyse tamamı gitti ve yeni bir hava dalgasının yaklaştığına dair haberler turistlerin geri dönmesini sağlamayacak. Hiç müşterim yok. Bu sabah radyoda ikinci fırtınaya Nora Fırtınası adını verdiklerini duydum. Sorun çıkarmayacaksa yaklaşan fırtınaya isim vermezler. Her neyse, yerel halk Noel'e hazırlanmakla meşgul ve kitaba da ihtiyaçları yok gibi görünüyor. Yapacak bir şeyim yok.'

"Saçmalık, oynayabileceğin koca bir dükkan var.

Magnús'un sesi aniden yükseldi. "Dükkâncılık oynamak istemiyorum.

Alex gözlerini kısarak ona baktı.

"Ah, tamam. Magnús'un omuzları nefes verirken bir santim düştü. "Uzun hikâye ama burada olmayı ben seçmedim, gerçekten. Şimdi buradayım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Anlıyorum. Elinde bir hazine haritası varmış gibi hissediyorsun ama yeri gösteren bir X işareti yok,' dedi Alex, botlarına bakarak.

"Aynen öyle. Hissediyorum, hissediyorum... stefnulaus?' 'Kayıp mı?

Alex tahmin etti.

"Amaçsız.

İşte bu! Tam isabet. Ben kaçağım, sen de kazazedesin. İkimiz de biraz stef-la-noose'uz. Onu tekrar gülümsetmek için korkunç bir şekilde telaffuz etti ve işe yaradı.

"Já," diye kabul etti Magnús. "Peki şimdi ne yapmak istiyorsun? Gözlerini Dagalien'in küçük noktasına sabitledi. 'Telefonumu çalıştırmam lazım. Tabii tekrar çalışabilirse. Gidip Jowan'da şarj aleti var mı bir bakayım.

Yavaş ve isteksiz bir şekilde geri dönmeye başladılar.

"Dinle. Magnús'un sesi temkinli geliyordu. 'Bana kendinden bahsedemeyeceğini biliyorum ve eminim iyi sebeplerin vardır, ama istersen sana yardım edebilirim. Onlar,' başını limana doğru eğdi, 'bilmek zorunda değiller. Sır tutabilirim.

Bu, Alex'in tüm içgüdülerini ve duygularını yeniden birbirine karşı savaşa soktu.

"Yardım edebileceğin bir şey var," dedi, girdaptan bir çıkış yolu arıyordu.

"Adını söyle.

"Bu öğleden sonra beni eşek şeyine götürebilirsin.

"Í guðanna bænum!" diye güldü. 'Bunu da mı biliyorsun? Buralarda herkesin eşeklerle ne işi var?'

"Gidebilir miyiz?

"Gidebiliriz. Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum ama evet, gidelim.

Yavaşça limana doğru yürüdüler, ufak tefek konuşmalar yaptılar ve Alex her adımda kararlılığının zayıfladığını, kelimelerin dökülmekle tehdit ettiğini hissetti: Ailemi ve ikinci ailemi kaybettim; şimdi yalnızım ve kimseye sunacak bir şeyim yok. Babamın teknesini mahvettim, kendimi işsiz bıraktım ve Noel'de yalnız kalma fikrine dayanamıyorum, bu yüzden burada saklanıyorum, kim olduğumu anladığınızda beni eve geri göndereceğinizden korkuyorum. İşte! Düşündüğünüz gibi biri değilim. Yirmili yaşlarımı yetişkin olmaya çalışarak geçirdim. İngiltere'den hiç ayrılmadım. Bir adamla yattım ve o da beni aldattı. Bir tane en iyi arkadaşım vardı, o da bana ihanet etti. Ben bir gemi enkazıyım. İçi boş ve üzgün. Şimdi beni nasıl buluyorsun, Magnús Sturluson?

On Birinci Bölüm

Kılık Değiştirmiş Bir Nimet

"Bütün hayvanları sevmem gerektiğini biliyorum ama Moira gerçekten tam bir baş belası.

Elliot yaşlı eşiği ahırın uzak tarafından gözlemledi. Yularını görür görmez burnunu köşeye sıkıştırmış ve tuğlaların üzerinde duran bir karavan gibi kıpırtısız bir şekilde oraya park etmişti.

"Onu sevmek zorunda değilsin," dedi Jude, erkek arkadaşını neye bulaştırdığını yeni fark etmiş ve kendini suçlu hissetmişti. "Sen Assisi'li Aziz Francis değilsin, hadi onu şapkasına bindirip Büyük Ev'e götürelim.

"Onun... şapkası?

Jude, Minty'nin onlar için bıraktığı hasır kayığı işaret etti. Moira'nın kulakları için delikleri vardı ve siperliğinin her tarafında kış sarmaşıkları ve böğürtlenler vardı.

Elliot'ın gözleri parladı. 'Bunun hayvanlara zulüm sayılacağından oldukça eminim. Ve o şeyi ona takmak kesinlikle veterinerlere zulüm anlamına geliyor. Bunu yapmayacağım.

"Tamam," diye kabul etti Jude. "En azından Bon Jovi'yi peleriniyle yakalamaya çalışalım mı? Elliot'ın onaylaması için yeşil kadife kürklü pelerini havaya kaldırdı. "Bence içinde çok hoş görünecek.

Ahırın katırlarının en küçüğü olan Bon Jovi, kaldırım taşları üzerinde sekerek yem kovalasını devirdi ve çevredeki ahırlarda bulunan eşeklerin yüksek sesle anırmasına neden oldu.

İçlerinden biri, genellikle en teklifsiz olarak bilinen Mushy Peas, gururla kırmızı bir bayram kazağı giymiş ve uzun dikenli kulaklarının arasında tığ işi bir çobanpüskülü dalı vardı.

"Tanrı aşkına. Ver onu buraya. Elliot pelerini aldı ve böylece yarım saatlik bir mırıldanma ve küfürleşme başladı.

Eşek kahkahası olduğuna yemin edebileceği sesler duydu.

Küçük kiliseye vardıklarında rüzgâr yeniden yükselmeye başlamıştı ve gökyüzü açık ve yıldızlarla doluydu, Bon Jovi pelerini arazinin girişindeki dikenli bir çitte kaybetmişti ve Moira şapkasını at yoluna fırlatıp çamura basmıştı. Elliot, cüssesine ve yumuşak kalpliliğine rağmen son derece sinirli ve çok yorgundu. Jude arkadan geliyor, melek gibi Mushy Peas de onun yanında ağır ağır ilerliyordu.

Elliot şapelin, çatıdaki eksik kiremitlerin arasından sızan ışıkla bile davetkâr görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Her küçük pencerede mumlar vardı.

Şapel, Minty'nin büyükbabası tarafından on dokuz-yirmili yılların başında, giderek dindarlaşan Fransız karısı için inşa edilmiş basit bir yapıydı. Köydeki söylentilere bakılırsa, kutsal Bayan Clove-Congreve, Büyük Ev'in kreşinin taleplerinden ve gürültücü çocuklarından - ve daha sonra da kocasından - kaçmak için özel şapelini kullanıyordu. Bu düşünceyi desteklercesine, öldüğünde ön sıranın altında Barbara Cartlands ve gizli lokum kutularından oluşan bir zula bulunmuştu.

Yaklaşık on sekiz kişinin oturabileceği ve bir o kadar kişinin de sıraların etrafında ayakta durabileceği ve dar girişe sıkışabileceği bir yer vardı ve bu gece şapel gerçekten de doluydu, muhtemelen Minty'nin ailesinin düğün gününden beri ilk kez.

Minty, eşek kutsama, tilki ve tarla günü açılışı ya da yaz aylarında şenlik gibi tuhaf işler için kilise papazının emrine amade olmasından hoşlansa da dinle pek ilgilenmezdi.

Eşekler kiliseye götürülürken Peder Morgan alnını sıvazladı. Tüm çocuklara tutmaları için alevsiz mumlar verilmişti ve sadece birkaç çift A pillerini çıkarıp sıraların arkasındaki küçük raflarda gürültülü bir şekilde yuvarlamak istemişti.

Minty'nin davet ettiği herkes gelmişti, bu yüzden doğal olarak çok mutluydu.

Jowan, Aldous kolunun altında ve yüksek sesle horlarken, barın sessizliğinden uzaklaştırılmaktan pek de memnun görünmeyen Bella ve Finan'ın yanında n sıraya oturdu. Otelde kalan tek misafirleri olan Austen'lar da onlarla birlikte sıradaydı, Serena babasının göğsündeki askıda derin bir uykuya dalmıştı.

Bickleigh ikizleri her zamanki gibi birlikteydi ve Tom, Alex geç gelip arkadan gizlice girdiğinde ona göz kırptı, ancak Magns onun bir saniye arkasından geldiğinde yüzü düştü, yn beresini saygıyla çıkardı çünkü bunun muhtemelen cereyanlı bir şapelde Devonshire eşek kutsamasında yapılması gereken türden bir şey olduğunu düşündü.

Bayan Crocombe, kızı ve damadıyla birlikte sıcacık sarınmış bir grup sarışın çocukla birlikte mihraba doğru zıplayarak ilerleyen hayvanları seviyorlardı.

Minty'nin onaylamamasının acısıyla köyün geri kalanı da gelmişti; yerel ilkokuldan ğretmen asistanı Monica Burntisland, geldiklerinden beri gözlerini telefon ekranından ayırmayan kocası - finans alanında önemli bir iş yapıyordu - ve kendi  çocukları da dahil. Veteriner Anjali, anne-babası ve büyükanne-bykbabasıyla birlikte arka taraftaydı ve bu gece kısa p çeken meslektaşı Elliot'a genişçe gülümsüyordu.

Leonid ve Izaak erken gelmiş ve Minty'nin sıraların uçlarını süsleyen piriņ vazolardaki kış yeşilliklerini düzenlemesine yardım etmişlerdi; Bon Jovi bunların yarısını taş bayrakların üzerine düşürmüş, sonra da kendisine göre olmadığına karar vermeden önce ilgisiz bir ısırik almıştı. şimdi çocukların ceplerini ve eldivenlerini karıştırarak şeker arıyordu.

Bir gün önce Alex'i görebilmek umuduyla Jowan'ın kulübesinin önünde toplanan işgzarlardan bazıları da oradaydı ve Alex'in törendeki görüntüsünü tartıştıklarını gizlemiyorlardı.

Genel olarak çok fazla sohbet ve heyecan vardı ve zavallı papaz, okul çocuklarının ön tarafa gelip kayıt cihazlarında 'Küçük Eşek'i öldürme zamanı gelene kadar tüm ayaktakımına konuşmak için elinden gelenin en iyisini yapmak zorunda kaldı, bunu ebeveynleri her şeyi kameraya alırken büyük bir ciddiyetle yaptılar.

Tüm bu süre boyunca Alex ve Magnús kalabalığın hemen arkasındaki ezilmişlikte birbirlerine sıkıca kenetlenmişlerdi ve Magnús ne zaman bir kahkahayı bastırmaya çalışsa, Alex onun omuzlarının titrediğini hissediyor ve bu onu yeniden ateşliyordu. Çatıdaki deliklere rağmen şapeldeki küçük köşeleri gittikçe ısıtıyor gibiydi.

Minty töreni devraldığında, her yaratığın artık Kutsal Komünyon alacağını duyurduğunda ve papaz planlarından bu sapma karşısında - ülkedeki her kilise uygulamasından bahsetmeye bile gerek yok - dehşete düşmüş bir halde sıçrayıp baktığında Magnús neredeyse sevinçten patlayacaktı. Minty her yaratığa gümüş bir kâsedan bir yudum Ribena ve Dairylea'ya bulanmış bir Jacob's kremalı kraker sunarken Alex yüzünü tamamen çevirip onun omzuna saklamak zorunda kaldı.

Bütün bu olay fevkalade çılgıncaydı, tamamen gereksizdi ve tam da Minty'nin tarzına uygundu.

Papaz sonunda kontrolü yeniden ele aldığı anda, akıllıca bir kararla Rab'bin Duası'nı kesmiş, son ilahiyi atlatmış ve herkesi olabildiğince çabuk bir şekilde, "Herkes ve Tanrı'nın tüm yarattıklarına mutlu Noeller," diyerek kovmuş, sonra da hala tüylerini yalayan eşeklerin yanından geçerek şapelden dışarı fırlamıştı. Başdiyakoz'un haberi olması ihtimaline karşı onu önceden arayıp tüm bu saygısızlığın Minty Clove-Congreve'in işi olduğunu ve onunla tanışmış olsalardı içinde bulunduğu çıkmazı anlayacaklarını söylemeye gittiğine şüphe yoktu. Ona hayır demek gerçekten imkânsızdı.

Minty hiç aldırmadı. Gecenin başarısıyla ellerini çırparak tüm eşekleri ürküttü

yüksek sesle anırmaya başladı ve kokteyl partisinin birkaç dakika içinde balo salonunda başlayacağını ilan etti.

"Gidelim mi? Alex gözlerini silerek Magnús'a sordu, yanakları pembe pembe yanıyordu. "Ah, bu inanılmazdı!

Minty ona ve Magnús'a meşe panelli lobiyi ve balo salonunu gezdirirken Alex şaşkınlıkla etrafına bakındı - partide Büyük Ev'i daha önce ziyaret etmemiş olan sadece ikisi vardı.

İlk başta Noel ağacı ve kâğıttan zincirler bunu gizlemekte iyi bir iş çıkarmıştı ama Alex'in gözleri mum ışığına alıştıkça tavanın en yüksek noktalarındaki kalın örümcek ağlarını, kornişin etrafındaki soyulmuş boyayı ve bir zamanlar odanın her tarafını saran bir tilki avını tasvir eden etkileyici bir frizden eksik olan büyük sıva parçalarını fark etti.

Uzun zaman önce bir avizenin göz kamaştırması gereken yerde hüzünlü tek bir ampul vardı. Ampul elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama panelli duvarlar boyunca uzanan paslanmış apliklerdeki çok sayıda beyaz mum bu açığı kapatmak zorundaydı.

Odanın ortasında siyah bir kuyruklu piyano duruyordu. Çok eski ve değerli görünüyordu. Meşe zemin parlıyordu, Noel için yeni cilalanmıştı ve Bayan Crocombe'un kızının ince topuklu çizmelerini gören Bovis'in yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, bu onun eseriydi. Genç anne ona aldırış etmedi. Bu onun aylardır dışarıda geçirdiği ilk geceydi ve ayinden sonra doğruca evlerine giden okul çocuklarının ve ebeveynlerin gözünden uzakta bu gecenin tadını çıkarıyordu. Lobideki içki masasından iki bardak şenlikli cin pançı almış ve ikisini de kendine saklamıştı.

Minty, onlarca yıl önce genç Winston Churchill'in, o zamanlar küçük bir kız olan ve üzerinde geceliği bulunan annesiyle nasıl dans ettiğini gururla anlatıyordu.

Büyükbaba Clove-Congreve'in efsanevi av sonrası partilerinden birine tesadüfen girdiğinde balo salonu.

Minty avcılıkla ilgilenmiyordu ama diğer geleneklere elinden geldiğince bağlıydı. Alex, Minty'nin yıllar önce malikâne borca battığında biri hariç tüm portrelerin nasıl satıldığını anlatışını dinledi. Av pembeleri içinde oldukça züppe görünümlü bir adam duvardaki çerçevesinden onlara bakıyordu. "Büyükbaba Clove-Congreve," dedi Minty onlara. "Biraz huysuzlansa da ondan ayrılamazdım, zavallı dostum.

"Harika bıyık," dedi Magnús, o kadar ciddiymi ki Minty ona teşekkür etti.

"Her zaman oldukça şıktı," diye ekledi, hayranlıkla yukarı bakarak. 'Ne yazık ki bir fırça kadar deli ve parayla çürümüş. Ama yine de gelenekler devam etmeli. Duvarda kalacak, o kadar.

"Kendi anne babanızın resimleri yok mu? Alex sordu, tam da odadaki konuşmalar azalırken ve herkes onun yüksek sesle sorduğu soruyu duyarken.

Minty'nin yüzünün aniden asıldığı bir süre geçtikten sonra, "Hayır," dedi ve bu sözdeki soğukkanlılık Alex'in daha fazla soru sormasını engellemeye yetti.

Minty, Jowan'la bir şeyler konuşmak için uzaklaştığında Jude, "Onun için endişelenme," diye fısıldadı. 'İlk başta anlaşılması zor biri ama hikâyesini öğrendikten sonra onun için üzölmekten kendini alamıyorsun. Kaba olmak istemiyor.

Elliot, Magnús'un elini sıkıp kendini tanıtmadan önce kuru bir sesle, "Öyle bir niyeti yok, sadece gelenek," dedi.

Elliot karbonhidrat yüklü, yağsız bir Noel geçirme konusundaki tüm kararlarını bir kenara bıraktı ve saniyeler içinde bir bira içti; bu, mucizevi bir şekilde tekmelenmeden ve ısırılmadan kalan eşekleri ahırlarına geri götürmenin ödölüydü.

Jude daha sempatikti. 'Onun için kolay olmamalı. Bütün bu ev ailesine aitti ve şimdi o sadece bu odalara, küçük bir mutfağa ve bir yatak odasına hapsolmuş durumda, evin geri kalanı ise Izaak ve

Leonid'in tavan arası. GörünüŖe göre babası tüm servetlerini çarçur etmiş, ta ki annesi canına tak edip güneşli bir yere kaybolana kadar. Neredeydi?'

"Madeira," diye araya girdi Elliot.

'Hepsi bu ve Minty evi daha fazla idare edemedi. Yardım edecek erkek ya da kız kardeşi de yok. Evi Ŗimdi özel kiraya veriyorlar. İnŖaatçılar geçen ay taşındı; evin içini boşaltıyorlar.

"Çok yazık," dedi Alex, Minty'yi odanın diğerk ucundan izleyerek. "Yani istemediğibir mirasın altında kaldı.

"Öyleydi, dolayısıyla tüm o "geleneklere bağılı kalmalıyım" zırvaları ve malikane bahçelerine ziyaretçi çekme konusundaki çaresizliğı de bundan kaynaklanıyordu.

Hâlâ eşekleri düşünen Elliot, Minty'nin talihsizliklerine olan ilgisini kaybetmiş, Magnús'la konuşuyordu. "Senden önce kitapçıdaydık, yazın, biliyor musun?

"İlk orada tanışmıştık," dedi Jude, aniden içeri çekilerek. 'Birbirimizi tanımadan ayrı ayrı geldik. Çift rezervasyon hatası gibi bir şeydi.

"Hayatımın en iyi hatası," diye gülümsedi Elliot.

Bayan Crocombe konuşmanın bekârlık konusuna döndüğünü anlamış olacak ki Magnús'un arkasından yaklaştı ve Jude ile Elliot'ı bir araya getiren kişinin kendisi olduğunu ve yakında evleneceklerini anlatmaya başlayınca Magnús irkildi.

"Eh! Jude telaşlandı, 'Sakin olun Bayan C. Clove Lore'da yakın zamanda düğün çanları çalmayacak. Elliot, kontrol etmemiz gerekmiyor mu...' İçeri girdikleri kapıyı işaret etti ve Elliot hemen anladı ve evet, gerçekten de gidip o şeyi kontrol etmenin zamanı geldi diye kabul etti ve ikili iyi geceler dileyip koşarak uzaklaştı.

Alex onlar ayrılırken Bayan Crocombe'un acımasızlığı ve yerel okula üçüzler hediye edene kadar mutlu olmayacağı hakkında fısıldaştıklarını duydu.

Jude, Elliot'la birlikte gecenin karanlığında köyün çöpçatanından uzaklaşırken hâlâ neşeyle gülüyordu. Elliot tatilde olduğu ve Jude'un üniversite ödevleri bu yıl için tamamlandığı için Noel sonrasına kadar rahat evlerinden çıkma planları yoktu.

Tek başına kalan Alex, Bayan Crocombe'un başının üzerinden Magnús'a doğru baktı, sanki irade gücüyle sözsüz bir SOS gönderiyordu. Yaşlı kadın cebinden bir not defteri çıkarıyor ve Magnús'a soyadını nazikçe hecelemesini ve tatili bittikten sonra ülkede kalmayı planlayıp planlamadığını soruyordu. Alex'in kalbi, bir sonraki sorgunun kendisine yöneltileceği düşüncesiyle sinekkuşuna döndü.

"Bayan C? Magnús onunla konuşmak için biraz eğildi. "Minty evli mi?

Evli misin? Tanrım, hayır. Hayatı boyunca yalnızdı, burayı yönetiyordu. Mülkle evli.'

"Ve henüz? Magnús başını eğerek yanan şöminenin yanında duran Minty ve Jowan'ı gösterdi, "Sanırım bir ortağı var?" dedi.

Jowan ve Minty Aldous'a kutsama töreninde ne kadar iyi bir çocuk olduğunu anlatmaya dalmışlardı. Küçük köpek Jowan'ın kollarında kıpırdandı, boynu tırmalanmak için tavana doğru uzandı, hayattaki payından son derece mutluydu. Minty şalvarının cebinden bir şey çıkarıp küçük köpeğe uzattı - mutfaktan bir parça pişmiş ciğer - ve Jowan tüm bu süre boyunca Minty'nin yüzüne sakın sakın gülümsüyor, söylediği her şeyi kabul ediyordu.

"Hayır," dedi Bayan Crocombe, bir elini Magnús'un göğsüne vurarak. 'Bu ikisi eski arkadaşlar, çok eskiye dayanıyorlar. Birbirlerine uygun değiller. Yine de Bayan Crocombe gözlerini çiftin üzerinde sabit tuttu. 'Olamazlar. Isolde, Jowan'ın kalbinin bu kadar büyük bir kısmını işgal ederken olmaz.

'Ve yine de kalpler değişir. Yer açarlar,' dedi Magnús bilgece, Bayan Crocombe yemi yutarken kıkırdamamak için kendini zor tutan Alex'in üzerine hınzır, ısıltılı gözlerini dikerek.

"Onun hakkında çok konuşuyor," diye ekledi Alex. "Hayranlıkla.

Bayan Crocombe'un gözleri, Minty ve Jowan'ın sevgilerinin değiş tokuş edildiği, merkezinde özel çocukları Aldous'un bulunduğu küçük bir kutsal üçlü olan, etraflarında parlayan bir hale gibi parlayan ışınlarıyla arkadan aydınlatılan ateşin yanındaki rahat üçlüye takıldı.

"O köpeği çok seviyor gibi görünüyor," diye ekledi Magnús, tek yapması gerekenin küçük bir dürtme daha yapmak olduğunu biliyordu.

Bayan Crocombe'un beyni çalıştı. "Bütün gece burada durup konuşsam iyi olur," dedi dikkati dağılmış bir şekilde, hâlâ Minty ve Jowan'a bakıyor, sanki aralarında tanık olduğu son etkileşimleri gözden geçiriyordu. 'En iyisi... kaynaşmak,' dedi ve Izaak'ı arayıp patronu hakkında bilgi almak ve son zamanlarda eski arkadaşının ziyaretlerinin artıp artmadığını öğrenmek için süzülerek uzaklaştı.

"Hiç gitmeyecek sanıyordum," Alex'in omuzları rahatlatarak çöktü.

"Zavallı Jowan, şimdi başı dertte! Magnús ekledi.

"Ama gitmeliyiz, değil mi? Alex önerdi. "O bize geri dönmeden önce. Jowan bana elindeki defterin bahis defteri olduğunu söyledi. Köyde bir çekiliş var, kimin kiminle yatacağına dair bahisler oynanıyor.

"Ve sonumuzun onun defterinde olmasını istemeyiz. Magnús'un aksanındaki yukarıya doğru eğim bunu bir soru gibi algılamasına neden oldu.

Alex şampanyasını yudumladı. "Yok, hayır.

Tabii ki hayır. Ben de öyle. Mmm-mm, hayatta olmaz, José,' diye saçmaladı Magnús, birinin onu susturmasını istermiş gibi bir hali vardı. Kaşları bir kez daha küçük, gergin bir 'v' harfi oluşturdu ve Alex bu manzara karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

Onu bir zamanların görkemli balo salonundan geçirerek, punç kasesi ve şampanyanın bulunduğu cereyanlı fuayeye götürdü.

yola koyuldu. İki kadeh şampanya daha kaldırarak birini Magnús'un eline tutuşturdu.

"Şerefine," dedi ve uzun bir içki aldı. Çok lezzetliydi ve kesinlikle pahalı bir şeydi, şüphesiz Minty'nin şarap mahzeninden alınmıştı. Alex yüksek sesle, zengin insanların nasıl olup da fakirlikten dem vurup böyle şeyler için hazır para bulabildiklerini merak etti. Jowan'ın Minty'ye Noel hediyesi olarak tüm bunların parasını ödediğinden haberi yoktu. 'Tanrım, bu çok hoş. Churchill'in burayı neden sevdiğini anlayabiliyorsunuz.

Magnús da Alex'i taklit ederek bir kadeh dolusu içtikten sonra ağzını sildi.

"En son ne zaman şampanya içtin?" dedi merakla, ondan çok kendi kendine, ama bu sözler Magnús'un boş kadehi yere bırakırken elini durdurdu.

"Reykjavik'te kitapçı dükkânımı açtığımda. Yüzü panjurların çarpması gibi kapandı.

Alex biraz telaşla iki kadeh daha kaldırdı ve onu vestiyere götürdü. "Neredeyse Noel'deyken ve bedava iken bir tane daha içmemek ayıp olur. Gerçekten takip edip etmediğini kontrol etmek için arkasına bakarak, raylara asılı palto ve eşarpların arasından ite kaka ilerledi ve üzerinde 'Usta Clove- Congreve' yazan eski bir ahşap sandığın üzerine oturdu. Clove Lore,' ve altında Eton Koleji'ne ait olduğunu bilmediği bir arma vardı.

Kan dolaşımındaki köpük ona yanındaki kutuyu okşamasını söyledi ve Magnús itaatkâr bir şekilde oturdu. "Kitapçı açılışınız, ürkütücü eski bir evde bir kış gecesinde anlatılacak iyi bir hikâyeye benziyor.

'Tamam, eğer gerçekten bilmek istiyorsan? Seni uyarıyorum, biraz korkutucu! Sesi alaycıydı ama yine de derin bir nefes aldı ve kelimelerin akmasına izin verdi. "Her şey okulu bırakıp kitapçılık diploması aldığımda başladı.

Böyle bir eğitim alabildiğini Alex yeni öğrenmişti ama sözünü kesmedi. Şaşkınlıkla ona her şeyi anlattı, saatlerce çalıştığını, hafta sonları şehrin dört bir yanındaki kitapçılarda iş deneyimi kazandığını. Her şeyi ortaya döktü, her

kitapçısını kazanma ve kaybetme yolunda zahmetli bir adım.

"Mezun olduktan sonra yıllarca turistler için dandik bir meyve suyu dükkanında çalıştım. Oradan nefret ediyordum ama sonunda bir iş kurmak için kredi arayacak kadar para biriktirdim ve... işte bu kadar. Ash and the Crash'i açtım. Hayatımın en güzel günüydü.

İşler en kötüye gittiğinde Anna'nın onu terk edişini anlatmaya devam ederken gözlerindeki ışık söndü. O sırada Alex, onun sesinin müziğiyle kendini bir şekilde vücudunu ona dönük olacak şekilde kaydırırken buldu. Dizleri birbirine değmeye o kadar yakındı ki neredeyse tek düşünebildiği buydu. Sonra bu çılgın kaçamağı nasıl yaptığını anlattı. Bu sırada sesi alçaktı ve gözleri elindeki bardağa dikilmişti.

Bitirdiğinde kesinlikle çok fazla şampanya içtiğini söyledi ama yine de uzun bir içki aldı ve sessizliğin yerleşmesine izin verdi. Jowan bir ilahi çalarken Minty'nin herkesin piyanonun etrafında şarkı söylemesini isteyen sesleri onlara ulaştı ve biraz akortsuz bir 'The Holly and the Ivy' akorları çaldığında ikisi de gülümsedi.

"Gördüğünüz gibi," dedi Magnús gözlerini kaldırarak. 'Gerçekten eve erken gidemem. Ailem tatilde eğlenmemi bekliyor ve evet, Reykjavik dışında vakit geçirmek bana iyi geliyor... ama burada ne yapacağımı bilmiyorum. Ödünç Kitap Dükkânı, çok...'

Alex başını eğerek Magnús'u göz temasını sürdürmeye davet etti, Magnús da bunu yaptı. "Ee...?" diye teşvik etti.

"Çok sahte.

"Dün oradaydım, bana oldukça gerçekçi geldi. Dükkan değil, benim. Eğer gerçekten belki biraz kitap satabilir, kitapçı olma hissini geri kazanabilirdim. Bu duyguyu çok severdim. Envanter yapabilir ve yeni stoklar sipariş edebilirdim. Yapmak istediğim şey bu. Belki de bunu gerçekten yapabileceğimi kanıtlamak için. Bu işte o kadar da kötü olmadığımı hatırlamak için.

Ama burası ölü bir yer. Fırtınalar herkesi kovaladı ve ben de eskiden olduğu gibi orada tek başıma oturuyorum. Ve düşünmek için bu kadar çok zamanı sevmiyorum; kötü hissettiriyor ve raflardaki tüm o okunmamış, satılmamış kitaplar! Bu sözler karşısında ürpermiş gibiydi. "Bana çok fazla şeyimi hatırlatıyor..." Magnús'un sözleri kesildi.

"Söyle. Yardımı olur," diye ısrar etti Alex, eğer ona duygularını bu şekilde dile getirmesi için baskı yapsaydı bir mil koşacağını tamamen unutarak.

'Benim başarısızlığım. Bana başarısızlığımı çok fazla hatırlatıyor.

Alex haklıydı. Kelimeleri yüksek sesle söylemek göğsünde taşıdığı sert düğümü gevşetti ve ağzından yuvarlanan diğer kelimeler onu takip etti.

"İstedğim her şeye sahiptim ve her şey ters gitti ve dürüst olmak gerekirse nedenini bilmiyorum. Benim için neyin yanlış gittiğine dair hiçbir fikrim yok. Öğretmenlerim, ailem, bana bir şey için çalışırsan ve bunun için gerçekten mücadele edersen, bunun gerçekleşeceğini söylediler. Ben de öyle yaptım. Okudum, çalıştım, para biriktirdim. Dükkânımda geçirebildiğim her saati geçirdim ve yine de hepsini kaybettim. Ve şimdi o hevesi, o dürtüyü nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum, anlıyor musunuz? Başarısız oldum ve hepsi gitti. Bu mantıklı mı?"

Alex derin derin düşündü. "Sanırım öyle. Yani, ben aynı durumda değildim. Magnús'un tarif ettiği şekilde hiç mücadele etmediğini fark etti. Hiçbir zaman aynı hırsla ya da cesarete sahip olmamıştı. "Her zaman elimden gelenin en iyisini yaptım sanırım. Ama hiçbir zaman senin Ash'in gibi gerçekten çok istediğim bir şeye sahip olamadım..."

"Ve Crash.

"Doğru. Yutkunduk, içine hücum eden duygularla her saniye daha da sersemlemiş hissediyorduk. 'Bunun için gerçekten uğraştın. Bunu takdir ediyorum. Ben her zaman hayata ayak uydurdum. Bunu ilk kez yüksek sesle söylemek, Magnús'un işinin batmasına üzülürken gözlerindeki kederi görmek kadar acı veriyordu ona.

Zihninde, tekdüzeliğin içine nasıl yuvarlandığını yeniden canlandırdı. Cenazeden sonraki gün, babasının anahtarlarını alıp nehir kenarına gitmiş, bir otomat gibi yürümüş, en iyisi

için başka ne yapacağını bilememişti. Başlamıştı

Motor ve geçiş saatlerini tebeşirle tahtaya yazdı ve yarım saat içinde ilk müşterilerini taşıdı. İçine düşmek bu kadar kolay olmuştu. Bunun arkasında bir niyet ya da planlama yoktu, sadece kaybolmuşluk hissi ve belki de bir görev duygusu ve babasının belirlediğı aynı tanıdık düzende kalma isteğı vardı. Aklına korkunç bir düşünce geldi.

"Ben senin kadar çalışmadım ve yine de her şeyimi kaybettim. Sesi titriyordu. Bunu gizlemek için bir yudum şampanya içti.

"Yani denersen lanetlenirsin, denemezsen lanetlenirsin öyle mi? Magnús dedi ki. "Bundan nefret ediyorum.

Bu Alex'in başını sallamasına neden oldu. 'Hayır. Hayır, bu doğru olamaz. Bazı insanlar rüyalarını görür, değil mi?'

"Evet, hem de çok. Magnús kendini Izaak ve Leonid'i ve onların kendisine anlattığı hikâyeyi düşünürken bulunca şaşırdı. Hayallerindeki işe, mutlu bir yuvaya ve gerçek aşka aynı anda kavuşmuşlardı.

Magnús'un eli göğsündeki zonklamaya doğru ilerledi ve onu ovuşturdu. Bir kez daha şampanyayı fazla kaçırıldığını söyledi. Tüm bunlar olurken Alex'in gözleri yarı aydınlıkta dalgalanıyor ve kendisine gelen düşünceleri gözden geçiriyordu.

"Hayallerine sahip olamayacağını kabul etmeyeceğim," dedi sonunda.

"Nedir bu? Bir tür ilham mı geldi?" "Dükkânınızı açacağız," dedi ona, gülümsemesi yayılırken. "Açacak mıyız?

"Evet!" Kadın kararlıydı. 'Yarın, ilk iş. Neden olmasın? Sahtekâr ya da başarısız biri olmadığını kanıtlamak mı istiyorsun? Dükkânı açalım ve bütün gün kitap satalım ve... kitapçılar ne yapıyorsa onu yapalım. Ve ben,' ayağı kalktı, 'kafeyi işletebilirim!

Bu son sözler bilinçaltından fırlayıp ağzından çıkmıştı. Vestiyerde yankılanan sesleri duyunca donup kaldı.

"Bunu yapmak mı istiyorsun? Magnús gözlerini kıstı.

"Um. Birden hareketsizleşerek düşündü. "Evet. Gerçekten öyle düşünüyorum. Zihni ruh haline ayak uydurarak daha vurgulu bir şekilde başını salladı. "Sanırım bu gerçekten ama gerçekten hoşuma giderdi.

"Annen gibi. Şimdi Magnús onun sözlerine şaşırان tek kişiydi. O da ayağa kalkmıştı. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Dükkân konusunda beni çok heyecanlandırdın, sadece heyecanlanmışım.

"Hayır, haklısın. Sanırım o kafede olmak ve nasıl bir his olduğunu görmek isterdim. Son sözleri aceleyle yutkunduğu bir duygunun içinde kayboldu.

Bütün bunlar nereden çıkmıştı? Bundan sonra ne yapacağına karar verene kadar Clove Lore'da saklanmak istediğini biliyordu ama şimdi bir kafe işletmek için gönüllü mü oluyordu?

"Kafende ne satacaksın? Magnús şimdi ona sırtıyordu, adrenalini yükselmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmış olmasına rağmen.

"Sanırım milkshake'ler, tostlar ve çikolatalı çıtır kareler?

"Tamam," diye güldü Magnús ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Tamam," diye başını salladı, onu rahatlatmak istiyordu. 'Hadi yapalım şunu. Ve oyun oynamayacağız, gerçekten elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Kitap satacağız ve insanları besleyeceğiz.

Magnús'un dokunuşu Alex'te yeni bir baş dönmesi yarattı ve bakışlarını Magnús'un parmaklarını kavradığı yerden kaldırıp onun parlayan gözleriyle buluştu. Adamın içi gerçekten de parlıyordu, bunu hissedebiliyordu.

İçlerinden biri yüksek sesle nefes alıyordu ama hangisi olduğundan emin değildi ve ayakları daha yakına kaymış, birleşmiş elleri göğüslerinin arasında sıkışana kadar aralarındaki mesafeyi kapatmış gibiydi.

Bakışları Magnús'un yumuşak görünümlü ve dolgun dudaklarına yerleşirken göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Tek yapması gereken eğilmektir.

İçgüdüsel olarak onun harekete geçmeyeceğini biliyordu. Kıpırdamadan duracak, öpücüğün kesinlikle onun istediği şey olduğundan emin olacaktı. Ağzının kenarlarındaki en hafif, en samimi, en nazik gülümseme, başını eğmesi için gereken tek şeydi ve...

"Arabalar! Minty yakınlardan bir yerden seslendi, ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Başlarının üzerinde büyüü tamamen bozan parlak bir ışık yandı.

Alex'in nefesi kesildi. "Herkes gidiyor.

O ve Magnús birbirlerinden ayrılarak rayların iki ucunu arar gibi yaptılar.

"Ah, işte buradasınız! Minty, ikiliyi inandırıcı olmayan bir şekilde karıştırırken keşfettiğinde duyurdu.

Alex'in sesi tizleşmişti. "Magnús şapkamı bulmama yardım ediyor.

Bütün parti şimdi vestiyerin yanında toplanıyordu. Bayan Crocombe'un sağ kaşı, Magnús'un fark etmediği ama Alex'i çok endişelendiren bilmiş bir şekilde kalkıktı.

"Seni eve bırakayım mı Alex? Jowan ceketini çekip Aldous'u içine sokarken öyle diyordu.

Alex, Magnús'a özür dileyen bir gülümseme fırlattıktan sonra kalabalığın arasından sıyrıldı ve Jowan'ın ardından kapıya yöneldi.

Böylece akşam sona erdi ve Alex bir şekilde Magnús'un incinen gururunu onarmasına yardım etme hevesiyle annesinin yerine geçip lokanta işletmeye karar verdi. Bu dürtü o kadar derinlerde bir yerden gelmişti ki orada olduğunu bile bilmiyordu ama artık anlaşılmaya varıldığına göre sabahı bekleyemezdi ve bütün gün Ödünç Kitap Dükkânı'nda oynamak gerçek dünyaya yeniden katılmasını biraz daha geciktirecekse ne âlâ.

On İkinci Bölüm

Şişelenmiş Mesajlar

Alex o akşam Jowan'la yarın kafeye yardım etmek için ihtiyaç duyacağı malzemeler hakkında konuşurken aşağıya doğru sürüklenmişti ve görünüşte neşeli görünüyordu ama içinde uyuşuk ama nahoş olmayan bir şok hissetmişti.

Çiseleyen yağmurda eve dönerken, üst kata çıkıp yatağa girerken kendini tutmuş, gülümsemiş ve Jowan'a iyi geceler dilemişti ama beyni faaliyetten çatırdıyordu.

Magnús'u neredeyse öpecekti ve Magnús da onu öpecekmiş gibi hissetmiş olsa da, her şeyi kışkırtan kendisi olmuştu.

Kaçırmış olabileceği bir şey var mı diye tekrar tekrar izledi. Elleri tutmuştu. Hepsi onun eseri idi. Ama yaklaşan, eğilen, gözlerini kapatan ve bunu isteyen oydu.

Ne düşünüyordu ki? Kaçaklar, içlerinden ne kadar sıcaklık yayarlarsa yaysınlar, yakınlarındaki yabancılarla vestiyer kavgalarına girmezlerdi; onlara yakın olmak, okyanusta günlerce çırpındıktan sonra bir cankurtaran salına ulaşmak gibi hissettirse bile.

Kazazede kadınların dikkat çekmemeleri ve hayatta kalmaya odaklanmaları gerekirdi. Şu anda ıssız bir adada olsaydı, temel ihtiyaçlarını çözmeye odaklanırdı: yiyecek, sıcaklık ve barınak. Oysa Magnús'un temsil ediyor gibi görüldüğü şeylerin hepsi bunlardı.

Ona bir kazak vermiş, onun için yemek pişirmiş, başka ne yapacağını bilemediği zamanlarda oturup kahve içmesini sağlamıştı.

Her şey çok kolay olmuştu ve onun yanında kendini kesinlikle güvende hissediyordu.

Lanet olsun! Planladığı şey hiç de bu değildi.

Dagalien'e binmek, ufka doğru yelken açmak - her şeyden kaçması gerekiyordu, gözüne kestirdiği ilk ateşli kara adamına doğru koşması değil. Ve adam ateşliydi. Onu tekneden çıkardığında hissetmişti, kafede konuştuklarında da görmüştü ama şampanya, Noel şarkıları ve koca ilçede akli başında sadece iki kişi olma hissiyle birlikte bu gece tüm etkisini hissetmişti.

Adam bir şekilde manyetikti, onu içine çekiyordu ve açıkçası yaptığı her şey, düz yüzlü şakalarından mavi gözlerinin onu dinlerken Atlantik'in üzerindeki şafak gibi aydınlanmasına kadar, ona tamamen keyif veriyordu.

Neler oluyordu? Diğer insanlar için de işler böyle mi yürüyordu? Uzak diyarlardan gelen bir insana bir bakış atıp onunla anında bağlantı kurmak nasıl mümkün olabiliyordu?

Ben'le böyle olmamıştı. Kendisinden bir alt sınıfta olmasına rağmen Ben'in varlığını ilkokuldan beri biliyordu ve onun arkadaşlarıyla takıldığı diskolara ve gençlik kulüplerine gitmiş ve ona ikinci bir bakış bile atmamıştı. Daha büyük olduklarında, hafta sonları hep yerel bardaydı ve ara sıra sohbet ediyorlardı ama onu tekrar öpecek kadar sevebileceğine karar vermesi için bolca Sambuca içtikten sonra gece yarısı beklenmedik bir yılbaşı öpücüğü ve ardından haftalar süren utangaç, geçici bir flört gerekmişti.

O zaman bile, iş, akşam yemeği, televizyon, yataktan oluşan rahat bir döngüye girdikten sonra, bu gece Magnús'a yaklaştığında olduğu gibi, kendi çekirdeği ile bir başkasının çekirdeği arasında geçen elektrik akımını hiç yaşamamıştı. O sarsıcı, uğultulu sihir Ben'de yoktu ve bu geceye kadar eksik olduğunu bile bilmiyordu.

Yatakta Jowan'ın kullanmasına izin verdiği fırçayla (Isolde'nin fırçası) saçlarını okşadı, üzerinde 'Crocombe's Ices' yazan ve önünde büyük bir çilekli dondurma baskısı olan büyük boy bir tişört vardı.

Fırçalarken kendi kendine sert bir konuşma yaptı - ki bu, mantıklı bir insanın kalbini korumak ve zaten rahatsız olduğu yabancı bir yerde kendini daha da büyük bir gösteriye dönüştürmesini engellemek istiyorsa yapabileceği türden bir şeydi.

Kendi kendine, ne kadar rahat olursa olsun yakında Clove Lore'dan ayrılmak zorunda kalacağını söyledi. Kendi kendine Magnús'un buralı bile olmadığını söyledi. Noel'den sonra evine dönecekti, belki de ona kendi kitapçısını işletmenin güzel yanlarını hatırlatma görevinde başarısız olursa o zamandan önce bile dönebilirdi. Bir de kaçıp gitmiş ve ardında nasıl çözeceğini bilmediği milyonlarca yarım kalmış iş bırakmış olması gibi küçük bir sorun vardı.

Bu yüzden planına sadık kalacağına yemin etti. Evet, her minnettar dostun yapacağı gibi Magnús'a yardım edecekti. Yarın kafede eğlenecekti. Mesafesini ve sırlarını koruyacaktı. Sonra da yoluna devam edecekti. Ne yazık ki planın bu kısmında hâlâ bir şey bulamıyordu. "Bundan sonra ne yapacağım?" diye sordu geceye.

O anda, fırçayı son bir çıtırtıyla saçlarından geçirip yere bıraktığında, eski yaşamı kendine yaptığı sahil kenarındaki sığınağı doluştu.

Gün boyu kurumuş olan ve şimdi şarja takılı olan telefonu aniden uyandı, ekranı cıfcaflı bir şekilde parladı ve birbiri ardına yüksek sesli bildirim uyarıları vızıldadı ve pingledi, ekran cevapsız aramalar ve mesajlarla yanıp söndü.

Kan yanaklarına hücum etti ve onları yaktı. Kendini yatağın üzerinde, o şeye dokunmak istemeyerek ve fırtınanın fırsatını bulduğunda onu ve telefonunu dibe çekmiş olmasını dileyerek eğilmiş buldu.

Önce mesajları okudu. İlkini on gün önce görmüş ama yanıtlamaya fırsat bulamamıştı. Mesaj Ben'in annesinden geliyordu ve şimdi o kadar tatlı görünüyordu ki bu onu sersemletmişti.

Noel günü için somon fümeyi incelemek üzere Waitrose'a uğradım. Dereotlu tütünlenmiş dilimleri mi yoksa geçen sene yediğimiz moussey paketlerini mi tercih edersin? Sen karar ver, sevgiler, anne.

Bayan Thomas, Alex feribotla giderken ve ikisinin de haberi olmadan, oğlu Eve'in külotunun içine girmek için elinden geleni yaparken göndermişti.

Alex başparmağını 'anne' kelimesinin üzerinde gezdirdi. O anda onu arayıp yakında döneceğini, onu unutmamasını ve Ben'den ne duyarsa duysun kendisine anne demekten vazgeçmemesini söylemek istedi ama bu artık imkânsızdı. O annesi değildi. Artık sıcacık bir aile olmayacaklardı. Bir sonraki mesajı kaydırıp tıklarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

Neredesin? Kendi evimdeyim. Sen gelene kadar bekleyeceğim. Seni gördüğümde her şeyi açıklayabilirim. Kesinlikle görüldüğü gibi değildi. Söz veriyorum. Seni seviyorum. Geri gel. Ben x

Bunu gemi denize yeni açıldığında ve sinyali zayıfken göndermiş olmalı. O sırada ona ulaşmamıştı. Alex gözlerini kırıştırdı. Görüldüğü gibi değil miydi? Gözlerindeki kanıtlar nasıl yanlış olabilirdi? Ben, Eve'in yüzünü ellerinin arasında tutuyordu ve her şey korkunç derecede ateşli ve yoğun görünüyordu.

Gerçekten onu gazla mı aydınlatacaktı? Her şeyi yanlış okuduğuna ve kendisinin masum olduğuna inanmasını mı bekliyordu?

oturma odasında başka bir kadını mı mincıklıyordu? Üstelik Pazartesi günü öğle yemeği saatinde, bu daha da aşağılayıcı bir durumdu.

Alex, Ben'le en son ne zaman bir Pazartesi öğle yemeğinde ya da gündüz vakti romantik sayılabilecek bir şey yaptıklarını hatırlamıyordu. Öpüşmek artık onlar için Cuma gecesi bardan sonra, ışıklar kapalı ve yorganın altında yapılan bir şeydi - eğer kendine karşı dürüst olsaydı, başından beri öyleydi.

Tüm bu korkunç karmaşa, kaçınılmaz olarak acı verici bir şekilde gerçek gibi gelmeye başlamıştı. İşte yaptıklarının sonuçları onu yakalamaya geliyordu ve bunlar canını yakıyordu. Kaydırmaya devam etti.

Bir sonraki mesaj onu o kadar telaşlandırdı ki kalbi küt küt attı ve yüzü kızardı. Mesaj Bryony Blackwell'den geliyordu ve iki gün önce gönderilmişti.

Lütfen koordinatları teyit edin.
Dagalien ile telsiz bağlantısı kesildi.
Diğer gemi gözlemleri: Penzance
Liman; Lamorna Koyu; Longships;
Cornwall Burnu; Godrevy; en son ¹⁷
Aralık'ta Boscastle açıklarında
görüldü. Tüm istasyonlar ¹⁹ Aralık
akşam 8'de alarma geçti.

Bryony'den gelen ikinci bir mesaj farklı bir telefondan gönderilmiş gibi göründü.

Lütfen sadece beni ara, Alex. Ben
ve Eve'e olanları duyduk. Hatta
senin peşinden ayakkabısız
rıhtımdan aşağı koştu. Yaralarını
sarıyorsan bana haber ver. Onlar
Noel arifesinde bir arama
başlatmayı planlıyoruz, eğer başka
bir şey görülmezse.

Yani kuzeye doğru çılgınca koşarken birçok kez görülmüştü. Nasıl bu kadar kibirli olabilirdi ki

Kayıp bir tekne kargaşaya neden olmaz mıydı? Dagalien'in son görülmesi ile onu Clove Lore'a gönderen fırtına arasında birkaç gün geçmişti, bu yüzden büyük ihtimalle kimse orada olduğunu bilmiyordu ve köyde gelişini kaydedip Bryony'ye haber verecek bir liman başkanı da yoktu.

Alex bir cevap verdi, hastalıklı panik ve utanç duygusu hâlâ nefesini kesiyordu.

Ben iyiyim. Aramaya gerek yok.
Ben'in ailesine de söyle. Çok
üzgünüm. Lütfen endişelenme, Alex.

Mesajı etere gönderdi ve herkesi endişelendirdiği için kendini kötü ve bencil hissederek devam etti. Belki Ben hariç herkesi.

Seni anlıyorum.
ama beni ararsan açıklayabilirim.
Seni çok özledim! Lütfen iyi
olduğunu söyle. Seni çok özledim. I
Seni seviyorum. Ben, x

Ondan üç tane daha geldi, hepsinin sesi giderek daha çaresiz geliyordu. Bir tanesi onu incittiğini bildiğini ama bunu halledebileceklerini, bundan emin olduğunu söylüyordu. İkincisi, Lizzo Johnstone'u Port Kernou'nun diğer tek feribotunu tek başına işletmesi için bırakmanın adil olmadığını söylüyordu (bu sadece Alex'in yemin etmesine neden olmuştu) ve üçüncü ve son bir yalvarış da Noel için eve gelmesini, annesiyle babasının çılgına döndüğünü söylüyordu. Alex bunun üzerine suçlu suçlu gözyaşlarını tuttu.

Bryony'ye gönderilen mesaj tüm endişeleri çabucak sona erecekti. Mesajı şimdiye kadar almış ve Kernou Limanı'ndaki herkese iletmiş olmalıydı. Noel arifesinde arama yapmaya gerek kalmayacaktı. Kaynakları boşa harcama düşüncesi ona acı veriyordu. Tanrı'ya şükür ki henüz aramaya başlamamışlardı.

Alex her bir cankurtaran botunun denize indirilmesinin maliyetini ve risklerini de biliyordu.

Ugh! Bütün bir köy - belki bütün bir köy değil ama bir avuç insan - onun nerede olduğunu merak ederken o sadece kendini düşünüyordu. Bir sürü dedikodu da olacaktı.

Bardaki barmenlerin Ben'i postanedeki yeni kızla nasıl yakaladığını ve öfkeli ve kızgın bir şekilde kaçtığını söylediklerini hayal etti. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu ve bir şekilde tüm bunların içinde çılgın kadın kendisi olacaktı.

Ben'in annesinden, oğlunun 'aptalca hatasının' onu 'ailesinden' uzak tutmasına izin vermemesi için yalvaran bir mesaj daha vardı. Bu dün gönderilen son mesajdı.

Şimdi cep telefonu numarasının ne kadar az kişide olduğunu ve hayatının ne kadar küçüldüğünü fark etti. İçinden bir ses acımasızca, kaydırmaya devam ederse babasından onu sevdiğini söyleyen ve ne yapması gerektiğini öğütleyen bir mesaj geleceğini söylüyordu. Bu elbette imkânsız ve saçmaydı. Alex telefonunun başında hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gerçeklikten ne kadar koptuğunu, ne kadar bencil ve aptal olduğunu düşünüyordu.

Bildirimlerin sonuncusu ekranı kapladı. Sesli mesajları vardı. Sekizi Ben'den geliyordu ve hepsi de onun mesajlarıyla aynı şeyi söylüyordu. Onun sesini duyunca kalbi daha da sertleşti. Böyle ağlamaya ne hakkı vardı? Sonunda beklemediği bir mesaj geldi.

"Lex, benim.

Arkadaşının sesini duyunca nefesi kesildi. Eve'di, belli ki gergindi.

"Benden duymak istemediğini biliyorum ama lütfen dinle. Her şey benim hatamdı. Maxwell ile yine kavga etmişim ve öğle yemeği için evde olup olmadığına bakmak için uğramışım. Üzgündüm ve ne kadar yalnız olduğumu bilirsin ve bir anda oluverdi. Düşünecek zamanımız bile olmadı ve sonra sen oradaydın ve... Yemin ederim biz hiçbir şey yapmadık. Paramparçaydı, peşinden evden dışarı koştu, ama sen

Gitti. O zamandan beri onu görmedim, yemin ederim, ama herkes onun perişan olduğunu biliyor. Limanda oturmuş seni bekliyordu. Ben, Maxwell ve Stevie gidiyoruz. Yani eve gelmeni engelleyen bensem endişelenmene gerek yok. Postaneye istifamı verdim ve Maxwell'in annesinin yanına, Truro'ya dönüyoruz. Yeniden başlamayı deneyeceğiz, yeniden. Lex, eve gel. Ben seni bekliyor ve bugün Noel ve... Çok üzgünüm. Titreyerek iç çekti ve mesaj sona erdi.

Alex sil tuşuna bastı.

"Bir anda mı oldu? Alex dişlerini sıkarak konuştu. "Düşünecek zamanları bile olmadı mı? Alex telefonunu yatağın üzerine fırlattı ve Jowan'ın duymayacağından emin olmak için yastığına uzun bir küfür dizisi tükürdü.

Gözyaşları sıcak ve öfkeli bir hale dönüştü, kayboluşunun neden olduğu tüm sorunlardan duyduğu yakıcı utanç ve suçluluk duygusuyla karıştı. En azından şimdi bunu düzeltmişti. Bryony tüm denizcilere bir çağrı yapacak ve o da unutulacaktı, tıpkı eski kitaplarda ufukta kaybolan tüm kazazedelerin ve kaçakların sonunda unutulduğu ve hayatın onlarsız devam ettiği gibi.

Uzun bir süre yastığa ağladıktan sonra yan yattı ve yorgunluğun onu ele geçirmesine izin verdi. Aklına gelen son net düşüncelere, Ben'in rıhtımdaki demirleme direğinde oturup onu izlediği görüntüsü eşlik etti. Bu doğru olabilir miydi? Yoksa Eve, zavallı kocasından ve onun ihmalkâr tavırlarından yakındığı gibi her şeyi uyduruyor muydu? Bunların ne kadarı doğrudu? Daha önce kocasını aldatmış ve bu evlilikteki sorun da kendisiymiş gibi geliyordu. Sonunda Eve ve Maxwell'in küçük oğulları Stevie'yi düşündü, sadece dört buçuk yaşındaydı ve yaşına göre çok küçüktü, çok solgun ve sessizdi. Bu zavallı çocuk neler yaşamıştı, oradan oraya savrulmuş, annesi yine her şeyi berbat ettiğinde ev değiştirmişti?

Eve nereye giderse gitsin asla mutlu olamayacaktı ve küçük ailesinin onun peşinden gideceği düşüncesi Alex'i bile dehşete düşürüyordu.

Daha fazla.

Ben de onların küçük oğluyla sayısız kez karşılaşmışken, nasıl olur da kendini onun kollarına atabilirdi? Port Kernou'da Noel ağacının altında onun için bir kutu Lego bile vardı. Alex'i o anın sıcaklığıyla aldatabilirdi elbette ama o çocuğu ve Eve'in kocasını da unutabilmiş, gömleğiyle birlikte onları da neşeyle bir kenara atmaya razı olmuştu.

Alex ağır bir uykuya daldı, tüm bu utanç verici, korkunç olaydan uzak durmaya her zamankinden daha kararlıydı. En azından artık köyün onu araması konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Daha sakin ve daha az yorgun olsaydı, o gece kapatmadan önce telefonunu bir kez daha kontrol edebilirdi.

Port Kernou liman başkanına gönderdiği mesajın teslim edilmeden geri döndüğünü görmüş olabilir.

Alex farkında olmadan uyudu ve bütün bir günü huzurlu, küçük bir kitapçı kafesinde geçirmenin hayalini kurdu; bu fikir bile yakışıklı bir adamla öpüşmenin heyecanını, şampanya köpüklerinin uyuşturan büyüsünü ve Noel'in gelişinin heyecanını bir arada hissettiriyordu.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Kitapçılık

Alex, Jowan ve köyün tepesindeki ziyaretçi merkezi dükkanından aldıkları iki büyük malzeme torbasıyla birlikte geldiğinde Magnús kapıdaki tabelayı 'açık' yazacak şekilde çeviriyordu.

Magnús kıyafetini her zamankinden biraz daha dikkatli seçmişti; botlar, siyah kışlık kargolar ve gri Henley üzerine kalın siyah bir kazak uygun görünmüştü ve yanaklarını fırçalamak ve sakalını düzenlemek için zaman harcamıştı. Buharlı banyo aynasına bakarken boynuna kolonya sıkmış ve kendi kendine her şeyin yolunda gideceğini söylemişti. "Şetta reddast. Bu sadece normal bir iş günü. Yine de sabah kahvesiyle yüzleşememişti. Bunun daha önce yaşadığı akşamdan kalmalarla aynı şey olmadığını çok iyi bildiği halde şampanyayı suçladı.

Alex'i dükkâna buyur ettiğinde karnında gergin bir açlık vardı ve hemen tatlı bir şeyin dalgasına kapıldı.

"Güzel kokuyorsun. Daha o günaydın demeden kelimeler ağzından çıkmıştı.

Jowan elindeki alışveriş poşetleriyle ikilinin yanından geçip kafeye doğru ilerlerken bunu ne kadar eğlenceli bulduğunu gizleyemiyordu.

"Teşekkürler. Alex bu sabah daha utangaç ve bir şekilde daha ruhani görünüyordu. Solgundu, sanki Magnús gibi sabahın erken saatlerine kadar uyumamış gibiydi. "Bugün için gerekli malzemeleri alırken ziyaretçi merkezinde bir parfüm denedim. Bunun adı Highland Coral Beach. Çarpık bileğini Magnús'un burnuna doğru kaldırdı ve bu hareket Magnús'un içini yumuşattı. Neden böyle davranıyordu?

Ona kendine bir şişe alıp almadığını soracaktı ama sormamaya karar verdi. Clove Lore kaçamağını nasıl finanse ettiği ya da eve döndüğünde ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Parfüm gibi lüks şeyler için hiç parası var mıydı? Bunun yerine ona kokuyu çok beğendiğini söyledi.

Alex paspastan kıpırdamadı ve Magnús'un ayakları da bir şekilde sıkışmış gibiydi, bu yüzden içeriye getirdiği soğuk deniz tuzu havasıyla karışan lavanta ve funda yumuşak aurasında durdular.

Çekingen bir şekilde birbirlerini değerlendirdiler. Magnús bundan bahsedecek mi diye merak etti? Neredeyse öpüşüklerinden? Dünden beri başka pek bir şey düşünmemişti, şampanyayla beslenen yakınlaşmalarından pişmanlık duymuş olabileceği fikriyle yarı işkence çekiyor, yarı da doğal çekingenliğini görmezden gelip onu daha yakına çekmeyi ve dudaklarını onunkilere bastırmayı ne kadar çok istediğini düşünerek çıldırıyordu.

Artık gün ışıdı ve sadece kahve vardı, alkol yoktu ve yapacak işleri vardı. Bu bir daha olmayacaktı ve onu öpmemenin tüm bu yolculukla ilgili en büyük pişmanlığı olacağı kafasına dank ediyordu.

"Pekâlâ, başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Jowan geri dönmüştü ve ısınmak için ellerini ovuşturuyordu. 'Dışarıda, merdivenlerin yanında taze odunlar var. Ateşi bütün gün yanık tutsak iyi olur.

Alex'in bugün çok yumuşak ve uykulu olan yüzüne dönüp bakmak zor olsa da Magnús, Jowan'a teşekkür etti.

Birazdan geri döneceğim. İkiniz için de bir Noel hediyem var, yani dükkan için. Minty'den almak için yukarı çıkıyorum. Parmağıyla ince burnunun kenarına vurdu ve kapıya yönelmeden önce göz kırptı.

Alex aceleyle, "Ona dün gece için tekrar teşekkür ettiğimizi söyle," dedi. "Çok güzeldi.

"Öyleydi," diye cevap verdi Jowan, sanki balo salonundaki şöminenin yanında durup, başını kucağındaki Aldous'un üzerine eğmiş, malikânenin hanımefendisiyle kısık sesle konuştuklarını düşünüyormuş gibi.

"Bir saat müsaade edin, döneceğim," dedi onlara, Minty'yle birlikte Cornish'li bir kızla birlikte olduğu zamanlar hariç, her zaman çok ciddi ve yorgun görünen İzlandalı kitapçıya Noel neşesi getirmek için gizli bir plan hazırlayan bir adamın kurnaz bakışıyla.

Jowan kapıyı kapatırken ve dükkân sessizliğe gömülürken Alex, "Burada olacağız," diye mırıldandı.

Magnús, sanki dükkânı ilk kez görüyormuş gibi etrafına göz gezdiren konuğuna gözlerini sabitledi.

"Çok güzel, değil mi?" dedi, gözleri her bir rafın üzerindeki, hepsi merhum Isolda de Marisco'nun eseri olan, kıvrırcık altın harflerle elle boyanmış tabelalar arasında dans ediyordu: Felsefe ve Psikoloji, Fen Bilimleri ve Matematik, Tarih, Biyografi, Coğrafya, Popüler Kurgu, Şiir, Edebiyat ve Retorik, Queer Hayatlar ve Aşklar, Doğa Bilimleri, Sanat ve Zanaat. Ödünç Kitap Dükkânı'nda hepsi vardı.

Dökme demir merdiven sarmalının altındaki alçak raflarda ve söğüt sepetlerde, yaldızlı harflerle yazılmış kendi güzel tabelası ve çocukların oturup okuması için yerde parlak halıları olan Çocuk Edebiyatı alanı ve bunun yanında, karanlık ocağın önündeki alçak koltuk vardı.

"Ateşin sönmüş," dedi Alex ona, bakışlarını kaçırarak ve Magnús bir an için ona gerçekten sönmediğini söylemek istedi; içi hâlâ hararetle yanıyordu.

'Ó, Já! Kütükleri içeri getireyim. Kafeye doğru ilerlerken Alex'in kıkırdadığını duyduğundan emindi.

Kapıya doğru döndüğünde, kızın onu etkileme biçiminin çileden çıkarıcı ve hayret verici oluşu karşısında içi yağ gibi eridi. Bunu nasıl yapmalıydı?

Bir günlüğüne kitap satmaya karar vermişlerdi ama adamın tek yapmak istediği ona bakmaktı. Saçmaydı, imkânsız olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu hisler, her ne iseler, onun için şaşırtıcı derecede yeniydi ve bunlara temkinli davranması gerektiği hissi eşlik ediyordu.

Alex Şimdi, onu denizden çıkardığı zamankinden bile daha nadide bir hazine gibi görünüyordu. Bu sabah onu yorgun ve solgun görmek içinde ona bakma arzusu uyandırmıŐtı; bu da onun için yeni bir duyguydu. Yine de içinden bir ses Alex'in bu dürtüyü takdir etmeyeceğini söylüyordu. Ona narin ya da zor durumdaki bir deniz kızı olmadığını çoktan gstermiŐtı. Dün gece konuŐtuđunda, vücudundan coŐku ve irade kıvılcımları fıŐkırmıŐtı.

Bu heyecanın, dn geceye kadar istediğini bilmediği bir fırsat olan bugün kafeyi işletmek için patlayan arzusundan kaynaklandığını kendine hatırlattı.

Bir yutkunmayla kendi kendine, eğer onun gününü mahvedecek bir Şey varsa, bunun kendisi olmayacağını söyledi. Bunu yapmak, annesiyle bağlantı kurmak için tek Şansı bu olabilirdi. Burada kıyıya vurmakla ne kazanmış olursa olsun ve - annesini kaybetmenin acısına ek olarak - kaçtığı Şey her neyse, Magns bu molanın tadını çıkarmasına izin verilmesine kararlıydı. Bunu onun için garip ya da mutsuz hale getirmeyecekti.

Hayır, dedi kendi kendine sert bir inançla, mesafesini koruyacak ve kalbi tatmin olana kadar oynamasına izin verecek ve onu öpme düŐüncesini aklından uzak tutacaktı.

Kütük ıvalını içeri sürükledi, kabukları kırağı ile parlıyor ve derin İngiliz ormanları kokuyordu. Ateşin önünde dizlerinin üzerinde çalışmaya baŐlarken bu kokuyu içine çekti. Kabuklar yumuşaktı ve yeşil yosunlarla beneklenmiŐtı, nemli ve tatlıydı, Noel'in yakınlarda olduğunu hatırlatan bir kokuydu.

Sanki Alex'i rahat bırakma ve kendisini bir tür romantik kahraman, Alex'i de dünyasını altüst etmeye gelen efsanevi bir varlık olarak hayal etmekten vazgeçme konusundaki kararlılığını sınamak istercesine, kafeden yumuşak bir Şarkı sesi geldi.

Alex, alışveriş poŐetlerini hıŐırdatarak, kavanozları ve paketleri tezgâhın üzerine yerleŐtirerek kendini evinde gibi hissediyordu.

"Yumuşak, deniz halkını
dinle, ben şarkı söylüyorum.
Sana sesleniyorum, sahilin
çocuğu, Benim güzelim,
benim güzelim, Su şarkımı
dinle.

Magnús onun sesinin çok güzel olduğunu düşündü. "O mutlu," dedi kendi kendine, kızın onda uyandırabileceği uygunsuz yumuşak duyguların altına bir çizgi çekerek. Bunun yerine ocakta çalıştı ve onun şarkı söylemesini dinledi.

Alex'e çocukken pek çok kez söylenmiş bir şarkıydı bu, en çok da babası tarafından. Biri bir insana aşık olan ve onu dalgaların arasında kendine çeken bir denizkızı ailesini anlatan bu şarkıda, siren sevgilisini sonsuza dek yanında, çocuğun çok yalnız olduğu karadan uzakta tutuyordu.

Alex yıllardır bu şarkıyı düşünmemişti ama şimdi kafasının içinde çalışıyordu ve çalışırken ona eşlik etmesinden memnundu.

Alex önce tatlı şeylerden başladı. Saat daha dokuzdu ve önümüzdeki bir iki saat içinde kafeye biri gelirse büyük olasılıkla kahve ve kek isteyecekti. Öğle yemeği siparişlerini daha sonra düşünebilirdi.

Çaydanlık kaynayıp musluğundan su tıslarken o da gevrek mısır gevreğini büyük bir kâseye boşalttı. Çikolatalara uzanırken, annesinin çalışırken her zaman cüppe giydiğini hatırladı ve kitapçıya açılan kapıdaki kancadan uzun beyaz şef önlüğünü aldı. Kapıyı açık tuttu, böylece Magnús'un ateşi yakarken ve (zaten çok düzenli olan) rafları toplarken botlarının ileri geri çıkardığı sesleri duyabilecekti.

Önlüğü başına geçirdiğinde bir şekilde kendini mes h e d i y o r m u ş gibi hissetti.

Annesini, yaptığı sadece çıtır çikolatalı kareler olsa bile, birçok kez üstlenirken izlemişti. İpleri ortasından geçirip bir fiyonk bağlarken bu düşünce onu gülümsetti.

Benmari çok geçmeden hazırды, bir tencerenin içindeki sıcak suyun üzerinde sadece cam bir kâse vardı. Süt­lü çikolata karelerini koparmak ve erimeleri için içine atmak için zaman ayırdı. Aroması karşı konulamayacak kadar tatlıydı ve tıpkı annesinin yaptığı gibi bir parça tattı.

Eriyen çikolatayı kaygan ve parlak olana kadar karıştırdıktan sonra annesinin gizli malzemesini, sıvı çikolatanın içinde eriyen en sevdiği fındık ezmesinden büyük bir topak ekledi. Hazır olduğunda mısır gevreğine döktü, iyice karıştırdı, sonra tüm karışımı yüksek kenarlı bir tepsiye bastırdı ve hala kendi kendine şarkı söyleyerek buzdolabına götürdü.

Taban katmanı soğurken, yoğunlaştırılmış süt, esmer şeker ve sarı Devonshire tereyağını bir tavada tüm kafe sıcak pekmez kokana kadar ısıtarak kalın, tatlı karamelli orta katmanı hazırladı.

Sırtı kapıya dönükken bile Magnús'un kafeye kafasını uzattığını, burun deliklerini açıp kokladığını ve gözlerini ona diktiğini fark etti, ama yalaması için elindeki kaşıkla döndüğünde alçak kapının altına girip tekrar kaybolmuştu.

Ne utanç verici. Ona neyin peşinde olduğunu göstermek ve annesinin ona her zaman "Hayat kaşığı yalamamak için çok kısa!" dediğini birine yüksek sesle söylemek istemişti.

Bunun yerine, kalın karamel karışımını artık iyice soğumuş olan çikolatalı mısır gevreği tabanının üzerine döktü ve hepsini buzdolabına geri koydu.

Bir iki dakika içinde üzerine bir kat daha pürüzsüz süt­lü çikolata ekleyecek, ardından süslemek için beyaz çikolatadan ince zikzaklar çizecek ve Port Kernou Quayside Diner lüks çıtır kareleri tamamlanmış olacaktı. Mükemmel.

Ellerini önlüğünün üzerinde düzeltti ve küçük kafeyi inceledi. Aslında pek de mükemmel sayılmazdı. Aralık ayının yirmi ikisiydi; burası şenlikli ve ısıllı olmalıydı ama kafenin görünüşüne bakılırsa herhangi bir kış günü olabilirdi. Eğer iyi bir kitap satış ve pişirme günü geçireceklerse, en azından Noel gibi görünmeliydi.

Alex bunu bilmiyordu ama Jowan ve Minty, Magnús ve sürpriz misafiri için yaptıkları planlarda bunu çoktan göz önünde bulundurmuşlardı.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Minty ve Jowan, Yalnız

"Pfft. Minty eliyle Büyük Ev'in bodrumundaki örümcek ağlarını yokladı. Aylardır buraya adımını atmamıştı. "O el feneri çalışıyor mu?"

Jowan, rutubetten yağlanmış taş merdivenlerden dikkatle inerek, bir zamanlar Minty'nin babasının gece vakti malikâne adamlarıyla tavşan avına çıkarken kullandığı ağır feneri yaktı.

Tavşanlarla dolu bu tarlalar, köyün tamamıyla birlikte uzun zaman önce satılmıştı. Tüm evler ve Siren'in Kuyruğu, mülkün Viktorya döneminden kalma model mandırası (çoktan yok oldu) ve nesillerdir aileye ait olan tarihi Kırmızı Yakut sığır sürüsü, mülkün Büyük Ev'i ayakta tutmak için yaptığı umutsuz girişimde özel mülk sahiplerinin eline geçmişti.

Minty'nin tüm mülkü artık Büyük Ev'deki birkaç odadan, harap şapele inen aşırı büyümüş bir ormangülü vadisinden ve bir zamanlar arkasında güzel bir kamelya korusu olan yerden ibaretti. Ayrıca evin içinde yer aldığı yumuşak dalgalı çimleri ve mülkün arka tarafındaki Atlantik dalgalarına bakan resmi parter ve verandayı da korumuştur. Toplamda, geçen yüzyılın ortalarında Minty'nin antika tarla gözlüklerinin görebildiği kadarıyla Clove-Congreve arazisi olan yerin ortasında sadece birkaç dönümlük bir alan kalmıştı.

"Şuna bakar mısınız! Minty taşan bir sandığın üstünden sarkık deri bir folyoyu kaldırdı ve açtı. 'Eğer kütüphanemizi satmamış olsaydık, bu kitap gururla sergilenecekti.

Jowan, güzel kamelya bahçesinin siyah beyaz fotoğraflarını aydınlatmaya yardımcı olmak için lambayı kaldırdı.

Minty değildi. gerçekten görmek onları. Onun yerine, o eski kütüphaneyi zihninde canlandırıyor; tavandan tabana deri ciltli harikalar gelen ve onsekizinci ve On dokuzuncu yüzyılın başlarında aile kalay madenciliği, sığır çiftçiliği ve denizaşırı akıllı yatırımlarla büyümüştü. Genç Araminta, hiçbir zaman çok uzun süre kalmayan, bazıları o uyurken toplanıp ortadan kaybolan bir dizi bakıcıyla paylaştığı yatak odasının aksine, her zaman sıcak ve kuru olan kütüphanede saatler geçirmişti. O zamanlar babasının gezinen gözlerinin -ellerinden bahsetmiyorum bile- onları nasıl kovduğunu anlamamıştı, aynı babasının bıktırıcı davranışlarının onu nasıl uzak tuttuğu gibi Annem aylarca evden uzakta.

Tüm bunlar olurken kütüphane sürekli bir teselli kaynağı olmuştu. En çok da, rahmetli büyükbabasının her zaman pencere girintisinde duran küresine değer verirdi. Onu pürüzsüz ekseninde döndürmeyi ve gezgin annesinin ona anlattığı tüm yerleri parmağıyla izlemeyi ne kadar çok severdi: Konstantinopolis, Paris, Strasbourg, Cannes, Monako, Venedik ve diğerleri! Genç Araminta'ya inanılmaz derecede çekici, vahşi ve cazip gelen yerler, tıpkı annesinin ona görüldüğü gibi.

Bayan Clove-Congreve nadiren eve gelirdi ve sonunda habersizce içeri girdiği zamanlarda da Minty'nin babasının yüzünü kızartacak sandıklar dolusu hediye ve antika getirirdi.

'Bedelini düşün, Margaret, canım. Lütfen,' der ve biraz sermaye biriktirene kadar bir daha Devon dışına çıkmaması için yalvarırdı. Sanki gerçekten yeni bir sayfa açacağına inanan biri varmış gibi ayaklarını yere vurur ve çenesini kaldırarak karısına kızardı. Sanki zaten son paralarını da atlara ve ev partilerine harcama yolunda değilmiş gibi.

Jowan resimlere göz gezdirirken Minty içini çekerek mahzenin etrafını taradı. "O kamelyaları hatırlıyorum," dedi ona. "Isolde'ye evlenme teklif ettiğim yerd. Bütün koru limon ve anason kokuyordu.

Bu Minty'nin dikkatini tekrar çekti. Eski dostuna sempatisini hissettirmek için fazla bir şey söylemesine gerek kalmadı.

"Öyle oldu," diye başını salladı. "Gerçekten de öyle. Derin bir iç çekti.

Jowan düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü biliyordu. 'Bana hüzünlü davranma, Mint. Mülkle ilgili iyi bir iş çıkarıyorsun. Eğer onu bir arada tutma şeklinden gurur duymuyorsan, bırak da senin adına ben gurur duyayım.

Minty somurtkan ya da kara kara düşünen biri değildi. O daha sert bir yapıya sahipti. Sadece burada, eski hayatının nemli kalıntıları arasında kendine biraz izin verdi. 'Burası bir daha büyük bir mülk olacak mı, Jowan? Hatırladığımız gibi? Tüm bunlar için çok geç değil mi?

"Saçmalık! Jowan sayfayı tekrar çevirdi ve Pierrot kostümleri ve Venedik maskeli balo elbiseleri giymiş, hepsi de kameraya zarif pozlar veren, gösterişsiz, mutlu ve kaygısız bir grup genç züppenin savaşılar arasında çekilmiş bir fotoğrafını ortaya çıkardı. "Belki de bu tür şeylere geri dönmek istemezsiniz.

Minty de baktı ve keskin bir kahkaha attı. 'Hah! Belki de değil. Titreyerek kollarını vücudunda kavuşturdu. 'Yine de başımızın üstünde bir çatı tutmak ve çalışanlarımı çalıştırmak, onlara düzgün bir şekilde ödeme yapmak, ailelerini sağda solda ortaya çıkan gıda bankalarından uzak tutmak istiyorum. Düşüşü görmediğimi sanmayın. Fildişi kulemde oturduğum için tüm dünyanın nasıl bir mücadele içinde olduğunu bilmiyorum.

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi ona, kendini kötü hissettiği zamanlarda kullandığı kuru ve esprili ses tonuyla. 'Sen bunlar gibi değilsin. Zevk için yaşıyorsun. Sen yeni bir türsün, Minty Clove-Congreve.

Bu da başka bir kahkahaya neden oldu. "Öyle miyim? Güzel. Burayı sarsacak bir şeylerin olması gerekiyor. Şimdi geliştiriciler

tüm borçların temizlenmesine yardımcı oldu, üç yüz yıldır ilk kez temiz bir sayfa açtığımızı söyleyebiliriz, ama bununla ne yapacağız? Kasalar da neredeyse boş.'

Bu Jowan'ın kafasını onunkine çevirmesine neden oldu. "Oh?

Minty bir kez daha içini çekti ve elini fenerin üzerine koyarak parıltısını toprak zemine indirdi. Gerçeği söylediğinde Jowan'ın onu görmesini istemiyordu. 'Kimseye söyleyemezsin ama sadece Temmuz ayına kadar işçilere ödeme yapacak kadar para var. Ondan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum.

Jowan kaşlarını çatı. "Ama Leonid'in ikametgahı burada bir iş bulmasına bağlı, değil mi?

"Kısmen, evet. Izaak ve bekçilik işi, bahçıvan ve stajyeri, Bovis ve güvenlikteki iki adamı, eşek barınağındaki Bay Moke var. Hepsi de malikanenin ziyaretçilerden maaşlarını ödeyecek kadar para kazanmasına bağlı ve son birkaç yıldır yaşadığımız...' Umutsuzluğa kapılarak omuz silkti.

"Bir şeyler düşünürüz.

"Babam da aynen böyle söylerdi; mezara gittiğinde hâlâ ne yapacağını düşünüyordu. Minty alaycı bir kahkaha attı ve albümü kapattı. "Hadi gel, buraya ne için geldiysek onu alalım.

Yine de Jowan onun kaba dokunuşuna aldırmayacağını umarak elini kitabın üzerinde kendi eliyle sabitledi. 'Bir şeyler düşüneceğiz. Sen ve ben, sen de bu endişeyle yaşamayı bırakabilirsin. Sana söz veriyorum Mint, en eski dostum olan senin bunu tek başına yaşamana izin vermeyeceğim.

Minty onun karşısında donmuş gibi duruyordu, dudakları kıpırdıyor ve gözleri arızalı bir makine gibi kırışıyordu. Ancak Jowan elini kaldırıp el fenerini odanın içinde gezdirdiğinde durdu.

'Tamam,' dedi. 'Şu süsleri kitapçıya götürelim. Yeterince olduğuna emin misin?

Minty dengesini yeniden kazanmak için mücadele etti, sert bir çekişle şalvarını düzeltti ve boğazını temizledi. 'Tanrım evet, her türlü eski süs ve çan var.

Burada. Leonid de sana güzel bir ağaç verdi, değil mi?'

Kırılmış etkinliği onu asla uzun süre terk etmedi. Bu Jowan'ın tanıdığı eski Minty'ydi, sert ve yetenekliydi. Sadece onun önünde gardını düşürürdü, o da çok sık olmazdı. Ancak son zamanlarda bu daha fazla oluyor gibiydi. Belki de geçen ay inşaatçıların istilası bunu yapmıştı.

"Evet," dedi ona. 'Güzel ağaç, teslimata hazır. Onları yamaçtan aşağı indirmeme yardım etmek ister misin? Ben de Uz'a genç Alex kafede ne yapıyorsa ondan bir ısırık ısmarlayayım.

Minty, kim bilir kaç örümcekle dolu bir kutuyu karıştırıyor olsa da, evet, bunu çok isterdim derken sesinde bir kız çocuğu edası vardı.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Ödünç Kitap Dükkanı için Bir Noel Hediyesi

Alex'in günün ilk müşterilerinin sadece Minty ve Jowan olması ya da saman parçaları, yosun ve böceklerle dolu beş metrelik bir köknar ağacını yeni temizlenmiş kafesine sürüklemiş olmaları önemli değildi.

Görünüşe göre dükkânın hediyesi olan iki büyük süs torbası da pek umut verici görünmüyordu ama tostları ve milkshake'leri servis ederken tüm bunları unutmuştu.

Minty milkshake sevdiğinden emin değildi ama Jowan onu bir tane denemeye ikna etti ve 'mükemmel' olduğunu söylediğinde herkes rahatladı.

Alex ona, 'Bayan C.'nin çilekli dondurması bunu yapıyor,' dedi.

O sabah erken saatlerde büyük bir kuvvet almak için aşağıya inmişti. Bayan Crocombe Alex'i hâlâ köyde görmekten memnun olmuştu ama Alex'in Magnús'un kafeyi işletmesine yardım ettiğini duyunca kulakları gerçekten dikilmişti.

"Yani Noel'de kalacak mısın, canım? Bayan C. sorup soruşturmuş ama Alex bir türlü karar verememişti, bu da yaşlı çöpçatanı hayal kırıklığına uğratmıştı. "Yaklaşan fırtına karar vermene yardımcı olabilir," Bayan Alex dondurmanın parasını ödeyip çıkarken C. bilmiş bir kıkırdamayla ona durumu anlattı.

Yamacın ortasında durmuş, gökyüzünü kaplayan ve Clove Lore'un üzerine buz gibi çiseleyen sonsuz gri yağmur bulutlarına bakmak için denize bakmıştı. Alex daha önce de böyle gökyüzü görmüştü ve her zaman yaşayan insanlar için bela anlamına gelirdi.

Ama o anda tek düşüncesi kafesine ve önündeki güne odaklanmıştı.

Birkaç dilim çıtır pastadan sonra - tatlıya pek düşkün olmayan Jowan için fazla ileri bir adımdı, bu yüzden Minty ikisini de bitirmek zorunda kaldı - Alex'in ilk müşterileri nakit ödeme yapıp ayrıldılar.

Alex, Jowan'ın Minty'ye kulübeye inip Aldous'u onunla birlikte gezdirmek isteyip istemediğini sorduğunu duymuş ve Minty çiseleyen yağmura zayıf bir itirazda bulunduktan sonra cebinden beyaz noktalı şeffaf plastik bir yağmurluk çıkarıp saçlarını örtmüş ve sanki çok canını sıkıyormuş gibi, "Hadi o zaman!" demişti. Jowan sadece gülümsedi ve ona kolunu uzattı, o da hem rahat hem de nazlı bir bakışla kolunu tuttu.

Alex aşağıya doğru birlikte döndüklerinden emin olunca kafenin dantel perdesinin düşmesine izin verdi. "Güzel," dedi kendi kendine, kendini her şeye burnunu sokan Bayan Crocombe gibi hissederek - pek de hoş olmayan bir farkındalık.

"Her şey yolunda mı? Magnús atölye katından sordu. "Bize Büyük Ev'den bir hediye verildi," dedi.

geri çağırdı ve Magnús'un merakının birkaç saniye sonra onu kendisine getirmesini bekledi.

"Bu bir ağaç ve görünüşe göre onu bu şeylerle süslememiz gerekiyor. Alex çantalarından birini açtı.

"Neyi bekliyoruz? Magnús sordu. "Belki birkaç müşteri?

'Eğer bir şey yapmakla gerçekten meşgul olursak, bu bize müşteri getirebilir.

"Nasıl olacak bu? Alex sordu ama o çoktan çantaları kaldırmış ve Magnús'un yanından kitapçıya doğru taşıyordu. "Ağacı buraya koyalım," dedi ona. "Bir kitapçının Noel'de bir ağaca ihtiyacı vardır.

"Noel müziği dinlemeliyiz," dedi ona ve telefonunu getirmediğini söylediğinde - dün geceki mesajların hatırlattığı mide bulandırıcı bir hisle - kendi telefonunu çıkarıp

Spotify'da İzlanda Noel müziği aradı ve kısa süre içinde dükkânın artık parlayan şöminenin yanındaki köşesini doldurdu.

Ladini antika sehpasına yerleştirdiler, Magnús gövdeyi dik tutan paslı mengeneyi sıktı. Alex canlıları dallarından korkusuzca topladı ve dışarıdaki meydana bulunan büyük saksılı palmiye ağacına bıraktı.

"Bu sabah hiç kitap sattın mı?" diye sordu ikisi de çantaların içindekileri gözden geçirirken.

Magnús ona sahip olduğunu söylemekten memnundu. "Dün geceki partideki kadınlardan birine iki resimli çocuk kitabı. Okulun öğretmen asistanı Monica Burntisland'ı kastediyordu. "Stokları dolduracaklarını söyledi.

'İki kitap fena değil. İzlanda'da çorap giyiyor musunuz?'

'Tabii ki! Yule çocukları hediyelerini başka nereye koyabilir ki?'

"Yule beyler? Alex kuşkuyla yankılandı. "Benimle kafa buluyorsun.

"Hiç de değil. On üç Noel çocuğu vardır. Her biri Noel'den önceki günlerde dağlardan iner ve bir çorabın içine bir hediye bırakırlar.

"Gerçekten mi?

"Ya da bir ayakkabı, ya da bir pencere açıp hediye içeri atarlar.

Alex gözlerini kıstı. "Şaka yapıp yapmadığını asla anlayamıyorum.

"Ciddiyim," diye ısrar etti Magnús. 'Geldiğin yerde Jólaveinar'ın olmadığına inanamıyorum. Bir dahaki sefere bana Yule Kedisi'nin de olmadığını söyleyeceksin! Bunu hınzır bir parıltıyla söylemişti ve Alex'e Yule Kedileri'nin onun için yeni bir şey olduğunu zaten bildiğini söylemişti.

Peki o ne yapıyor? Yule faresini kovalayıp yule ipliğini mi çözüyor? Jólakaka'nın üzerine bir kürk topu mu bırakır?

"İzlanda'nın kutsal bayram gelenekleriyle dalga mı geçiyorsun?" Elini göğsüne götürdü, abartılı bir şekilde gücenmişti,

Alex'i güldürür. "Hayır, Yule Kedisi sivri dişleri ve aç karnı olan büyük siyah tüylü bir kedidir ve Noel'de yeni kıyafetler almayan çocuklara saldırıp onları yemeye hazır bir şekilde etrafta dolaşır.

"Ah şu Yule Kedisi. Tabii, İngiltere'de herkes o adamı bilir.

Magnús şimdi gülüyordu.

"Bu yüzden mi bana kazağını verdin?" dedi. "Şeytani bir kedi tarafından yenmeyeyim diye mi?

'Jæja. Bu doğru. Aslında bana hiçbir şey vermediğin için biraz kırdım, bir çift çorap bile. Sanki ölmemi istiyorsun.'

'Sana onu uzaklaştıracak bir şeyler vereceğimden emin olabilirsin, merak etme. Bekleyebilir misiniz yoksa bu öğleden sonra mı saldıracak?

"Bekleyeceğim.

Magnús renkli peri ışıklarını çözmeye çalışırken yüzündeki gülümseme sabitlenmiş gibiydi ve bunun Alex'in Clove Lore'dan yakın zamanda ayrılmaya niyetli olmadığına dair bir söz gibi görünmesinden duyduğu memnuniyeti bastırmaya çalışıyordu.

Görevleri, en az üç müşteri grubu tarafından daha da kesintiye uğratıldı. Birincisi bir çiftti - yürüyüş botları giyen ve yağmur altında Matt Haig, iki çıtır kek, bir milkshake ve bir sade kahve almak için sebat eden cesur turistler. İkincisi, Magnús'un stoklarında olmadığını itiraf etmek zorunda kaldığı ambalaj kâğıdı arayan bir yerliydi ama onlara tezgâhtaki pişirme kitaplarından birini satmayı başarmıştı.

Üçüncü müşteri Bovis'ti.

Dükkâna girdiğinde sanki kitap satın almak onun için tamamen yeni bir deneyimmiş gibi gözlerini dört açarak etrafına bakındı.

"Size yardımcı olabilir miyim? Magnús ağacın yanındaki yerinden kalkarak alt dallara ışıklar sarmaya başladı. Alex ondan görevi devraldı ve ağacı ışıltılı renklerle sardı.

Bovis, "Hanımefendi için bir şey lazım," diye açıkladı.

Alex, Magnús'un yanlış bir sonuca varmasını önlemek için dükkânın karşısından araya girdi. "Minty'yi kastediyor.

"Doğru, hanımefendi," diye onayladı Bovis. "Kitapları falan sever.

"Özel bir kitap türü var mı?

Magnús'un Bovis'in patronu hakkındaki bilgisini ortaya çıkarma çabalarına rağmen, aniden gelen bir beyin dalgasına kadar hiçbir şey bulamadılar.

"Organizasyondan hoşlanıyor sanırım.

Magnús zaferle ellerini çırttı ve Bovis'i kasanın yanındaki kırtasiye ürünlerine yönlendirdi. "Minty gibi bir kadın bir defterden hoşlanacaktır.

"Reckon? Bovis ikna olmamıştı.

"Kesinlikle," diye ekledi Alex. "Ve güzel bir kalem... ya da iki tane.

'Yine de fazla değil, değil mi? Hanımefendi için,' diye ekledi Bovis, bileğinde duran ve hanımefendinin geçen Noel'de kendisine hediye ettiği, arkasında 'Sadık Bovis'e, minnetle, A.C.C.' yazan güzel saate bakarak.

"En çok satanlar raflarımızdan biraz okuma malzemesi ekler misiniz? Magnús, kasanın arkasındaki raflarda göz hizasında duran renkli ceketleri işaret ederek öneride bulundu.

"Hanımlar ne okumaktan hoşlanır?" dedi Bovis, hepsini şaşırtarak.

Alex omuz silkerek, "Gurur ve Önyargı ile yanlış yapamazsın," dedi. 'Bu bir klasik. Çok naneli! Bir sürü atlı tip ve uzun yürüyüşler. Annemin de favorisiydi - televizyonda yayınlandığı zamanlar. Bay Darcy'ye bayılırdı!

"Duyduğumu söyleyemem, pek okuyan biri değilim, ama alacağım.

"İyi seçim," diye tebrik etti Magnús onu.

"Sakıncası yoksa kahverengi kâğıda sar," diye ekledi Bovis sinsice, kestane rengi bukleleri olan yakışıklı bir adamın fotoğrafı, bir kırbaç ve nemli görünümlü fırfırlı bir gömlek.

'Buna bayılacak. Garanti,' diye araya girdi Alex.

Bovis, kalın boynunu kafeye doğru çevirmeden önce acı dolu bir ifadeyle cüzdanından parayı çıkardı. "Ne pişiriyorsun orada?"

"Dur sana göstereyim. Alex onu ve eşyalarını odanın öbür ucuna, alçak kapının altına götürdü.

On beş dakika içinde Bovis bir okul çocuğu gibi memnun bir şekilde oturmuş, tostunu ve bir demlik çayını yudumluyordu. Alex çıtır dilimlerini masasına koydu ve onu telefonundaki haber sitelerinde gezinirken bıraktı. Clove Lore'daki herkes gibi o da fırtına uyarılarını takip ediyordu.

Dükkâna geri dönen Alex camdan dışarı baktı. Hava gerçekten de kararmaya başlamıştı ve saat daha birdi. Meydandaki palmiye ağacı rüzgârda eğilip sallanıyordu ve ocaktaki ateş, kapı çerçevesinin etrafında ısıklık çalan soğuğu savuşturmak için mücadele ediyordu.

Magnús ise sadece ocaktaki kütükleri doldurdu, müziğin sesini açtı ve Alex'in önünden cicili bicili ipleri ve hepsi biraz solmuş ve yorgun ama her biri hayali tarihini doldurmaya teşvik eden gerçekten harika eski süsleri geçirmeye devam etti.

Küçük bir gümüş semaver, porselen bir kiraz kasesi, üfleme camdan palyaçolar ve giysi perileri vardı. En eskilerinden bazıları o kadar perişandı ki, bir zamanlar Noel Baba kafası mı yoksa çam kozalağı mı olduklarını söylemek zordu. Magnus'un ağacın arkasına, çocukları korkutmayacak bir yere astığı maymun suratlı bibloyu çıkarırken ikisi de yüzlerini buruşturmuştu.

"Bunun nereden geldiğini düşünüyorsun? Alex şişman, yanardöner bir gözyaşı damlasını kaldırarak sordu. Bir tarafına bastırılmış yuvarlak bir penceresi vardı ve o içbükeyin içinde Meryem'in ya da bebek İsa'nın değil - hatta karlı bir Noel Baba'nın bile değil - Lenin'in resmi vardı.

"Vay canına! Minty'nin ailesinden biri gizli Bolşevikmiş," diye geveledi Magnús.

"Şşşt! Alex sustu ve Bovis'in oturduğu kafeyi işaret etti. "Bu onun patronu, hatırladın mı?"

Bovis'in duymasını engellemek için fısıldaşmaya başladılar, başlarını bir arada tuttular ve dışarıda yağmur daha da şiddetlenirken birbirlerine eşlik ederek oyalanacak bir şeyler yapmanın rahatlığının tadını çıkardılar.

"Nedir bu? Magnús çantanın dibine ulaştığında bir şişe çıkardı. "Kırmızı şarap mı?

Boynuna bağlı bir paket etiketi vardı. Alex ona uzandı ve "Mutlu Noeller, fırtınadan uzak durun, Clove Lore Malikânesi'ndeki herkesten" yazısını okudu.

"Sonrası için saklamak mı? Magnús kaşlarını kaldırarak, Minty ve Jowan'ın Bayan C.'nin küçük defterinde Alex ve onun üzerine para yatırıp yatırmadıklarını merak ederek sordu.

Alex cevap vermeden önce uzun bir süre bekledi, bu sırada Magnús sorduğuna pişman oldu. "Evet, bunu kapanış saatine saklayalım," dedi ve Magnús'un tepkisini izledi.

Adam başını çevirip sakalını bilinçsizce kaşındığında, sırtıttı ve ayağa kalkarak ikinci çantadan uzun bir metalik zincir çıkardı. "Kafeye gitme vakti geldi mi?

Bovis hâlâ Alex'in onu bıraktığı yerde oturuyordu. Para kasasına koyması için notları masanın üzerinde duruyordu ve tabakları o kadar temizdi ki, Alex onları yalayıp yalamadığını merak etti.

"Biraz daha çay?" diye sordu ama adam cevap vermedi. Bir haber bülteni izliyordu, ekran onlardan korunaklı bir şekilde uzakta duruyordu, kulaklıklar sesi aktarıyordu.

Magnús, Alex'in tezgâhın üzerine sabitlemesi için buruşuk kâğıt zincirlerin kendi ucunu kaldırdı. Bovis'in etrafında koşuşturdular, kafenin kapısındaki cama altın bir yıldız bağladılar ve bir dizi peri ışığını mutfak rafları boyunca zikzak çizerek geçirdiler.

Çok geçmeden dükkânın zili Magnús'u günün son müşterileri olan Siren'in Hikâyesi'ndeki genç aileye hizmet etmesi için çağırdı. Magnús'a bütün gün içeride kapalı kalacakları için giderek daha fazla endişelendiklerini ve bebek Serena'nın

Televizyonu her açtıklarında uyanıp ağlama eğilimindeydiler. Onlara Boks Günü'nde çıkış yapana kadar idare etmeleri için bir yığın acil durum kitabı sattı (bir Stephenie Meyer, iki P.G. Wodehouses, bir Arundhati Roy ve birer Smiths: Zadie ve Dodie).

Kasada on yedi pound daha vardı. Kendini iyi hissediyordu ve dükkân o kadar sıcak ve davetkâr görünüyordu ki, kapının yanındaki yerinden, kollarını kavuşturmuş, göğsünü kabartmış bir şekilde etrafı incelemekten edemedi.

Havaya ve mekânla ilgili tüm çekincelerine rağmen başardıkları şeyle gurur duyuyordu. Yine de itiraf etmeliydi ki Alex burada olup her şeyin değerli olduğu konusunda ısrar etmese ve burayı gerçek bir anlamı olan gerçek bir iş yeri gibi hissettirmese bugün bu kadar eğlenceli olmazdı.

Alex bütün gün takılıp kaldığı şarkıyı söylerken o da yerdeki yağmur damlalarını silmeye koyuldu: 'Sana sesleniyorum, sahilin çocuğu. Benim güzelim, benim güzelim, su şarkımı dinle.

Son süslemeleri de kafenin etrafına yerleştirdi. Her şey güzel, sıcak ve rahattı, tam da olmasını istediği gibiydi ve Bovis kendini kafenin demirbaşı haline getirmiş gibi görünerek ilerlemeye devam etti.

Alex, BBC Devon ve Cornwall haber sayfalarında aniden durduğunu ve başlığıyla birlikte bir video haberinde 'play' tuşuna bastığını fark edemeyecek kadar meşguldü: Kayıp Port Kernou Teknesindeki Kadın İçin Endişe Artıyor.

Muhabir, Bovis'in çocukken ziyaret ettiği Cornish rıhtımında duruyordu. Festival ışıklarıyla davetkâr görünüyordu. Bovis bir sonraki hikayeye geçmeye hazırды ama bir şey onu durdurdu.

Muhabir, fermuarlı ceket giymiş genç bir adama elini uzattı. Gencin babasına benzeyen yaşlı bir adam, omzunda koruyucu bir el ve çatık kaşlarıyla arkasında duruyordu. Ben Thomas olarak tanıtılan adam objektife yalvarıyordu: "Alex, lütfen bize her şeyin yolunda olduğunu söyle.

Doğru. Hepimiz seni çok özleyyoruz. Lütfen, Noel için eve gel.'

Muhabir mikrofonu genç adamın yüzüne yaklaştırarak, "Alexandra'yı en son gördüğünüzde nasıl bir ruh hali içindeydi?" diye sordu.

"Şey, o... iyiydi. Mutlu muydu? Noel'i dört gözle bekliyordu.'

Bovis bir yalancıyı gördüğünde tanırdı ve bu delikanlı bunu saklamakta berbattı, yutkunuyor ve ceketinin yakasını sanki onu boğuyormuş gibi çekiştiriyordu. Gerçekten de endişeli görünüyordu ama belki de kayıp kız arkadaşından çok kendisi için endişeleniyordu.

"Hiç tartıştınız mı?" diye sordu muhabir. Onlar da hikâyede onun anlattığından daha fazlası olduğunu biliyor gibiydiler.

"Tartıştığımızı söyleyemem, daha çok... sinirlendi ve kaçtı. Anlık bir şeydi.'

'Onun kayıp olduğunu daha dün bildirdiniz. Neden?'

Paniğe kapılarak hızlıca konuştu. 'Tüm sahil boyunca görülmüştü, bu yüzden nerede olduğunu biliyorduk ve o iyi bir denizcidir. Hepimiz şimdiye kadar geri dönmüş olacağını düşündük.

'Ancak, Dagalien olarak bilinen feribot Aralık ayının on yedisinden bu yana görülmemiş ve herhangi bir telsiz mesajı da alınmamıştır. Arama çalışmalarının başlangıçta Noel arifesi için planlandığını ancak fırtınalar nedeniyle bugünün ilerleyen saatlerine alındığını anlıyoruz. Sizce onu bulabilecekler mi?'

"Umarım öyledir," diye yutkundu adam ve gözleri yaşlarla doldu.

Bovis bunu yapanın sadece delikanlının yüzüne çarpan rüzgâr olup olmadığını merak etti. Onun görüntüsünden hiç hoşlanmamıştı ama arkasında duran ve gözle görülür bir şekilde acı çeken yaşlı adam için üzülüyordu.

"Ben Thomas, çok teşekkür ederim. Muhabir tekrar kameraya dönerek, önümüzdeki yirmi dört saat içinde karaya ulaşması beklenen Nora Fırtınası'ndan ve eğer arama çalışmalarında herhangi bir ipucu bulunamazsa

Kayıp feribotçunun nerede olduğu kısa süre içinde öğrenilemezse, fırtına geçene kadar onu bulma şansı çok az olacaktı ki, muhabir bunun günler sürebileceği konusunda uyardı.

Bovis ekrandaki kayıp sarışın kadının hareketsiz görüntüsüne baktı, vücudunun açısını değiştirerek tezgahı silen ve kendi kendine şarkı söyleyen kadınla karşılaştırdı. Gözleri kısıldı.

Sözsüzce ayağa kalktı ve haber sitesini kapattı. Kafenin kapısından çıkarken, masanın üzerindeki beş liralık banknotların yere düşmesine neden olarak telefonuyla konuştu. Sözleri rüzgâra kapıldı ve Alex'in duyamayacağı bir yere taşındı.

Sahil güvenlik mi? Kaçak kız mı? Clove Lore'da.'

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Fırtına Öncesi Sakinlik

"Belki de bir servet kazanmadık," dedi Alex, kazancını sayıp kitapçının kasasına eklerken. "Ama eğlenceliydi, değil mi?"

Magnús her saniyeyi sevdiğini söylemek istemedi. "İyi iş çıkardık. Altmış üç pound ve yetmiş beş peni. Hâlâ kârdayız.

Ash ve Crash'te o kadar para biriktirmek için her şeyini verebileceği pek çok gün olmuştu. Bu arada, Alex yoğun bir deniz gününde bu miktarın üç katını kazanabilirdi ama bunu kendine sakladı.

"Tabelayı çevirdin mi?" diye sordu.

Magnús tezgâhın etrafında dolandı ve şimdi eğimli bir şekilde yağan ve kaldırım taşlarını döven bu yağmurda dışarı adım atacak kadar çılgın olan yoldan geçenlere 'kapalı' kelimesini gösterdi.

Bovis kafenin o günkü son müşterisiydi ve bir saatten fazla bir süre önce çıkmıştı. Yağmur ve kış karanlığı diğer herkesi içeriye kovalamıştı.

Clove Lore, kalın bulut örtüsünün altında baca ispi, ıslak kum ve sıcacık evlerde pişen doyurucu yemekler kokuyordu. Yakınlarda bir yerde, bir kış bahçesi şenlik ateşi söndürülmüştü ve reçineli duman hala çatıların etrafında dolaşıyordu. Bu kokular kitapçının içine kadar giriyor, odun ateşiyle ısınan köknar ağacının baş döndürücü aromasına karışıyordu.

Magnús ağacın parıldayan kırmızı, mavi ve yeşil ışıklarıyla harika bir şekilde aydınlatılmış rafları inceledi. En üst daldaki yıldız, tehlikeli derecede ince eski bir kabloyla elektrik şebekesine bağlıydı ve neşeyle parlıyor, eğri büğrü kirişli tavanlara hafif bir ısıltı yayıyordu.

Jowan'ın söylediği gibi bütün öğleden sonra odunları doldurmuştu, böylece odanın kenarları nihayet rahat bir sıcaklığa kavuşuyordu. Yağmur damlalarının çatıya ve pencerelere vururken çıkardığı sesler ortamı daha da sıcaklaştırıyordu.

"Gününüz iyi geçti mi? Alex paraları kasaya bırakıp anahtarla çekmeceyi kilitlerken Magnús sordu.

Bir an için dūřündü. "Sana karşı dürüst olacağım. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü. Başını salladı ve kelimeleri tekrarladı. "Uzun zamandır.

"Ben de. Gerçekten ciddiymi. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sanırım bu işte iyiz.

Alex botunun burnunu yere bastırırken Magnús'un telefonundan gelen Noel müziği sessizliği doldurdu. Bu sabahki gariplik, şimdi tekrar yalnız olduklarında tekrar içeri sızmakla tehdit ediyordu ve buna izin vermeyi reddetti.

'Bir şeyler yemeliyiz. Açlıktan ölüyorum,' dedi ona.

Yeni dekore ettikleri kafede birlikte yemek pişirmek, Magnús'un her ikisine de tostlarını ve milkshake'lerini denemelerini önerdiğinde olacağını bildiği kadar keyifliydi.

Alex gülümsüyor ve odanın içinde ustalıkla hareket ediyordu, Magnús ise yoluna çıkmamak için elinden geleni yapıyordu ama bir kafe tezgâhının arkasında yakın mesafede çalışan iki uzun boylu ve geniş omuzlu insan kendi zorluklarını da beraberinde getiriyordu.

"Ah, pardon," dedi Alex, ekmek bıçağıyla uğraşırken dirseğiyle Magnús'un karnına sertçe vurmuştu.

"Ups!" diye mırıldandı, Alex buzdolabına ulaşmak için yanından geçerken vücutlarının birbirine değmesini önleme çabaları sırasında bir top dondurmayı milkshake bardağı yerine yere dūřürmüřtü.

Sonunda buna gülmek zorunda kaldılar ve kızarmış sandviçleri yanmadan önce ızgaradan kurtarmak için son kez geçerken, ellerini Magnús'un kollarına arkadan hızlıca yerleştirdi ve tatlı için çikolata karelerini yerleştirirken aniden ona doğru geri adım atmadığından emin oldu.

İçgüdüsel olarak esnedi, parmaklarının altındaki kaslar sertleşti ve aptalca özür diledi. "Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," dedi ve ikisinin de kontrol edemediği garip heyecanı atlatmak için gülmek zorunda kaldılar.

Sadece onun yanında olmak bile Magnús'un tüm coşkusunu ve parlaklığını harekete geçirdi ve Alex buna kendini rahatlatarak karşılık verdi.

Magnús çatal bıçak takımı ve şarap kadehleri bulurken o da yemeklerini bir tepsiye yerleştirdi.

"Bugün daha mutlu görünüyorsun. Kimseden haber aldın mı? Magnús'un cümleyi nasıl bitireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Alex ızgarayı kapatarak, "Onlarla temasa geçtim," dedi. "Şimdilik her şey halledildi.

"Hah! Magnús onun adına sevindi. 'Yani artık eğlenabiliyor musun? Buna bir tür tatil bile diyebilir misin?

"Sanırım öyle.

Magnús'un istediği şey onun içini dökmesi, tüm sırlarını ona anlatmasıydı ama onu zorlamayacaktı. Sanki onu kovalayan görünmez şey kokusunu kaybetmiş ve sadece kendisi olmakta özgürmüş gibi mutluydu. Onu böyle gülümserken görmek yüreklendiriciydi.

Tepsiyi taşıırken onu kitapçıya kadar takip eden Magnús, Noel ağacının dallarının altından şarap şişesini aldı ve biraz nefes alması için mantarını açtı. Bu fırsatı kendine de nefes almayı hatırlatmak için kullandı. Neden sinirleri bu kadar gerilmiş ve kanı bu kadar hızlı akıyordu? Tek yaptıkları bir yemeği paylaşmaktı.

"Çilekli milkshake'lerden sonra şarap, değil mi?" dedi, odanın diğer ucundan ateşin önünde yere yerleşmesini izlerken.

'Sen koltuğu al,' dedi ona.

"Asla olmaz. Kendini ona doğru taşıdı ve koltuğu biraz daha uzağa iterek ocak halısının üzerine bağdaş kurup oturdu. "İşte Noel bu," dedi ona.

"Televizyon olmaması çok yazık, bir Noel filmi izleyebilirdik," dedi tabağını ona uzatırken.

"Dükkanın dizüstü bilgisayarları orada mı?

'Hayır, sorun değil, sadece oturalım. En son ne zaman bir odun ateşinin önünde oturup hiçbir şey yapmadığımı hatırlamıyorum.

"Jæja, já, já," dedi bir solukta, başını sallayarak onayladı, daha fazlasını söylemesini diledi.

"Bu da ne?" dedi sandviçini ısırıp başını eğerek.

"Ne nedir? Magnús donakaldı.

"Beni dinlerken bir nevi nefes alıyorsunuz; ya ya ya diyorsunuz.

"Sence bu komik mi?

"Hayır, komik değil, sadece ilginç.

'Bu innsog. İzlandalılar konuşmaya devam etmeniz için sizi cesaretlendirmek ya da gerçekten aynı fikirde olduğumuzu göstermek için evet derken derin bir nefes alırlar. Ya da belki de sizinle aynı fikirde olmak için sabırsızlandığınızı göstermek için nefes almaya bile vakit bulamayız. Gülüyor ve daha rahat oturmak için bir dizini kaldırıyor, ona biraz daha yaklaşıyor ve bunu yaptığının farkında bile değildi.

Alex omuzlarını kaldırarak, "Bu çok hoş," dedi. 'Eğer yapabilseydim, ben de yapardım. Konuşman hoşuma gidiyor.

Bu ikisi için de çok uzak bir adımdı ama aynı zamanda yeterince uzak da sayılmazdı. İkisi de gevrek ve yapışkan üç katlı kızarmış sandviçleri yemeye ve alevleri izlemeye dalmış gibi yaparak Magnús'un telefon hoparlöründen gelen Noel müziğine şükrettiler.

Magnús Alex'e milkshake'ini uzattı ve kendi milkshake'ini kaldırdı. "Demek annenin meşhur milkshake'i bu?

"Öyle. Hadi, dene," diye ısrar etti, pipetinden uzun bir yudum almadan önce, gözleri onun dudaklarına kaydı, dudakları usulca büzüldü ve soluk pembe içeceği emdi. İçerken gözleri büyüdü ve komik derecede uzun bir süre durmadı. Dudakları pipeti bıraktığında bardağın yarısı bitmişti ve "Ljúffengur!" diye bağırdı.

"Loo fenger? Alex yankıladı. "Lezzetli.

"Ah! Alex bir içki daha aldı ve aralarındaki ateşin çıtırdamasına ve müziğin odayı doldurmasına izin verdiler.

Evet, bu akşamla ilgili her şey çok lezzetliydi ve ikisi de bu akşamın erken bitmesine izin vermeyecekti.

Çıtır çıtır kareler yenip Magnús tatlılığından irkildikten sonra bunun her ısırıktaki daha da alışılan bir şey olduğu sonucuna varıp yapış yapış parmaklarını yalayarak temizlediğinde ve daha sonrası için daha fazla kalmasını umduğunda, yakut şarabı bardaklara doldurdu ve tabaklarla dolu tepsiyi botuyla onlardan uzaklaştırdı. İsteyeceği son şey Alex'in ortaya çıkıp tabakları yıkamayı teklif etmesiydi.

Alex bacaklarını önünde uzatarak sırtını koltuğa yasladı ve Magnús'a onun da yaslanabileceği kadar yer olduğunu işaret etti.

Öyle bir şey yoktu. İkisi de bunu görebiliyordu ama yine de merdivenin altındaki sepetlerden birinden bir kitap aldı ve botlarını ateşe yaklaştırmak için Alex'in yanına yerleşti.

Omuzları çarpışmasının diye beceriksizce yer değiştiren Magnús kısa süre sonra sığmaya çalışmaktan vazgeçti ve onun yerine kolunu kaldırdı. "Yapabilir miyim? Kadının sırtına doğru uzandı.

"Yapabilirsin," dedi Alex ona, çoktan kolunun altındaki kuytuya eğilmiş ve elini sırtından geçirerek parmak uçları kemerinin halkasında dururken diğer eliyle önündeki bardağın sapını kavramıştı.

"Yaklaşan fırtına için endişelenmiyorsun, değil mi? Alex bir süre alevlerin dansını izledikten ve bu kadar yakın olmanın sinir sisteminde havai fişekler patlatmıyormuş gibi davrandıktan sonra sordu.

"Nei, Petta reddast," dedi Magnús, İzlanda'daki akıllı başında, pragmatik yaşlı adamına çok benzediğini hissederek. 'Her şey yoluna girecek. Göreceksiniz.

Magnús, kışın inlerine çekilmiş tilkiler gibi vücutlarını birbirlerine yaklaştırmak için kitabı açtı ve okudu. "Noel'den önceki geceydi ve evin her yerinde...

Alex gözlerini kapadı ve adamın göğsünden kulağına doğru yükselen sesinin tadını çıkardı. Vücudunun yüzeyi yumuşak, altı ise sertti ve Alex ağırlığını ona verirken onu kolayca destekledi.

Hikâyeyi bitirip kitabı karnına dayayarak kapattığında Alex kendi kendine konuştuğunu duydu.

Benim adım Alex Robinson. Port Kernou'danım. Orada bir feribotum vardı; Clove Lore liman duvarına çarptığım tekne buydu. Kadın gözlerini devirdi ama adam bunu anlayacak kadar yüzünü göremiyordu. "Ve şimdi buradayım. Geri dönecek bir işim yok. Yine de bir evim var. Annem ve babam yıllar önce öldü ve onları çok özlüyorum.

Başını hâlâ onun göğsüne yaslamış, nefes alışını dinleyerek bekledi.

'Tanıştığımıza memnun oldum, Alex Robinson. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum.'

Bu onu güldürmeye ve başını kaldırmasına yetti.

"Anlatacak başka bir şey var mı? Magnús onun bakışlarını tutarak sordu. "Bahsedemediğin sırlar bunlar mıydı? Başını eğdi. Onun kaçıışında bundan daha fazlası olması gerektiğini biliyordu.

Alex'in aklı karıştı. Söyleyecek başka bir şey kalmış mıydı? Belki, ama şu anda söylemek istediği hiçbir şey yoktu. Ben ve Eve'i, Bay ve Bayan Thomas'ı ve kendi ailesi olarak görmeye başladığı ailesini düşündü. Evet, onları kaybetmek canını yakmıştı, hatta acıtmıştı ama aralarındaki bu yeni mesafe ve Ben ile sözde en iyi arkadaşı hakkında bulduğu yeni netlikle, bu biraz daha katlanılabilir bir durumdu. Ve evet, kaçtığı ve herkesi endişelendirdiği için utanmıştı ama şimdi bunun onu yiyip bitirmesine izin vermesine gerek yoktu; Bryony'ye mesaj atarak bunun üstesinden gelmişti.

"Hâlâ halledilmesi gereken bazı pratik meseleler var," dedi ona. "Ama sorun yok.

Babasının harap olmuş teknesini ve bir şekilde geçimini sağlamak zorunda olduğu gerçeğini hafife aldığını biliyordu - banka hesabındaki az miktardaki para sonsuza kadar dayanmayacaktı

- Ama Magnús'un kucağında o kadar da acil görünmüyordu. Bunca yıldan sonra biraz ara vermeye hakkı yok muydu? Noel'in ve bu adamın arkadaşlığının tadını çıkaramaz mıydı? Yakında İzlanda'ya gidecekti. O zaman gerçek dünyayla yüzleşecekti.

Gözleri Magnús'un yumuşak bakışlarına kilitlenmişken, söylemek istediği başka bir şey olmadığını fark etti.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tamam," diye cevap verdi, biraz fazla temkinli bir şekilde. "Kaç yaşındasın?"

"Oh," diye bir kahkaha attı. "Yirmi altı yaşımdayım.

"Yirmi dokuz," dedi başparmağıyla kendini göstererek.

"Ağustos'ta otuz olacak.

'Ben de! Yani ben de bir Ağustos bebeğiyim. Ama doğum günlerini sevmiyorum. Tekrar onun göğsüne sokuldu.

"Pasta mı? Partiler? Sevilmeyecek ne var?" Magnús daha iyi düşünmeden önce sordu. "Oh, anladım, özür dilerim.

"Evet," dedi. 'Anne babasız bir doğum günü geçirmeyi dene. Sadece unutmak istiyorsun.

"Bir kek bile mi yok?"

'Doğum günü pastasını, kartları ve geri kalan her şeyi yasakladım. Benim için doğum günü yok.'

"Alex, bu çok üzücü.

Ona bakabilmek için kendini geri çekti, adamın gözleri yaşadığı şeyleri düşününce çok kederliydi. Tam o anda, kendisi için hiç üzülmeyişi ya da üzülmeyişi hissetti ve bunu ona da söyledi. Aslında, rahatlık ve sıcaklıktan başka bir şey hissetmedi.

Şarap kadehlerini bırakmaları ve Magnús'un karnındaki kitabın yere düşmesi sadece birkaç elektrikli saniye sürdü.

Magnús parmak uçlarını onun yanağına götürdü.

"Biliyor musun, dün seni öpmeyi çok istiyordum," dedi, sesi o kadar alçaktı ki Alex onun üzerindeki etkisini hissetti.

Sadece nefesini tuttu ve gözlerinin adamın dudaklarına kaymasına izin verdi.

Bu kez Magnús eğildi, aralarına hiçbir şeyin girmesine izin vermemeye kararlıydı.

Dudaklarını ateşli bir özlemle onunkilere bastırdı ve daha da yakınlaştılar, ağızlarının yumuşaklığı birbirine değdi ve ocağın sıcaklığı kaslarındaki son gerginlikleri de eritti, gergin enerjileri dağıldı ve başka bir şeye, büyüleyici bir şeye dönüştü.

Sadece bütün gecenin değil, bütün Noel tatilinin önlerinde uzanmakta olduğunun farkındalığı Magnús'un öpüşmeyi hızlandırmasına yardımcı oldu, Alex onu halının üzerine çekip birbirlerinin kollarına uzandıklarında bile.

Ağzının zarif ve yavaş baskısı ve dilinin dudaklarını ayırıp öpücüğünü derinleştirmesi için onu ikna etme şekli ona acele etmeyeceğini söylüyordu ve ellerinin omurgasının dibine bastırmak için sırtında dolaşmasına izin verme şekli de ona istediği şeyin bu olduğunu söylüyordu.

Sırt üstü yatması için onu da yanında döndürdü, onun ağırlığının kendisininkinin üzerine binmesinden hoşlanıyordu ve başı geriye doğru dönüp ağzı boğazını bulurken kendini ona daha da bastırdı.

Boğulan bir adam gibi soluk soluğa kalmış, kadının sırtına yaydığı ellerinin sert baskısıyla içlerini bir arada tutuyordu.

Kulak memesini ağzına alıp dişlerini tenine geçirirken boğazından çıkan hırıltı Alex'i sersemletmeye yetti ve eski hayatına dair tüm düşünceler bilincini terk etti.

Tüm farkındalıkları sadece ateşin sıcaklığına, birbirlerinin bedenlerinin sertliğine ve yumuşaklığına indirgenmişti; kış katmanlarını kaldırıp birbirlerinin teninin her küçük ayrıntısını ve yeşil, mavi ve kırmızı Noel ışıkları altında çarpışmanın ve birbirine batmanın nasıl bir his olduğunu anladılar.

Magnús için Alex'ten başka bir şey yoktu, ona binen, beyaz-sarı saçları göğsüne düşen kadın. Ne bir denizkızı, ne gizemli bir kaçak, ne de uzakta

kitapçı, başarısız ya da başka türlü, ve eski çürük egosu da yoktu. Sadece parmakları sıkıca kenetlenmiş, avuç içleri birbirine bastırılmış, öpüşmeleri ve nefes alışları artık uzakta olan müziğe karışıyordu.

Alex için sadece okyanusun gelgitleri gibi birbirine çarpan bedenleri, derin, düşüncesiz, soluksuz bir zevk ve her şeyi tekrar tekrar yapmak için önlerindeki uzun, fırtınalı bir gecenin vaadi vardı.

Ateş azalırken ve Alex ocaklığın üzerinde ikisinin de uykulu bir yığın halinde yığıldıkları yerde kıpırdanırken Magnús göz kapaklarını uykulu bir şekilde kaldırdı.

'Üşüdün mü? Üst kata çıkabiliriz,' dedi.

"Üşümüyorum," diye mırıldandı. "Mutluyum.

"Mmm. Magnús onu kendine yakın tuttu, eli karnının üzerindeydi. "Alex Robinson?

"Hmm?" Gözleri yine kapalıydı.

"Senden hoşlanıyorum.

'Mmm,' diye gülümsedi, kelimeleri özümsemişti.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum," dedi tekrar, usulca omzunu öperek.

Alex'in uykulu, dopaminle ıslanmış beyni bunu düşündü ve gülümsemesi yayıldı. Ondan hoşlanıyordu. Tanrı'ya şükür aşk değil. Onunla ilgili her şeyden hoşlanmak bir şekilde kulağa aştan çok çok daha iyi geliyordu. Beyninin arka tarafında ağrıyan bir nokta şimdiye kadar ondan hoşlanılıp hoşlanılmadığını bilmek istiyordu ama bu düşünceyi takip edemeyecek kadar rahatlamıştı.

"Benden hoşlanman hoşuma gidiyor," dedi fısıltıyla, omuzlarını Magnús'un göğsüne yaklaştırarak. Magnús bacaklarını daha da yukarı kaldırarak onunkileri kucakladı.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı, alçak sesle ve uyuşukça.

Robotik bir sesle, 'Sen de çok hoşsun,' diyerek onu güldürdü.

'Ben böyle konuşmam,' diye itiraz etti.

'Konuşma şeklini seviyorum. Ben de seninle ilgili her şeyi seviyorum.

Onun bileğini öptü ve elini çenesinin altındaki noktaya sıkıştırdı, bir kez daha uykuya dalmadan önce ona sıkıca sarıldı.

Magnús, artık değiştiğini düşünerek uykusunda gülümsedi, yarın tembel tembel kahvaltı edeceklerini, ateşi bir kez daha yakacaklarını, kapıdaki tabelayı çevireceklerini ve hava koşullarına göğüs gererek son dakika hediyelik alışverişi yapanları karşılamaya hazır bir şekilde dükkânlarını ve kafelerini yeniden açacaklarını biliyordu.

Yine son derece mutlu bir gün olacak, dedi kendi kendine ve uykulu beynindeki kara kara düşünen sinapslardan biri bile, hayatının herhangi bir gecesinde olduğu gibi, acı çeken, çabalayan Magnús Sturluson'a hiçbir iyiliğin bu kadar kolay gelmediğini hatırlatmak için bir uyarı ateşlemedi.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

23 Aralık - Kurtarma

Dükkânın kapısının çalınması o kadar yumuşaktı ki Magnús'u uyandırmamıştı ama Alex'in kıyafetlerini toparlamaya çalışmasına ve camın arkasında gözlerini kibarca kaçıran Jowan'a yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Giyinip onu karşılamak için dışarı çıktığında hava hâlâ karanlıktı. Rüzgâr küçük meydanda sanki onu ayaklarından düşürmek istercesine çılginca dönüyordu.

"Burada sizi görmek isteyen bazı insanlar var," diye bağırdı fırtınanın içinden.

Buz gibi yağmurun altında onu takip etmiş, her adımda kalbi biraz daha sıkışmıştı.

Bütün gece durmadan yağmur yağmıştı, farkında değildi ama kaldırım taşlarının arasından berrak bir su akıyordu.

Kıyı şeridinin üzerinde geniş bir şerit halinde garip bir şekilde alçakta duran ve karaya doğru uzanan uzun parmaklarla saçaklanmış kalın beyaz bulutların dışında gördüğü ilk şey, sahildeki Dagalien'in etrafındaki küçük kalabalıktı.

Tom Bickleigh tulumlu ve sarı sou'westerlı bir adamla birlikte oradaydı ve onu tanıyamadı. Her şeyi yeni bir brandayla sarabilmek için iskele tarafındaki topwale'e bir şeyler deliyorlardı. Tom ona yardım edeceğini söylemişti ve işte buradaydı, sözünün eriydi.

Diğer figürler kıyıda kıpırdandı ve kim olduklarını anlaması bir an aldı. Elini başının arkasına kaldırmış Ben'i ve yanında duran babasını görmeye hazır değildi.

Bir an için liman duvarından onların arkasını izledi. Jowan'ın kendisine dikilmiş gözlerindeki sempati olmasaydı içgüdülerine uyup ters yöne doğru koşacaktı.

'Sadece ne söyleyeceklerine bak. Ben burada olacağım,' dedi ona.

İşte o zaman eski filika evinin çatısının altında yağmurdan korunmaya çalışan Bovis'i fark etti. Keskin gözlerinden ve her zamankinden daha kırmızı yüzünden bunun onunla ilgili bir şey olduğunu anladı.

İşte yine o suçluluk ve utanç duygusu, kimseden kendisi için zahmete girmesini istememiş olmasına rağmen baş belası ve utanç kaynağı olma hissi. Onu nasıl bulduklarından ya da ne istediklerinden emin değildi; yine de pusuya düşürülmüş olma hissi tüm vücudunu sarstı.

Kalbi küt küt atarken ve bacakları zayıflarken Jowan'ın yanından ayrıldı ve Ben'in babası onu fark ettiği sırada çakıl taşlarına doğru ilerledi.

Alex! Sevgilim. Kollarını iki yana açmış ve yüzünde gizlenemez bir rahatlama ifadesi belirmiş olan bu adamı görünce Alex'in birden üzüntüden iki büklüm olma isteği uyandı.

"Baba! Ayakları onu ona doğru götürdü. Gelini olamayacak olsa bile onu seviyordu. Yıllar boyunca ona nazik davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ve umutsuzca sarılmak istiyordu.

Sebepler olduğu endişe konusunda en ufak bir düşmanlık duymadan ona sarıldı. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi tekrar tekrar, kendisinden bir karışık kısa olmasına rağmen onu kucağında sallayarak. "Tanrı'ya şükürler olsun. Ayrıldığında, bileklerini tuttu ve sanki yara var mı diye bakıyormuş gibi onu bir kol boyu inceledi. "İyisin, hiç incinmedin mi? Ve elleriyle onu çevirdi, babasının uzun paltosunun katmanları arasından bir şekilde sırtını incelemeye çalıştı. "Tamamen iyiyim. Neden hepiniz buradasınız? Nasıl olur da Bryony mesajdan burada olduğumu biliyor muydu?

Bay Thompson onu Ben'in yoluna çevirdi. Ağlıyordu.

Zaten kendini kapana kısılmış hissedenden Alex, şimdi deniz köpüğü gibi eriyip gitmek istiyordu. Öfke ayak parmaklarından yukarı doğru tırmanıyor ve bağırsaklarında birikiyor gibiydi. Adamın kapüşonunu çıkarmış olması, yağmurun saçlarını ıslatması ve sanki bir romantik komedinin atılgan kahramanı olduğunu düşünüyormuş gibi yüzünden aşağıya damlalar halinde akması onu daha da öfkeliyordu. Sanki burada kurban kendisiymiş gibi ağlıyordu.

"Ah, Alex!" diye soluk soluğa kaldı, ağzı büyük bir O harfi yapıyordu. Alex onun nasıl da bir balığa benzediğini düşündü, ıslak ve ağzı açık, gözleri şaşkınlıktan şişkin. Sonra ona doğru ilerlerken Tanrılara şükretme sırası kendisindeydi. Alex ona geldiği yere geri dönmesini ve kendisini rahat bırakmasını söylemeye hazırlanırken, adam onun sözlerini çaldı.

Ona doğru uzandı ve ceketinin yakalarını çekiştirdi, onu dudaklarından sertçe öptü, umutsuz bir aşık öpücüğü, çakıl taşları üzerinde ayağını kaybetmesine neden oldu.

Magnús o zaman geldi.

Dükkan kapısının üzerindeki zilin çınlama sesiyle uyandı. Alex'in gittiğini görünce pantolonunu ve ince Henley'sini giymiş ve bağciksız botlarıyla onun peşinden yokuş aşağı koşmuştu ki Alex'in o yabancı adama 'baba' dediğini duyunca donup kaldı ve hemen kendini genç adama teslim etti. Alex'in saçları ıslak rüzgârla havalanıyor ve kendisini öpen adamın etrafını deniz yosunları gibi sarıyordu.

İşte o zaman Magnús ne yaptığını fark etti; yarı uykulu bir halde onun peşinden koşuyordu, bunun için hiç de uygun giyinmemişti ve görünmek istemiyordu.

Geri çekildi, ama Bovis yanına sokulup onu arkadaşıyla yeniden bir araya getirenin kendisi olduğunu söylemeden önce değil. 'Ve bu da kayınpederi,' diye ekledi. 'Belki de gazetelerde okuduğunuz hafıza kaybı vakalarından biridir?

Nereli olduğunu unuttun mu?" Bovis, bu kadar iyi bir çocuk olduğu için başının okşanmasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

Magnús buna mecbur kalmadı; bunun yerine tek başına ve plaj partisindeki hiç kimse tarafından fark edilmeden yokuş yukarı geri döndü.

Alex o kadar afallamıştı ki Ben'e tokat atmayı aklına bile getirmede ama bağırdı, hatta rüzgâr yükselip dalgalar deniz duvarına çarparken ve çalkantılı limanda bağlı birkaç tekne demir atarken ona kükredi.

Bay Thomas arkasını döndü, ikisinin atışmasına izin verdi, başı eğik, çakıl taşlarının üzerinde sürten ayakkabılarına dikkatle odaklandı.

Tom Bickleigh de tüm olanları izledi, kapüşonunu kaldırdı, sigarası dudaklarından gevşekçe sarkıyordu, herkese bir şansı olduğundan emin olduğunu söylediği denizden gelen gizemli kadın Alex'in aslında bir erkek arkadaşı varken, tekne de çalışmaya başlamasına yardım etmesi için bu sabah arkadaşı Charlie'yi Bideford'dan getirmek için onca zahmete girdiğini fark ettiği için son derece sinirli görünüyordu.

Bovis'in dün gece sahil güvenliğe yaptığı hızlı telefon görüşmesinin sonucu olarak bu sabah hepsi aynı anda sahilde toplanmıştı.

Bryony hemen alarma geçmiş ve rıhtımdaki kulübesindeki görevini bırakıp Thomas'lara iyi haberi vermek için koşmuştu.

Ben ve babası hiç vakit kaybetmeden arabaya atlayıp Alex'in görüldüğü yere seksen mil kadar gitmişler ama Clove Lore'da onları yönlendirecek kimseyi bulamamışlardı; Aldous'u (yağmurdan nefret ederdi) gece çışı için dışarı çıkarmaya çalışan Jowan hariç.

Jowan onları kulübesine ve hava koşullarından uzak bir yere davet etmiş, geri dönmesinin uzun sürmeyeceğini söylemiş ve Alex'in nerede olabileceği konusunda masum numarası yapmıştı.

Tuhaf akşam saatleri geçmişti - bu sırada Ben, Jowan'a Alex'in aceleci aşırı tepkisinin hikâyesini anlatmıştı - taki

O gece kulübeye geri dönmeleri görmezden gelinemezdi ve Bay Thomas ile Ben sabaha kadar Jowan'ın evinde yatmak zorunda kalmışlardı.

Şafakta Tom Bickleigh ve Charlie -eski dostuna yardım etmek için özel olarak buraya gelmişti- Dagalien'i su geçirmez hale getirmek için çalışmaya başlamışlardı, bu havada bugün yapabilecekleri tek şey buydu. Kıyıdaki yabancıların çok iyi tanıdıkları Port Kernou feribotunun durumu karşısında başlarını sallayıp ellerini ovuşturduklarını görünce şaşırılmışlardı.

Jowan kaçıp kayıp misafirini kurtarma fırsatını yakalamıştı ve şimdi öfkesi rüzgârlar kadar sert esiyordu.

"Çek ellerini üzerimden, Ben," diye bağırdı Alex, sesine olabildiğince öfke ve ses katmaya çalışarak, ama Ben rüzgârın gürültüsünden bambaşka bir şey duyuyor gibiydi. Hoşgörüyü gülümsüyordu.

'Seni içeri alalım, zavallı şey. Sırılsıklam olmuşsun. Hadi,' dedi ona.

Bay Thomas koyun güder gibi ellerini oğlunun ve kız arkadaşının arkasına uzattı ve Jowan bile Alex'in hareket etmesini sağlamaya çalışırken ona katıldı, ancak belki de bu yabancıların ona söylediklerini yapmasını istemekten çok acıma ve edep duygusuyla.

Jowan rüzgâra karşı, 'Bize çay yapacağım,' diye bağırdı. 'Kulübede. Bu havada dışarıda olmak çok tehlikeli. Bunun üzerine Siren'in çatısından kopan gevşek bir kiremit liman duvarına çarptı.

"Lütfen içeri gel, olur mu? Jowan daha yumuşak bir sesle ekledi ve Alex kendini yağmurun altında, daha bir gün önce ona bir sığınak gibi gelen pansiyona doğru yönlendirilmesine izin verdi. Şimdi olduğu gibi görünüyordu: Jowan'ın rahat evine izinsiz girmiş, huzurunu kaçırmış, misafirliğini fazla uzatmış ve Isolde'nin tüm eşyalarına dokunarak ve yoluna çıkarak onun anısını bozmuştu.

Havlularla etrafını sararlarken, ateş için fazladan kömür ve sıcak tatlı çay getirirlerken, aslında hâlâ onlara ait olup olmadığını merak etmeye başladı.

Noel için Port Kernou'ya dönmekle ilgili tüm konuşmalar onu sözsüz bıraktı. Bay Thomas'ın söylediğine göre herkes onu çok özlemişti, ağacın altında tüm aileden onu bekleyen hediyeler vardı ve kendi çatısı altında kendi yatağında uyumak ve bir kez daha kendi kıyafetlerini giymek güzel olmaz mıydı?

Ben mesafesini korudu ve kadının az sayıdaki eşyasını sinsice plastik bir torbaya doldurdu.

Bay Thomas ona arabanın barın arkasındaki sahil otoparkında beklediğini ve şimdi yola çıkarlarsa birkaç saat içinde evde olacaklarını söyledi.

Dagalien römorkla Bideford'a götürülecek ve orada yeni yılda gövdesi onarılacaktı. O zamana kadar sigorta işlemleri bitmiş olacak ve hayat normale dönebilecekti.

Her şeyi onun için çözmüşlerdi ve sonra Ben'in annesi aniden telefona sarıldı. Biri telefonu kulağına götürmüştü ve o kadar çok hıçkırıyordu ki Alex de ağlamaya başlamıştı ve 'Özür dilerim anne' demeye çalışmıştı ama tek yapabildiği hıçkırmak ve sanki daha birkaç dakika önce denizden çıkarılmış gibi titremek olmuştu.

Onu seven ve eve dönmesini bu kadar çok isteyen tüm bu insanları inciterek ne yapmıştı? Hepsi ağlıyordu ve onu geri aldıkları için çok rahatlamışlardı ve o da rahatlama gibi bir şey hissetti, rahatlama değilse bile en azından herhangi bir karar vermek zorunda olmamanın ve başkalarının onun için planlarına kapılmanın akılsız uyuşukluğunu hissetti. Bu kesinlikle ayak diremekten daha kolaydı. Yıllardır bu şekilde yaşamamış mıydı? Her şey böyle değil miydi?

Aşklarının o kadar sıkı hissettirdiği aklına gelmedi, nefes almakta zorlanıyordu. Bunun yerine kendisini kurulumalarına, ayağa kaldırılmalarına ve hareket ettirilmelerine izin verdi. Sadece yüzlerine baktı, büyümesinden başka bir şey anlamadı.

Son zamanlarda ne kadar vahŖi ve umursamaz, ne kadar dűŖűncesiz ve bencil olduėunun farkındaydı.

Gűzleri dalgalanıyor, battaniler ve Jowan'ın ateŖinin sıcaklıėı uykusunu getiriyordu. Kafasının arkasında onu mutlu olmaktan alıkoyan bir Ŗey olsa bile, çok sevildiėini hissediyordu. Bay Thomas fincanını aldı ve iŖten sonra ziyaret için bıraktıėı evinden getirdiėi eski terlik çizmelerinden bir çift giymesine yardım etti. Pembe ve kabarık botları gűrmek onu bir Ŗekilde derinden, çok derinden űzdű ve űzdű.

'Aėlama aŖkım. Artık yanındayız,' dedi Bay Thomas, kapıya kadar ona yardım ederek. 'Bu fırtına gerçekten vurmadan űnce seni eve gűtűrelim.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Nora Fırtınası Karaya Ulaştı

'İçeri gir! Hava durumu uyarılarını duymadın mı? Bayan Crocombe dondurmacı dükkânının kapısından seslenirken, Magnús yokuşu tırmanıyordu, kalbi küt küt atıyordu ve az önce kıyıda tanık olduğu şey karşısında gözleri inanamıyordu.

"Ne?" diye bağırmak için durdu, aralarında sadece bir metre mesafe olmasına rağmen.

Bayan C.'nin beyaz saçları maşayla toplanmıştı, fırfırlı önlüğü kapının eşiğinde rüzgârda dalgalanıyordu. 'Fırtına Nora! Sarıdan kırmızıya yükseltildi. Meteoroloji ofisi insanlara uçan parçalardan uzak durmalarını söylüyor. Bütün gün ve gece sürecekmış.'

Magnús bilgiyi özümsedi ama sadece hissizleştiğini hissetti. Bu fırtınanın onun için ne önemi vardı? Alex sahilde başka biriyle öpüşürken tüm bu lanetli adanın havaya uçmasının ne önemi vardı? Kız ailesi tarafından geri kazanılmıştı ve o unutulmuştu.

Bayan C.'nin gözlerindeki aciliyet onun vicdanını harekete geçirdi.

"İyi olacak mısın?" diye sordu, tam da dondurma salonunun kapısının iki yanındaki kış hercai menekşeleri ve sarmaşıklardan oluşan asılı sepetler yatay olarak patlarken. Sepetlerden biri kancasından kurtuldu ve iki bahçe yukarısındaki dallı bir fuşya çalısının içine düştü.

"Endişelendiğim kendim değilim," diye karşılık verdi Bayan Crocombe. 'Bu dondurucularda iki yüz litre dondurma var. Eğer elektrikler kesilirse, kışlık stoklarım mahvolur.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu ama Bayan C. teklifini reddetti.

'Sadece içeri gir, ateşini yak ve elinden geldiğince bunu atlatmaya çalış. Ben de öyle yapacağım," dedi başparmağıyla dükkânın üstündeki yaşam alanını göstererek.

Bunu kabul ederek yoluna devam etti, ancak Bayan Crocombe sonradan arkasından seslendi: "Kız nerede?"

Magnús kitapçı meydanına çıkan küçük sokağa doğru yürürken omzunun üzerinden, "Gitti sanırım," diye bağırdı.

Bayan Crocombe şaşkınlıkla gözlerini kıstı ve peşinden koşmak yerine kapısını zorlayarak kapatmayı tercih etti.

Rüzgar.

Yıllardır meydanın ortasında duran büyük pişmiş toprak saksı, üzerindeki yırtık palmiye ağacıyla birlikte uçup gitmişti. Şimdi kitapçının merdivenlerine yaslanmıştı ve fena halde çatlamıştı. Pembe toprak parçaları, mis gibi kokan ıslak gübre ve tel tel kökler her yere saçılmıştı. Magnús bunların arasından geçerek dükkâna girdi ve kapısının rüzgârda açık kaldığını, anahtarların hâlâ içerideki kilitle olduğunu görünce şaşırdı.

"Alo?" diye seslendi kapıyı zorlayarak arkasından kapattıktan sonra, nefessiz kaldığını fark etti.

Kimse cevap vermedi. Yine yalnızdı.

Bir robot gibi ocaktaki tabakları ve bardakları temizledi, dün gece yuva haline getirdikleri kilim, kazak ve kitap yığınının bakmamaya çalıştı.

Ateş uzun zaman önce sönmüştü ve şimdi soğuk ve küllüydü.

Kafenin lavabosundaki pisliği temizledi. Tuttuğu çatal bıçak takımları, dudaklarının değdiği fincanlar - hayatının en romantik, en bağlantılı gecesinin kalıntıları.

Son birkaç saatin görüntüleri zihninde oynadı. O ve Alex aynı sayfada değil miydi? Aralarındaki bağın gerçekte olduğundan daha büyük bir şey olduğunu mu hayal etmişti? Eğer öyleyse, nasıl bu kadar yanlış anlamıştı? Daha önce de bir rüyaya kapılmış ve kendini kandırdığını fark etmişti. Gerçekten bunu tekrar mı yapmıştı?

Eğer Alex gerçekten oyun oynamaya geldiyse -kafe işletmeye, kitapçı olmaya, ona aşık olmaya oynadıysa- son derece ikna ediciydi.

Gerçeklere bakmak zorundaydı. O gitmişti. Dün gece inandığı her şeye rağmen, o burada kalmamıştı. Yine de, kendine hatırlatmak zorundaydı, aslında kalacağına söz vermemişti. Hiçbir şekilde söz vermemişlerdi.

Kadının söylediği her küçük şeyi çözmeye çalıştı ve onun İngiliz erkekleri gibi kolayca gülmemesiyle dalga geçtiğini hatırlayınca çözüldü. Onun sakın konuşma tarzıyla alay etmişti. İşte bu bir ipucuydu. Onunla flört ettiğini, hatta onu sevimli bulduğunu, her şeyinden hoşlandığını düşünmüştü. Acaba o da Anna gibi onu soğuk ve robotik mi bulmuştu?

Soğuktan ve Yule Kedisi'nden uzak durması için ona verdiği kazağı kaldırmak için eğildi. Kazağı onun eline verdiğinde, saklamasını istemişti ama burada terk edilmiş bir halde duruyordu.

Yine de o kadar içten, kalbi kırık ve kaybolmuş görünüyordu ki, sanki o da umutsuzca bir eve ve bir limana ihtiyaç duyuyordu. Kafede sanki orada gerçekten mutluymuş gibi şarkı söylemiş ve ona dünün yıllardır yaşadığı en mutlu gün olduğunu söylemişti. Bütün bunları nasıl yanlış anlamış olabilirdi? Fark ettiğinden daha kötü durumda olmalıydı. Belki de kırılan gururunu onarmak için o kadar çaresiz kalmıştı ki, onunla ilgileniyormuş gibi yapan herkese teslim etmişti.

Bu sabah o adamlar - onu geri almaya o kadar niyetli görünüyorlardı ki, tıpkı Tom Bickleigh'in onu gerçek hayatta bir denizkızı yakalamış gibi sahilden çekip çıkardığı zamanki gibi görünüyorlardı.

Bu sabah plajdaki sahneyi tekrar hatırlamaya çalıştığında, Alex'in bu tür şeyleri her zaman yapıp yapmadığını merak etmemek zordu. Belki de evden ilk kez kaçmıyordu ve alınıp geri götürülmesi gerekiyordu. Ne oldu?

Kendisini nasıl bir aile dramına bulaştırmıştı?

'Baba' diye seslenişi, içindeki kuşkuyu dehşete varan bir güvensizliğe dönüştürmüştü. Kadının sesindeki titremeyi hâlâ duyabiliyordu. Böyle bir duyguyu taklit edemezsin. Belki de onun gerçek babasıydı. Ona sarılma şekli de bunu gösteriyordu. Ailesinin öldüğü yalan mıydı? O bir hayalperest ve yalancı mıydı?

"Nei!" diye bağırdı boş dükkânda, rüzgâr bacadan aşağı ısıklık çalarak inip ocak taşının üzerine beyaz küller saçarken. "Buna inanmayacağım. Bu konuda yalan söylemiyordu. Yalan söylüyor olamaz.

Önceki geceye dair anılarını araştırdı. Ona bir mesaj gönderdiğini ve artık her şeyin yoluna gireceğini söylemişti, değil mi? Ve o kadar uzun süre içine kapandıktan ve endişelendikten sonra sonunda çok huzurlu görünüyordu.

Onun da bir bakıma kendisi gibi gerçek bir kayıpla mücadele ettiğini biliyordu. Yaptığı ve söylediği her şeyde bunu hissediyordu - ya da daha doğrusu, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği şeylerde bunu hissediyordu.

"Söyleyemediği şeylerden biri başka birine aşık olduğu ve adamın onu almaya geldiği miydi?" diye mırıldandı, başını salladı, dolandırıldığına ikna olmamaya çalışıyordu.

"Nei," dedi tekrar, bu sefer daha sessiz, kazağı yüzüne tutup derin bir nefes alarak. Ziyaretçi merkezinde denediği parfüm, kendi güzel ve temiz kokusuyla karışmış bir şekilde hâlâ orada duruyordu. "Aramızda bir şey vardı, onu buraya getiren kaçış fantezisinden daha büyük bir şey. Dün gerçekten mutluydu, bunu biliyorum. Biz mutluyduk. Biz...'

Düşünceleri, yatak odasının penceresinin kırılma sesiyle aniden durdu.

Sarmal merdivenleri hızla çıkıp kapıyı kenara ittiğinde, küçük camlardan birinde bir çatlak olduğunu gördü.

Dışarıda, uzun bir demir oluk parçası aşağı sarkıyor, rüzgârda cama çarpıyordu.

Hasar görmemiş bölmenin kilidini açarak soğuk havaya doğru uzandı ve paslı boru parçasını tutup çekerek kurtardı. Tüm parçanın aşağıdaki çalılıklara düşmesine izin verdi.

Şiddetli rüzgâr Ödünç Kitap Dükkânı'na hızla girdi ve ısıklık çalarak alt kata, raflara doğru ilerledi. Ön kapı, şimdi tüm kıyı şeridine eziyet eden sert fırtınada çarptı ve tıkırdadı.

Biraz çaba sarf ederek pencereyi kapattı. Çatlağın üzerini hemen bantlaması gerekiyordu, yoksa bütün cam yatak örtüsünün üzerinde parçalara ayrılacaktı. Dışarısı gittikçe kötüleşiyordu ve çatlak cam zihnini keskinleştirmişti.

"Kırmızı hava uyarısı mı?" dedi Bayan Crocombe'un sözlerini düşünerek. Alex gerçekten de bu tehlikeli koşullarda mı gidiyordu? "Düşün, Magnús!

Öpüşüklerinde diğer adama sarılmış mıydı? Aslında kolları dengesini kaybetmiş bir insan gibi sağa sola sallanmıyor muydu? Gerçekten gitmek mi istemişti yoksa iradesi dışında mı götürülüyordu? Böyle bir şey söylememişti ama Alex Robinson'ın yapbozunu bir araya getirebilir ve büyük olasılıkla onlardan kaçmak için feribotuyla denize açıldığı sonucuna varabilirdi.

Avuç içlerinin topuklarını şakaklarına bastırdı.

Alex şimdi neredeydi? Çoktan yola çıkmış mıydı? Güvende miydi? Bilmek zorundaydı. Bavulunu açıp su geçirmez giysilerini ve kalın katlarını çıkardı. Onu bulacaktı. Cevapları alacaktı.

Kıyı boyunca uzanan kuşlar, insanların kavrayamayacak kadar dalgın olduğu şeyi zaten biliyordu. Her zaman çok zeki olan ve ufuktaki bir tehdidi ilk fark eden kızılgerdanlar

Çitlerdeki ve saksı kulübelerindeki gizli kış ceplerine doğru kanat çırpıyor, çalıkuşları saklanmak için kaçıırken ve karatavuklar sessizliğe bürünürken kara gözleriyle onları izliyorlardı.

Süt tankerleri çamurlu B yollarında ilerlemek için mücadele ederken, çiftçiler yaşayan her şeyi örtü altına aldı ve ahırlarını kapattı.

Tüm çalışkan çoban köpekleri önlerindeki günü ateşin başında uyuklayarak, dışarıdaki her gıcırta ve takırtıda uykulu bir şekilde kulaklarını açarak geçireceklerdi. Kaynayan çaydanlık ve ev konforu eşliğinde Noel filmlerinin izleneceği bir gündü.

Ülkenin dört bir yanındaki okul çocukları dönem zamanını ve geçen haftaki doğum oyunlarını çoktan unutmuş ve yarın gelecek olan Noel Arifesi'nin mucizesine kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, ebeveynleri Noel ziyaretleri için yola çıkan akrabaları için endişelenirken fırtınaya hiç aldırış etmediler.

Haber bültenleri döngü halinde yayınlanıyordu. Rüzgârdan savrulan muhabirler, dalgaların deniz duvarlarının üzerinden sıçradığı vahşi gezinti yollarında ya da asfaltta yüzüstü yatan yüksek kenarlı kamyonlara bakan otoyol geçitlerinde ayaklarını kameraya diktiler. Kapüşonları geriye savrulmuş, mikrofonları havada uçuşan ve sesleri fırtına nedeniyle bozulmuş olan bu gazetecilerin hepsi aynı ciddi uyarıları tekrarladı: Seyahat etmeye kalkışmayın. Şu anda kendinizi nerede bulursanız bulun, Met Office sizi oraya sığınmaya çağırıyor.

Bu, dağınık küçük adalarımızın onlarca yıldır beklediği, hiç gelmemesini umduğu, bir efsane olması için dua ettiği büyük yüz yıllık fırtına olacaktı.

Her haber kanalının dibinde kırmızı bantlı afişler yer alıyordu. 'Düşen ağaçlar ve enkaz nedeniyle hayati tehlike; Ani sel olasılığı' yazıyordu.

Bazıları uçan trambolinler, yıkılan çit panelleri ve Noel Baba'nın yolculuğundan vazgeçip Kuzey Kutbu'ndaki evine dönmesiyle ilgili komik Facebook gönderilerini umarsızca paylaşıırken tüm Devon ve Cornwall nefesini tuttu

Orada daha iyi havanın tadını çıkarıyorlardı. Evde sevdiklerinizle birlikte güvendeseymiş, bir bakıma her şey oldukça eğlenceliydi.

Port Kernou'da yalnız başına kalan Bayan Thomas ellerini ovuşturarak kocasının, oğlunun ve gelini olmasını istediği kızın sağ salım dönmüş olmalarını diledi. Her şeyi hazırlamıştı, mükemmel bir Noel; Ocak ayına kadar yetecek kadar yiyecek, şarap ve çikolata, keşke şu anda kapıdan içeri girselerdi, ama yağmurdan ıslanmış araba yoluna bakıp ellerini ovuştursa da hala gelmediler.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Jowan'ı Çağırarak

Clove Lore Big House'un kulesinin tepesindeki gümüş rüzgar gülü bir atlıkarınca gibi dönüyordu. Oldukça yüksek ve dolambaçlı köyün zirvesindeki ziyaretçi merkezi otoparkı çoktan kapatılmış, dükkândaki kızlar güvenli bir şekilde evlerine gönderilmiş ve eşek sığınağı ahırları kilitlenmişti.

Burada, kiremitleri kaldırmaya ve Viktorya dönemi oluklarını sökmeye kararlı kıyı rüzgârlarından korunacak hiçbir yer yoktu. Şimdiye kadar, Büyük Ev sağlam durdu, yaşlılığında kayıtsız yaşlı bir anaerki, hiçbir şey için kımıldamayı reddetti.

Kendisinin de bu kadar dayanıklı olmasını dileyen Minty, çocukluğunun geçtiği kreşin penceresinden Atlantik'ten gelen fırtınayı izlemişti.

Çatı katının batı kanadının tamamı Izaak ve Leonid'e aitti ve onlar Calathea koleksiyonlarını -Leonid'in en sevdiklerini- buğularken Minty kapılarını çalmış ve evin en yüksek ve en iyi manzarasına sahip olduğunu bildiği lomboz penceresinde bir yer için yalvarmıştı.

Yeni sayılabilecek bir dürbünle gelmişti -Minty için 'yeni' seksenli yıllardan sonra çıkan her şey demektir- ve çatı katının duvarlarına raylarla tutturulmuş merdiveni seyir noktasına kadar tırmanmıştı.

"Ne görüyorsunuz Kaptan?" diye sordu Izaak, elinde Leonid'in mükemmel siyah vişne çayından bir fincanla merdivenin dibinde dururken.

Minty bir süre cevap vermedi.

Mavi-beyaz devasa bir konteyner gemisi, ufkun ince donanma çizgisi üzerinde tehlikeli bir şekilde tünemişti.

Taşıyıcı, diye tahmin etti, muhtemelen birkaç yüz metre uzunluğunda, yüksek kenarlı büyük bir küvet. Kötü bir şekilde yatıyordu. Akıntılar ona cehennemi yaşıyor olmalıydı.

Tepede, denize doğru yol alan bir helikopter evin önünden geçiyordu ve Minty hiç inanmadığı bir tanrıya gemideki tüm ruhları kurtarması için dua etti ve eğer bu geminin başı dertteyse, dışarıdaki daha küçük teknelerin ne kadar şansı olabilirdi ki?

"Bu fırtınalar şeytanın boynuzlarını bile uçurmaya yeter," dedi sonunda, Izaak'ın çayını reddetmeden önce metanetli bir gülümsemeyle aşağıya bakarak.

Izaak merdivenin yanına oturup kendisi içerken, Leonid çatı katının uzak tarafındaki alçak pencereden düşünceli düşünceli bakıyordu. Aşağıda, Aralık ayında bile yabani otlardan arınmış, yemyeşil ve bakımlı ön çimlerin üzerine müteahhitlerin araçları sıra sıra park etmişti.

İnşaatçılar bu sabah erkenden aletleri indirip Noel tatilini ilan etmeden önce doğu kanadının tamamen boş kabuğu üzerindeki iskeleleri kontrol etmiş ve tekrar kontrol etmişlerdi. Ev haftalardır olmadığı kadar sessizdi - ya da bacalardan esen rüzgâr olmasaydı öyle olacaktı.

Yağmur sabahtan beri şiddetli bir şekilde yağıyordu ve golf sahası sığınakları büyüklüğünde su birikintileri oluşuyordu. 'Yağmur çimenlerin üzerinde duruyor. Süzölmüyor,' diye seslendi Leonid ev sahibine.

"Umalım da drenaj kanalları her türlü akıntıyı güvenli bir şekilde denize ulaştıracak kapasitede olsun" dedi.

Minty durduğu yerden köyün karmakarışık çatılarının üzerinden limana ve Siren'in Kuyruğu'na kadar her yeri görebiliyordu. Ayrıca eski bir pansiyon kulübesini ve bacasından yükselen dumanın rahatlatıcı görüntüsünü de görebiliyordu; bu duman bugün rüzgârla savruluyor ve yosunlu eski tencereden çıkar çıkmaz dağılıyordu.

Bugün her zamankinden daha derin bir ilgiyle nişangâhını ona sabitledi. Jowan, Aldous'u yukarı getireceğine söz vermişti.

Öğle yemeği için eve gidecek ve belki de fırtına geçene kadar burada kalacaktı ama saat öğleyi geçmişti ve henüz ondan bir iz yoktu. Geç kalmak onun alışkanlığı değildi.

Gözü, yamaçta aniden beliren İzlandalı'ya takıldı. Gözlüğün odak halkasını çevirdi, görüşünü keskin ve net bir şekilde ona ayarladı. Bu mesafeden bile adamın rüzgâra karşı mücadele ettiğini anlayabiliyordu. Ne yöne gideceğinden emin değilmiş gibi sağa sola dönüyordu ki, kumral saçlı, sakallı ve paltosundan kabarık bir kafa çıkan başka bir figür belirdi. Sonunda bu Jowan'dı.

Adamlar bir süre birlikte konuştular ve Jowan parmağıyla kıyıya doğru bir işaret yaptı. Tatilci dikkatle ona doğru eğildi, belki de denizin gürültüsünden duymaya çalışıyordu. Minty onun küçüldüğünü, omuzlarının düştüğünü ve Jowan'ın kolunu sıvazladığını gözlemledi. İzlandalı keyifsizce başını sallıyor ve geldiği yöne, kitapçıya giden ara sokağa -onun için en güvenli yere- doğru geri dönüyordu.

Fırtınanın içinde yürürken ne düşünüyordu - üstelik burada doğanlar gibi köydeki tüm küçük kestirme yolları ve güvenli noktaları bilemeyecek bir yabancıydı?

Havaya bir çöp bulutu yükseldi, bir çöp hortumu - cips ambalajları ve dondurma kutuları. Çöp kutularından biri aşağıya doğru devrilmiş olmalıydı. Eğer kadın bu sabah Bovis'i eve göndermemiş olsaydı, adam dağınıklığa bir göz atar ve elinde bir çöp torbasıyla tepinerek oradan uzaklaşırdı. Adam geçen Noel'den beri bir gün bile izin almamıştı, hatta evde olması gereken tatil günlerinde bile bir Bovis'in boş zamanlarında yapabileceği her neyse onu yapıyordu. Her zaman ortaya çıkar ve Büyük Ev'deki görev yerinde kalmakta ısrar ederdi.

Yanından ayrılmaması ya da arazide sinsice dolaşmaması Minty için beklenmedik bir rahatlamaydı. Fırtınanın, aşırı özenli çalışanına bir anlığına da olsa nefes aldırıldığını fark etti. Onunla gerçekten konuşması gerekecekti.

Yeni yılda onu bir hobiye teşvik edebilir misiniz?

Düşünceleri, penceresinin önünden geçip çatıya doğru uçan, inşaatçılardan birinin atlama yerlerinden birinin üzerine bağlanmış olması gereken mavi bir brandanın görüntüsüyle bölündü. Dışarısı tehlikeli olmaya başlamıştı. Hâlâ dışarıda olanlara acıyordu.

Jowan buraya geldiğinde önce akşam yemeğine, sonra da geceye kalması için ısrar edecekti. Doğru olan buydu ve balo salonunda ateşin yanında onun için hazırlayabileceği bir yatak vardı.

Askerlerin burada konakladığı ve her yerin katlanır yataklara dönüştürüldüğü eski günlerdeki gibi olacaktı. Büyükbabası, erkeklerin tıraş olmak için şapelin gümüş fontunu ve aynasını kullandıklarından bahsederdi. Jowan'ın Büyük Ev'de yatma ihtimali, evine dönemeyecek olması, içinde bir Kız Rehberi macera ve idare etme duygusu uyandırdı, ama içinde başka bir şey daha vardı, onu tüm anılarıyla birlikte evinden uzaklaştırabilirse, onu bir geceliğine burada şımartabilirse, Isolde'sine ne kadar sadık olduğunu unutmaması için en ufak bir şans olabileceğini söyleyen umutlu bir şey. Birbirleriyle dürüstçe ve açıkça konuşmaları için en küçük bir şans olabilirdi, ki bu eski dostların hiç denemediği bir şeydi. Yine de, tam ateşin başında geçirecekleri bir gecenin her ikisi için de yaratabileceği olasılıkları hayal ederken, Isolda de Marisco'nun anısı sahip olduğu azıcık umudu da söndürdü. Jowan sadece Isolde'ye, onun da eski dostuna aitti ve kalbinde başka hiç kimseye yer olamazdı.

'Özellikle de sen, aptal Minty, hantal yaşlı sopa. Seni kim ister ki? Raftaki son borç,' dedi kendi kendine, uzun zaman öncesinden gelen bir sesi yankılayarak, gerçeği işaret etmekte asla sakınca görmeyen alaycı babasını.

"Pardon? Izaak yukarı bakarak sordu.

"Hiçbir şey söylemedim. Ben bir şey söylemedim," diye yukarıdan kaba bir şekilde düzeltince Izaak ve Leonid şaşkın bakışlar attılar.

"Haydi Jowan de Marisco, en iyi adımını at, tepeye çık," diye nefesinin altından ısrar etti, bu sefer kimsenin duymadığından emin olmak için.

Clove Lore kırmızı hava uyarısı sırasında dolaşılacak bir yer değildi. Çatılarda gözden kaybolana kadar tırmanışını takip etti - merdivenden aşağı inmek için işaret verdi.

Odadan çıkarken, "Günün geri kalanında izinlisiniz, çocuklar," diye seslendi. Izaak ve Leonid, Jowan'ı beklemek üzere ön kapıları açmak için merdivenlerden inerken duyulana kadar bilmiş gülümsemelerini sakladılar, gözleri malikânesinin patika girişine sabitlenmişti ve korkunç bir şekilde savruluyordu.

'Her an... şimdi,' dedi. Bunu hayal kırıklığı izledi. "Şimdi," dedi tekrar, öncekinden daha inatçı bir şekilde. "Jowan de Marisco, seni şimdi karşıma çıkmaya çağırıyorum! Bu sözlerine çok küçük ama çok kararlı bir ayak darbesi eşlik etti ve tam o anda Jowan köşeyi döndü, boynu sağanak yağmura karşı eğilmişti. Minty'nin kendisi hariç, Büyük Ev'deki her şey gibi daha iyi günler geçirmiş olan babasının eski tarla şemsiyesiyle onu karşılamak için dışarı koştu.

Korumasını paylaşarak eve geri dönmeye çalıştılar ve sadece bir kez evin içi patladı, Minty kazara bir ergen gibi çılgılık attı.

Jowan ona yolda Magnús'la karşılaştığını anlatmaya çalışıyordu ve o da bunu yeni öğrenmiş gibi davrandı. Onun casusluk yaptığını bilmesini istemiyordu.

"Alex'in en az yarım saat önce erkek arkadaşının yanına gittiğini söyledim. Adı Ben. Kötü bir iş. Üzgün görünüyordu ve eve gidebileceğini söyledi.

"Eve mi? İzlanda'ya mı gidiyor?" diye haykırdı Minty, eşikten geçip yankılanan antreye doğru ilerlerken,

şimdi onları içeride takip eden nemli kahverengi kış yapraklarıyla dağılmıştı.

"O da öyle dedi. Jowan ceketini silkti ve Minty vestiyerde ceketini için bir askı buldu.

'Bu fırtınada olmaz. Bu gece kimse bir yere gitmiyor,' dedi ve Jowan, eski dostunun sesindeki Minty için alışılmadık derecede titrek olan garip tonu fark edince başını eğdi. Bu, kalbinin küçük bir damarının sevinçle titremesine neden oldu.

"Gel, mutfakta üzerinde adın yazan haşlanmış jambon ve yumurta var. Aldous da umutlu görünüyordu. Jowan köpeği yere bırakırken, "Sen değil, küçük dostum," dedi ona. "Sana edarlı sandviç yaptım!"

Aldous, Minty'nin etrafında daireler çizerek mutfağa doğru süzölürken pençeleri yerde dans ediyordu. Jowan arkasından geldi, ellerini memnuniyetle ceplerine soktu, Minty'nin ardından sevgiyle gülümsedi, fırtınayı ve kitapçıdaki üzđün görünümlü kiracısını şimdilik unuttu.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Voyager Eve Dönüyor

Magnús sırlıslıkla su geçirmez montunu çıkardı ve dükkânın tezgâhındaki eski dizüstü bilgisayarın arkasına oturdu.

Jowan, onun erkek arkadaşıyla birlikte gittiğini doğrulamıştı ve dün dükkânı işletirken bulduğu tüm keyfi de yanında götürmüştü. İngiltere'ye yaptığı bu aptal yolculuğun bir oyundan başka bir şey olduğunu düşünmesine nasıl bir an bile izin vermişti? Eve döndüğünde sahtekârın tekiydi - kendi kitapçısını kurtarabileceğine dair kendini kandırıyordu - ve burada da sahtekârdan başka bir şey değildi. Alex ona inandığını söylemişti ve bu da onun sırtmasına, uygulanmasına ve kendini yeniden bir kitapçı sanmasına yetmişti. Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Düşünceleri dönüp duruyordu. Buradan kalkan ilk uçağa a t l a y a c a k t ı . Yarın sabah ilk iş yola çıksa bile Noel Arifesi yemeğine kadar ailesinin yanına dönebilirdi. Fanlar gürültülü bir şekilde vınlayıp ekran canlanırken, mağazanın TATİL Defter açıldı otomatik olarakEkran da satır satır yavaşça yükleniyordu. Magnús sabırsızlıkla çıkış düğmesine bastı ama dizüstü bilgisayar yanıt vermedi. Bu şeyi yere atmamak için tüm iradesini kullandı ama kollarını sıkıca kavuşturdu ve bilgisayar işlemlerini bitirene kadar gözlerini tavana dikerek bekledi.

yavaş başlatma.

"Hadi, hadi," diye mırıldandı, çenesi sertçe bükülmüştü.

Tekrar baktığında en üst satırda kendi adını gördü, diğerlerinden yeşil renkle ayrılmıştı. Sayfayı kapatmak için imleci hareket ettirdi ancak listenin uzunluğundan etkilendi ve bunun yerine rezervasyon listesini kaydardı.

Sturluson, İzlanda; Keeland, Vancouver; Forster, Belfast; Lİ, Amsterdam; liste uzayıp gidiyordu. Tüm bu hayalperestler sıraya girmiş, kitapçı gibi davranarak sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı ve hiç şüphe yok ki bu onlar için tam bir kariyermiş gibi kabul edeceklerdi.

Kendilerini stokçuluk ve zil çalmakla geçecek bir hayat için biçilmiş kaftan sanarak ayrılırlardı. Bunun gerçekten ne kadar zor olduğunu ne kadar az göreceklerdi. Başarının tamamına sahip olacaklar ama sıkı çalışmanın hiçbirine sahip olmayacaklar ve başarısızlığa eşlik eden utanç hakkında hiçbir fikirleri olmayacaktı.

Sütunları tekrar taradı. Konukların neredeyse tamamı buraya çiftler halinde gelecekti: arkadaşlar, sevgililer, babalar ve kızları, her türlü mutlu kombinasyon. Alex gittiğine göre içlerinden hiçbiri Magnús kadar yalnız hissetmeyecekti.

Tuşlara bastı ve bu kez sayfa kapandı. Parmakları hızlı hızlı çalışıyor, "İngiltere'den İzlanda'ya... şimdi yola çıkıyorum" diye mırıldanıyordu. İhtiyacı olan taşıyıcıyı bulması bir an aldı.

Acele ederse yarım saat içinde toparlanıp buradan gidebilirdi. Kendi kendine, 'Burada kalıp boş bir kabuk gibi faydasızca dikilmenin bir anlamı yok,' dedi.

Elbette, bu akşam saat sekizde bir uçuş vardı ve biletini değiştiremeyeceğini anlasa da, yeni bir bilet alabilirdi. Pahalı ama buna değer.

Tek yapması gereken Heathrow'a gitmekti. Ne kadar zor olabilir ki?

Eve döndüğünde, şarap dükkânındaki bazı tatil vardiyalarını devralabilir, iş arkadaşlarını rahat bırakabilirdi. Bunun için ona teşekkür edeceklerdi. Sıkı çalışabilir, biraz para biriktirebilir ve yeni yılda kardeşiyle dışarı çıkıp iyice sarhoş olabilirdi. Eski günlerdeki gibi olacaktı ama daha kolay olacaktı çünkü sonunda eski hayallerinden vazgeçmesi gerektiğinin farkına varmıştı. Burada geçirdiği beş gün ona yanlış yaptığı her şeyi göstermeye yetmişti.

Alex o gece Minty's'de, insanların gerçekten istedikleri takdirde hayallerine kavuşamayacaklarına inanmayı reddettiğini söylemişti. "Saçmalık!" dedi bilgilerini girerken ekrana.

Düşünceleri çalkalanırken alaycı bir kahkaha attı. Dün dükkânı ve kafeyi işletirken eğlenmiş olabilirlerdi ama bu onun bir kitapçı olarak başarısının göstergesi değildi. Hâlâ her zaman olduğu gibi başarısızdı, ama sonunda eve bir yetişkin olarak dönüyordu: sınırlarının tamamen farkında, rüyasız ve tamamen boş göğüslü ve ağırlı.

Hayatın onun için verdiği kararlarla yetinmesi gerektiğini öğrenmişti. Bazı insanlar hayallerine ulaşamadı. Bazı insanlar tüm paralarını kaybediyor ve tüm çalışmalarının ve çabalarının karşılığında büyük bir borç yığını kazanıyorlardı. Dünyanın düzeni böyleydi.

Alex mutlu olmanın ne kadar önemli olduğundan bahsetmişti ama her zaman sahip olduğu şeyleri istemeye devam ederse bunun onun için bir seçenek olmadığını anlamıştı. Bu yüzden şimdi onlardan vazgeçmişti. Yeni, daha küçük, daha kolay hayallere ihtiyacı vardı.

Alex'in şimdi mutlu olup olmadığını merak etti. Öyle olmasını umuyordu. Jowan, Magnús'a Alex'in Noel'de sevdikleriyle birlikte eve gideceğini söylediğinde de aynı şeyi söylemişti. Belki de buraya öğrenmek için geldiği şey buydu? Olayların büyük karmik dengesinde doğal olarak kazananlar ve kaybedenler vardı. Eğer Magnús istediği şeylere sahip olabilseydi, Magnús kendisinininkilere sahip olamayacağını kabul ederdi.

Her şeyden çok, onu rahatsız eden şeytanlar her neyse onları yenmesini umuyordu. Hatta eğer onu gerçekten seviyorsa, evde o adamla mutlu olmasını bile umuyordu. Bir süreliğine mutsuz olması anlamına gelse bile, bu memnuniyet dağılımını kabul etmeye hazırdı.

Geri tuşuna bastı ve doldurduğu ödeme formunun kaybolmasını izledi.

Wi-Fi kesildi ve web sitesi ara belleğe alındı. "Hadi, hadi!

Eve dönüş biletini almasına sadece saniyeler kalmıştı ve hâlâ bir Uber çağırıp eşyalarını toplaması gerekiyordu. Küçük mavi daire Magnús sabırsızlıkla küfredinceye kadar uzadı. Buradan hemen gitmesi gerekiyordu.

'Bunu bana nasıl yaparsın? Hem de Havva'ya, onca insan varken? Bunu onun küçük oğluna nasıl yaparsın?'

Arka koltukta Alex dişlerini gıcırdatarak kelimeleri tıslarken, Ben de onun yanında, kahramanca kurtuluşundan sonra artık azarlanmış bir halde onu dinliyordu.

Bay Thomas, onları Clove Lore'dan uzaklaştıran dolambaçlı tek şeritli yolda ilerlerken arabanın radyosundaki müzik istasyonunu açtı ve lastikler cılız, balçıklarla kaplı dalların ve Appledore'a kadar uzanan tekerlekli çöp kutularından savrulan çöp kümelerinin arasından yavaşça yuvarlanırken gizlice 'Walking in a Winter Wonderland' şarkısını mırıldanıyormuş gibi yaptı.

"Düşünmüyordum," diye fısıldadı Ben, yalvarırcasına. "Bir saniye kadar sürdü ve o süre boyunca kendimi berbat hissettim, gerçekten. Ama şimdi bunun bir önemi yok, değil mi?

Alex öfkeli gözlerini ona çevirdi, kızgındı.

"Demek istediğim, hemen pişman oldum ve eğer bana işleri düzeltmem için bir şans vererseniz, gerekirse hayatımın sonuna kadar sizden özür dileyeceğim.

Bir şeyleri düzeltmek mi? Alex onun yüzünü aradı. Bunu düzeltmek nasıl mümkün olabilirdi?

'Bak, Noel'i atlatalım ve sonra konuşuruz. Hadi ama, yarın Noel arifesi. Annem ve babamın Noel'ini seviyorsun...'

"Ama..." Alex araya girmeye çalıştı ama Ben ellerini önünde savunmaya yönelik bir şekilde açarak onu susturdu.

"Söz veriyorum, kendi evine döndüğünde kendini daha iyi hissedeceksin.

Alex, sahipleri şehri terk ettiğinde sadece İngiliz evlerinin tüm sıcaklığını kaybedebileceği şekilde, neredeyse iki haftadır soğumaya bırakılmış bir evde geceleri yalnız başına daha iyi hissedeceğini düşünmüyordu. "Eve gitmek istemiyorum. Orada yalnızım.

Ben'in gözleri ilhamla parladı. 'İşte ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Her zaman birlikte yaşamamızı isterdin, hatırladın mı?

Alex alaycı homurtusunu güçlkle gizledi. Elbette hatırlıyordu.

Ben ısrar etti. "Annem ve babamın evinden yolun aşağısında kendi evimi bulduğumda pek mantıklı gelmemiştii ama şimdi sanırım zamanı geldi. Adam kızın eline uzanmaya çalıştı ama kız geri çekildi ve kollarını vücudunda sıkıca kavuşturdu. "Artık hazırım," dedi fısıltıyla ve dikiz aynasından babasının gözlerine kaçamak bir bakış attı.

"Neye hazırsın? Alex tısladı.

"Senin yanına taşınmak için tabii ki, şapşal.

Saatte yirmi mil hızla ilerleyen araba aniden bir döngü içinde yoldan ayrılır gibi oldu. Alex mide bulantısını bastırmak için karnını tuttu. "Ne?" diye bağırdı, inanamayarak. "Şimdi de benim yanıma, annemle babamın evine mi taşınmak istiyorsun?

Burası senin evin, Alex. Bunu bir düşün. Artık orada tek başına takılmayacaksın ve sonunda birbirimize bağlanabileceğiz, anlıyor musun?

Alex'in bir ya da iki yıl önce duymak istediği tek şey buydu. Şimdi, Ben'le birlikte ailesinin kurduğu evi paylaşacakları düşüncesi ona fiziksel olarak acı veriyordu. Şimdi Ben'le her şey yolundaymış gibi davranırsa bu, onlarla ve birbirlerine olan bağlılıklarıyla alay etmek anlamına gelirdi.

'Kendimi adamıştım,' diye tükürdü.

'Artık yirmi dört-yedi birlikte olabiliriz, tabii sen feribottayken hariç. Belki sen de

Boş odanı boşaltırsan orayı ev ofisim olarak kullanabilir miyim? Ne dersin? Babam yeniden dekore etmemize yardım eder. Zaten yardım edeceğini söyledi, değil mi baba?'

Bay Thomas sadece başını salladı. Alex onun kafasının arkasından bile bu işin ne kadar kötü gittiğini oğlundan daha iyi bildiğini anlayabiliyordu.

"Ve," Ben sesini tekrar alçalttı. 'Bu sefer farklı olacak. Bir sonraki adım, tamam mı? Eve de gitti, Tanrı'ya şükür, artık etrafımızda dolanıp aramıza giremeyecek.

Kalbini çepeçevre saran hüznün bir kez daha yükselen, yakıcı bir öfkeye dönüştü. Öfkesini çizmelerine kadar hissedenden Ben'e delici bakışlarla baktı ama Ben davasını savunmaya kararlıydı.

'İtiraf etmelisin ki o hep oradaydı ve sorun çıkarıyordu,' dedi.

"Ne? Nasıl?" Alex, Eve'in baş belası olduğunu hiç düşünmemişti. İkisinin de ona ihanet ettiği güne kadar onu sevmişti.

"Biliyorsun," dedi Ben, yüzünde kibirli bir gülümseme belirterek. 'Sen isteyken sürekli arar, kendini sıkıntıya sokar, flört ederdi. Ve evde herkesin onun hakkında ne düşündüğünü biliyor olmalısın.

"Hayır, onun hakkında ne düşünüyorlardı?

Ben, ayağının ne kadar tehlikeli olduğundan tamamen habersiz, uçurumun kenarına doğru yaklaştı. "Biliyor musun? O biraz... şey, biraz... sürtüktü. Ben bu kelimeyi söylerken omuzlarını silkti, sanki bu her şeyi açıklıyordu ve artık paçayı kurtarmıştı.

"Bir sürtüğ mü? Alex onun sesini yankıladı, bu sözcük aracın dışında kopan fırtınadan daha yüksek sesle çınlıyordu. "Ona böyle demeye nasıl cüret edersin?

Ben'in gözleri büyüdü. "Ne? Bu doğru, değil mi? Babası ve Alex'in arasına baktı, itiraz edercesine. Destek gelmedi.

"Bu da ne demek oluyor? Alex vücudunu onunkıyla yüzleşmek için çevirdi. "Sürtüğ mü? Berbat durumdaydı. Yalnızdı. Yardıma ihtiyacı vardı.

Maxwell'le bir başka tartışmasının ardından iskelede gözyaşları içinde Alex'in feribotu tekrar nehirden geçirmesini bekleyen arkadaşını hayal ederken bu sözler aklına geldi. Arkadaşına sarıldığını ve onu teselli ettiğini hatırlıyordu. Bunların hiçbirisi sahte değildi. Eve bir çocuk gibi kendini tamamen kaybetmişti.

'Belki de biraz umutsuzdur. Belki de kendine nasıl yardım edeceğini bilmiyordur. Bir sürü insan böyledir. Alex'in gözleri parladı. Artık iyice coşmuştu ve kelimeler ardı ardına geliyordu. Konuşurken Eve'in durumundan daha fazlasını düşündüğünü itiraf etmedi. 'Bir sürü insan kendilerini olmak istemedikleri bir yerde ve onları mutsuz eden insanlarla sıkışıp kalmış buluyor. Belki de dışarı çıkacak cesareti ya da imkânı yoktu. Madem onun bu kadar baş belası olduğunu düşünüyordun, neden onu oturma odamda öpüyordun? Hmm? O noktada daha mı az baş belasıydı?'

Ben kafalığa baktı, bunu kurtaramayacağını farkında değildi.

"Bay Thomas?" diye sordu Alex, yanıt alamadı. "Baba, arabayı durdur lütfen. Önce yumuşak bir sesle söyledi. "Lütfen, arabayı durdur! Bu sefer bağırdı.

Frene basan Ben'in babasının omuzlarının yenilgiyle düştüğünü gördü. Araba yavaşça yuvarlanarak çitlerin arasından uzanan meşe ağacının dallarının altında durdu. Alex emniyet kemerini çözdü ve ayak bölmesinden içinde az sayıdaki eşyasının bulunduğu plastik torbayı aldı.

"Nereye gidiyorsun? Ben dehşet içinde bağırdı ve onun kapı koluna uzanışını izledi.

'Seninle eve gelmeyeceğim. Ailenle Noel planların var, git ve tadını çıkar.

'Hayır! Hayır bekle! Ne yapıyorsun?' Etkisiz bir şekilde ceketini yakaladı.

Alex bugün birlikte açmayı planladıkları dükkândaki Magnús'u düşündü. Uyandığında onu gitmiş bulacaktı. Eli cebine gitti. Boştu. Telefon yoktu. Hâlâ Jowan'ın boş odasında olmalıydı.

'Benim kendi planlarım var,' diye cevap verdi.

Bay Thomas koltuğunda dönerek oğluna hitaben, "Onu geri götüreceğiz," dedi.

"Ama baba! Ben sızlandı. "Bırak onu, oğlum.

Alex kapıyı çekip açtı ve dışarı çıktı. "Ben yürüyeceğim.

"Bu havada mı? Ben onun peşinden arka koltuğa atladı. 'Demek delirdin! Evde herkes böyle söylüyordu ve ben onlara inanmıyordum.

Bunun kendisinde uyandırdığı kahkaha onu şaşırtmıştı. Onun deli olduğunu ya da Eve'in bir sürtük olduğunu düşünebilirlerdi. Artık bunun bir önemi yoktu. Bir an önce kapana kısıldığı yerde oturan Ben'e baktı. Ne yapacağını şaşırmış bir halde ona bakıyordu.

'Vadinin aşağısı o kadar da uzak değil ve bir sürü otobüs durağı geçtik. İlk gelen otobüse bineceğim.

Arabanın yanında, taş duvarların ve eski çitlerin sığınağında etraflarına yerleşen anlık sükûnet içinde rüzgâr o kadar da kötü hissettirmiyordu. "Ben yürüyeceğim. Sesi taş gibi ve kararlıydı.

Alex omurgasını tam boyuna kadar uzattı, arkasındaki yola ve ötesindeki karanlık gökyüzü ve denize baktı. Suyun üzerinde hâlâ küçük bir mavi yama vardı. Fırtına çok fazla gelmeyebilirdi. Belki de çoktan geçmişti? Bay Thomas şoför kapısını zorla açıp önünde dururken, yine ıslanmasına aldırmadan ceketinin düğmelerini ilikledi.

'Bu kadar yolu gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm,' dedi ona.

"Bu şekilde bittiği için üzgünüm, aşkım. Adam ona uzandı ve kadın da ona sarıldı. 'Evimize her zaman hoş geldin. Bunu unutma. Hepimiz seni kendi kızımız gibi çok seviyoruz.

Uzaklaştığında Alex gözlerinden bunu kastettiğini görebiliyordu ama artık onu arayamayacağını biliyordu. Her şey gerçekten bitmişti. Umutsuzca bir aile ve ev konforu arıyordu.

fırtınada herhangi bir liman için. Artık ihtiyacı olan şeyin kendi yarattığı güvenli bir liman olduğunu biliyordu. Kendi çapası olmanın çok daha iyi olduğunu anlamaya başlamıştı. Tüm cevaplara sahip olmayabilirdi -aslında neredeyse hiçbirine sahip değildi- ama son birkaç gündür Clove Lore'da, yağmurun ıslattığı tarlaların üzerinde neyin mümkün olabileceğine dair küçük bir anlık bir bakış gördüğünü biliyordu ve şu anda olmak istediği yer de orasıydı.

"Uğrarım," diye yalan söyledi. "Hayatımda ne yapacağıma karar verdiğimde.

"Sizi oraya geri götürmemize gerçekten izin vermeyecek misiniz? Bay Thomas ilerideki dar yolda bir dönüş yeri aradı.

"Hayır," diye ısrar etti. 'Ben'e bakamam...' Sözlerinin geri kalanı kuyruğunu kıstırıp gitti.

Bay Thomas sadece başını salladı ve parmak uçlarında yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdilik hoşça kal, Alex. Yolu düz takip et, barın arkasındaki liman otoparkına geri dönecek - yirmi dakikalık bir yürüyüş sanırım.

"İyi olacağım," dedi ona ve buna kendisi de inandı. "Mu'ya söyle... Bayan Thomas'a Noel yemeğini kaçırdığım için üzgün olduğumu söyle. Onlara artık anne ve baba diyemezdi.

Bu, daha çok sevmeye kararlı olduğu kendisini korumak için sevdiği Thomas'lara teslim olmasıydı. Tüm Thomas sürüsünün gitmesine izin vermesi, sahip olduğu tek aileye sırtını dönmelerinden çok daha kolay olacaktı, kalbine saplanan bir bıçakla fark etti, ama şimdi Ben'le eve giderse kendi geleceğini şekillendirmek için hiçbir umudu yoktu.

Bay Thomas'ın gözyaşlarını görmemesi için arkasını dönerek Clove Lore'a doğru ilk adımını attı - hayatının ilk bilinçli adımını.

Ben arabanın dışındaydı, ağzı açıktı ve inanmadığını gösteren hareketler yapıyordu. Babası onu vazgeçmesi ve yolcu koltuğuna geçmesi için uyardı. Onsuz gidiyorlardı. "En azından botlarını giyebilirdi," diye mızızlandığını duydu babası arabanın kapısını kapatmadan önce.

Alex'in pofuduk pembe terlikleri ona kalbinin bir parçasının yattığı yönü işaret etti ve onu hangi fırtınaların beklediğini bilmeden ama dün gece çok mutlu olduğu kitapçada Magnús'un yanındaki o sıcak noktaya geri dönmeye kararlı bir şekilde rüzgâr ve yağmurun içinden ilerledi.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Bir hafta sonra İzlanda'ya gittiğinde, kendilerine tanınan saatlerin bir dakikasını daha boşa harcadığı için pişmanlık duymayacaktı. Onunla mutlu bir Noel geçirecekti ve ondan sonra, geleceğinin nasıl görüneceğini hayal edemese de, en azından kendi rotasını çizecekti ve eğer işler ters giderse suçlayacağı tek kişi kendisi olacaktı. Kararlılık ve heyecan, eski kaygı ve kederinin büyük kısmını bastırdı ve yoluna devam etti.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Senin İçin Buradayım

İşte bu olmalıydı: dibe vurmak. Magnús resmen tatilini yarıda bırakmış, bir türlü dikiş tutturamadığı sahte bir kitapçıdan ayrılmıştı ve şimdi de kasvetli bir kış öğleden sonrasında boş bir otoparkta yağmur fırtınasında ağlıyor, giderek nemlenen yünlü bir kazağı kendine hakim olamayan ve hiçbir şekilde gurur duymayan bir insan gibi vücuduna sarıyordu.

Dürüstçe söyleyebilirdi ki Alex'ten önceki halini özliyordu; kendini güvenli ve sağlam bir şekilde kilit altında tutan, risk almayan, özel bir şey yapmayan halini. Ailesini çileden çıkarsa ve asık suratlı yapısı insanların komik bakışlarına maruz kalsa bile, bu durum kendini böyle, savunmasız ve inanılmaz derecede aptal hissetmekten çok daha iyiydi.

Kendini uçakta, Kuzey Atlantik'in üzerinde, bardağında buzlu votka, bulutların arasından aşağıdaki küçük dünyaya bakarken hayal etmeye çalıştı. Biraz yükseklığe ihtiyacı olduğunu hissetti. Uzaktan bakıldığında bu tatil o kadar da aşağılayıcı görünmeyebilirdi. Clove Lore ile arasında kilometreler varken yeniden doğru düşünebilirdi.

Şu anda görebildiği tek şey başarısızlığıydı ve Alex'in o kendinden emin olmayan ve aynı zamanda nezaketiyle çok cömert bir şekilde gülümsediği anların arasına serpiştirilmişti.

Beyninin arkasındaki hain, sevgi dolu küçük parça ona daha da fazla acı vermek istiyordu ve bu yüzden Alex'in söylediği şarkının anısını bir döngü halinde çaldı, hem de onun tatlı sesiyle, duyabileceğinin farkında bile olmadığı şarkıyı, denizkızı ve çocukla ilgili olanı

Kıyidan denize sürüklediği ve hiç şüphesiz hemen boğulan.

Magnús'un başına gelen de buydu. Doğal ortamından (düşünceli, pişmanlık dolu yalnızlığının güvenli, karanlık kutusundan) çıkıp hayaller ve umut dolu bir dünyaya sürüklenmişti ve daha boğazına kadar bu dünyaya gömölüp yüzebileceğini düşünürken Alex geldiği yere geri yüzmüştü ve işte buradaydı, uygunsuz, istenmeyen duygular içinde yarı boğulmuş bir adam. Evet, eve dönüş uçağına ne kadar çabuk binerse o kadar iyiydi.

Yine de cebindeki telefonda mesaj bildirimi çaldığında ona uzandı. İçinde iki telefon vardı, biri kendi telefonu, diğeri de Alex'in. Jowan telefonu ona vermiş, kaçmak için acele ederken geride bıraktığını söylemişti. Bir an için onun cep telefonundan kendisine ulaşmaya çalışıyor olabileceğini düşündü ama telefonun ekranı boştu, o yüzden kendi telefonuna baktı ve işte oradaydı. Alex'ten bilinmeyen bir numaradan gelen siren sesi mi? Kalbi kabararak kelimelere baktı.

Ben senin için buradayım.

"Tanrım, Alex! Göğsündeki umut acısını bastırmaya çalışarak bir kez daha okudu. Yamaçtan aşağı bakmak için döndü ama bu rüzgârda ve gözleri bir şekilde akarken görmek imkânsızdı. Acaba aşağıda onu mu bekliyordu? Bir cevap yazdı, kelimeler üzerinde tökezledi, karıştırdı ama saniyeler içinde gönder tuşuna bastı.

Döndün mü? Döneceğini biliyordum!
Burada çıldırmış durumdayım. Dinle,
ben sadece senin gibi değilim. Ben
bir robot değilim.
Ben bir erkeğim ve seni istiyorum. Ben
Senin için çıldırıyorum ve fırsatım
varken sana söylemeliydim.
Neredesin? Sakın bir yere gitme!
Gideceğim.
sana geleceğim.

Onu nasıl bulmuştu? Bildiği kadarıyla numaralarını bile
değiştirmemişlerdi. Tek bildiği, onu bir an önce kollarına
almak zorunda olduğuydu. Cevap beklemek ona fiziksel
olarak acı veriyordu ve telefonu yüzüne yaklaştırıp kızın bir
şeyler yazdığını gösteren dalgalanan baloncukları izledi.

Bu Tony. Havaalanı seferindeki
Uber şoförünüz. Senin için geldim.
Ziyaretçi merkezi otoparkında ama
kapı kilitli.

"Aman Tanrım! Magnús kalçalarının üzerine çöktü ve
aşağılanma hissi tüm gücüyle üzerine çökerken dizlerini
kavradı. "Aptal! Otoparkın diğer tarafında, geniş kapının
ardında bir arabanın farlarının parıldadığından emindi.

Başka bir mesaj belirdi ve korkuyla mesaja bakarak irkildi.

İyi misin? Arabayı istiyor musun,
istemiyor musun?

Magnús cevabını yazdı.

Hayır.

Sonra bu adamın muhtemelen onun için sıcak bir yuva
bıraktığını düşünerek ve İngilizlerin özür dilemeyi ne kadar
sevdiğini bilerek bir tane daha gönderdi.

Özür dilerim.

Başka bir mesaj belirdi. Bu adam hızlıydı.

Seni şarj etmek zorundayım,
dostum. Ama telsizde uçuşların
Yine de topraklanmış. Burada sıkışıp
kaldın, dostum. Fikrimi soracak
olursanız, ki muhtemelen
sormazsınız, ben uzman değilim
ama birinden bu kadar
hoşlanıyorsanız, ona söyleyin.
Teşekkürler, Tony

Araba farlarını yakıp söndürerek boş yolda U dönüşü yaparken Magnús telefonu cebine soktu.

İşte buradaydı, telefonunda İzlanda'ya bir bilet ve koltuğunun ucunda aşırı yatırım yapmış bir Uber şoförü vardı ve Alex'in şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ona nasıl hissettiğini söylemek mi? İmkânsızdı. Öyle değil miydi? Yine de, Alex'in onunla temasa geçtiğini düşündüğünde kalbi yerinden fırlamamış, sonra da arayanın o olmadığını anladığında yere çakılmamış mıydı? Bunun bir anlamı vardı.

Magnús yağmurun altında çömelmiş, beyni uğuldayarak bekledi. Buraya kadar başarısızlığı kabul etmek için mi gelmişti? Noel'de o insanlarla birlikte olmak için gitmiş olması, kalbinin derinliklerinde istediği şeyin bu olduğu anlamına gelmiyordu. Aile özlemi çekiyordu, bunu anlıyordu, elbette. O da herkes gibi huzur ve güvenlik, rahatlık ve sevgi istiyordu. Ona bunları verecek kişi neden o olmasındı? O adamlar onun üzerinde hak iddia etmişlerdi ama şu anda göğsünde patlayan duygu inkâr edilemezdi. Eğer Uber şoförü Tony onda böyle tutkulu bir umut uyandırabiliyorsa, onu bulup hislerini anlatmak ne yapabilirdi ki?

Sonra yokuş aşağı, şaşırtıcı derecede yavaş bir şekilde koşmaya başladı; rüzgâr onu geriye doğru itiyordu, ta ki rüzgâra doğru eğilip kollarını kaldırırsa havada dönen çöpler, yosun parçaları ve kiremitler gibi gerçekten de uçabileceğini hissedene kadar.

Şimdi neredeydi? Beyni ihtiyacı olan bilgiyi bulmak için savaştı. Buranın adı neydi? Onun söylediğini duymuştu. Liman mı? Liman... Birden aklına geldi. Port Kerr-no. Cornish aksanıyla yumuşak ve hafifçe söylediğinde kulağa öyle gelmişti.

Fırtına boyunca aşağıya doğru ilerlerken, kulübenin bahçe parmaklıklarına tutunmuş, kendini sürüklüyor, zar zor görebiliyordu. Birkaç metre sonra orada olacaktı.

Dükkâna girecek, internetten feribot şirketini arayacak, numarasını alacak ve mümkün olan en kısa sürede onu arayacaktı. Ona son bir saat içinde aklından geçen her şeyi anlatacak ve en önemlisi de onu istediğini söyleyecekti.

Kitapçıya giden sapağa ulaştığında kendini kulübelerin arasındaki dar geçidin sığınağına attı ve rüzgâr aniden kesildi. Bir an duvara yaslandı, nefes nefese kaldı ve yüzündeki yağmuru sildi. Kız onu ister miydi? Asıl gülünç ve umut dolu soru buydu, değil mi? Bugün şu ana kadar tüm kanıtlar apaçık cevabı işaret ediyordu: Duh! Çoktan gitmişti, değil mi? Yine de Alex'in uzun süre gölgede kaldıktan sonra içinde yeniden tutuşturduğu ışık hâlâ onun için yanıyordu.

Başını kapalı ve karanlık dükkâna doğru çevirdiğinde, gözlerinin kendisine oyun oynamadığından emin olmak için gözlerini kırıştırmak ve ıslak kirpiklerinin arasından bakmak zorunda kaldı.

Orada, Ödünç Kitap Dükkânı'nın kapısının eşiğinde, beyaz saçları ıslak iplerle sırtından aşağı sarkan bir kadın, en üst basamağa yığılmış, yüzünü gizlemiş, Jowan'a birkaç dakika önce bıraktığı ve havaalanına gittiğini söylediği notun üzerine hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Alex!" diye bağırdı.

Magnús, onu görünce yüreğinin kabarmasına engel olamadı ve o anda, eğer kız ona bir kez daha gülümseyecek olursa, bu Noel'de büyük bir aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anladı.

Geçitten geçip meydanın karşısına geçti, yağmur bir kez daha sertçe çarptı ve tam başını kaldırıp şaşkınlık ve rahatlama içinde hâlâ burada olduğunu haykırdığı sırada Magnús onu ayağa kaldırdı.

Islak saçlarının tellerini yüzünden çekip kendine çeki düzen vermeye çalıştı, şu anda denizin dibinden çıkarılmış gibi görünmesi imkânsızdı ama Magnús ona bir yaz gecesinde yıldızlarla aydınlanmış bir kayanın üzerindeki denizkızı gibi bakıyordu.

O anda aklına gelen tek şey, kızın kendisini öpmesini isteyip istemediğini sormak oldu.

Kadının kahkahası adamın içini ısıttı. "Tabii ki biliyorum," dedi. "Fırtınada buraya kadar koştum, beni tekrar öpmen umuduyla mükemmel bir çift terliği mahvettim.

Pembe çizmelerinin çamurlu kürküne bakarken kahkahaları arasında gözyaşlarını tutmaya çalışan Magnús'un rahatlaması onu çok etkiledi ve içinde oluşan dürtüden başka bir şey düşünmeden, fırtınaya hiç aldırmadan onu kitapçının kapısına doğru öptü ve kadın da bir daha asla bırakmayacağını söylercesine onu kendine doğru çekti.

Çift öpüşmeye devam etti, dudakları buluştuğunda Clove Lore'daki tüm Noel ağaçlarındaki peri ışıklarının ve kış ortasında öğleden sonra sokakları aydınlatan her ampulün, tüm köyün elektriği kesilip her evi karanlığa gömülmeden önce titreşip vızıldadığından tamamen habersizdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Fırtınanın Gözü

Fırtınanın kabardığı anlarda tüm canlıların nefeslerini tuttuğu ve başlarını sakladığı bir nokta vardır. Hayvanların doğuştan gelen kendini koruma içgüdüğü devreye girer ve rüzgar ve yağmur şiddetini artırırken, her canlı rahatlamak için kendine bir yer arar.

Bu an Clove Lore'un tüm sakinlerinin başına, yirmi üçüncü Aralık öğleden sonra tam olarak saat iki buçukta, batıda alçaktan batan güneş, kırılğan, güzel Devonshire sahilinin üzerinde son on yılda toplanan en kalın, en karanlık bulut kümesi tarafından tamamen örtüldüğünde geldi.

Bulutlar çalkalandı ve kara bir ateş gibi kendi içine döndü. Bulutun altından esen şiddetli rüzgârlar, karaya çarpan ve dalgaları kamçılaman şiddetli bir hava koridoru oluşturdu.

Işıklar söndüğünde, Clove Lore karanlığa gömülmüştü; sadece Büyük Ev'in tavan arasındaki ve mutfaktaki ışıkları, kendi gürültülü jeneratörleriyle yanıyordu.

Öğle yemeğinden sonra Minty ve Jowan eski Ağa'nın yanına sokularak sade kahvelerini içtiler. Aldous tembel tembel dudaklarını yaladı ve efendisinin ayaklarının dibinde kıvrılıp uyudu. Arkadaşça bir sessizlik içinde oturmuş, telsizden gelen ve kıyıya demirlemiş konteyner gemisinden alınan on iki Çinli denizcinin sağ salim teslim edildiği haberini dinliyorlardı.

"Onların şerefine. Jowan kupasını kaldırdı ve Minty de onu takip etti.

"Güvenli liman," dedi ve ikisi de içti, tekrar sessizliğe gömüldüler, fırtınanın geçmesini beklediler.

Üç kat yukarıda, çatı katında, Leonid en sakın sesiyle Izaak'a kamelya yetiştiriciliği hakkındaki kitabını okuyor, dinlerken Izaak'ın alnını okşuyordu, ikisi de büyük koltukta birbirlerine yaslanmışlardı.

Izaak'ın Krasnik'teki annesinin Noel hediyesi olan haşhaşlı keki dikkatle paketinden çıkarmışlardı ve üzerinde onu İngiltere'ye getiren önyargılara meydan okurcasına yazılmış bir not vardı: 'İki oğlum için, sevgili Matka'nızdan'.

Dışarıdaki fırtınayı ve Leonid'in anne babasının bu kışkı kaçınılmaz sessizliğini görmezden gelmeye çalışıyorlardı. Leonid'in, oğulları ve damadı için mutlu olmaya çalışmalarını isteyen pek çok mesajından etkilenmemişlerdi.

Leonid Izaak'ın şakağını öptü ve Leonid yeni bir sayfayı çevirirken ikisi de pastadan birer ısırık aldılar, ikisi de bahar güneşi altında yeşil tomurcuklarını açan kamelyaları ve huzurlu yaz tarlalarında başlarını sallayan kırmızı gelincikleri hayal ediyorlardı.

Clove Lore'dan uzaklaşan ana yol üzerindeki küçük evinde Bovis elektriğin kısa devre yaptığını henüz bilmiyordu. Boynuna kadar uzanan köpük banyosunda, mum ışığında, hediye olarak aldığı kitabın sayfalarını hararetle çeviriyor, Bayan Bennet'ların hikâyelerinden hangisinin mutlu, hangisinin pişmanlıkla biteceğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Okurlar böyle doğar.

Ana yolun biraz ilerisinde, ani bir karanlığa gömüldüklerinde, Elliot ve Jude, Elliot'ın veteriner çantasındaki feneri bulmaya çalışmışlardı. En azından gaz ocakları elektrik kesintisinde hala çalışıyordu, bu yüzden loş mutfakta birlikte yemek pişirdiler, LED yıldız ışıkları buharlı pencerelerde parlıyordu.

Elliot cebindeki küçük kadife kutuyu karıştırırken mum almayı hatırlamış olmayı dilediğini fark etti ve bu akşam Jude'a sormayı düşündüğü soruyu başka bir huzurlu geceye ertelemeye karar verdi.

TV. Jude endişeyle ona bakmaktan kendini alamadı. "İyi misin?" diye sordu nazikçe.

"Ben..." diye tereddüt etti. 'Sadece antrenmandaki hayvanları düşünüyorum. Fırtınanın sesinden korkacaklar.

Jude yufka yürekli Elliot'a gülümsedi, ocağı kapattı ve kızartmayı bırakarak ona doğru uzandı.

'İyi olacaklar, güvendeler. Anjali orada onlarla birlikte, değil mi? Elliot'u endişelendiren şeyin aslında bu olmayabileceğini görünce ekledi, 'Ve biz de burada güvendeyiz. Her şey yolunda, tamam mı?

Gülümseyerek başını salladı ve kızın kendisini öpmesine izin verdi.

Yavaşça onu kaldırdı ve daha yakın olabilmeleri için mutfak tezgahının üzerine koydu ve her zaman yaptığı gibi buna güldü.

"Haklısın," dedi ona, derin bir nefes alıp yavaşça alçalarak ayaklarının dibine diz çökmeden önce. Ona hediyesini sundu.

"Jude Crawley. Ellerini yüzüne götürürken yumuşak gözlerle ona baktı. Kutuyu açarak gümüş ayarı içindeki ateşli turuncu taşı ortaya çıkardı. "Beni sonsuza dek kocan olarak kabul eder misin?

Jude tezgâhtan inip ona orada beklemesini söylediğinde yüzü düştü. Tekrar ayağa kalktı, ne yapacağından emin değildi. Çok mu erkendi? Her şeyi berbat mı etmişti?

Bir süre sonra Noel ağacının altından çıkardığı paketlenmiş bir kutuyla geri döndü. "Sadece beni karın olarak kabul edersen," dedi ona ve kâğıdı yırtıp kendi pırıl pırıl bandını ortaya çıkarırken şaşkınlığı mutluluk gözyaşlarına dönüştü.

Gecenin geri kalanı, o yüzüklerin parmaklarına takılması kadar kolay bir şekilde, yorganın altındaki fener ışığında akıp gitti.

Köyün aşağısında, Clove Lore'un tüm sakinleri bu kadar rahat değildi.

Bayan Crocombe dondurma salonunda tek başına oturmuş ağlıyordu, dondurucuların elektriğinin kesilmesi düşüncesinden çok

Daha çok, böyle nadir anlarda kendini dünyada yapayalnız hissettiği için.

Cebinden not defterini çıkardı ve eski dostlarının ve gelip geçenlerin isimlerini gözden geçirdi; burada kalacağını düşündüklerinin ve temelli gidenlerin. Sevgi üzerine bir köy inşa etmeye çalışan bir kadındı. Kolay bir iş değildi.

Bazı yerlilerin ona ne dediğini biliyordu. İşgüzar, dedikoducu, baş belası biriydi. Ama köyün en güzel zamanlarını görmüştü; bütün kış boş bırakılan, sonra da bütün yaz kendi yiyeceklerini getirip çöpten başka bir şey bırakmayan insanlara kiralanan tatil evleri diye bir şey yoktu.

Küçük beyaz kulübeleri aşağıdaki kayalıklara tutunmuş olan köylülerin her birinin adını kuşaklar öncesine kadar hatırlıyordu.

Yaşlı Bay Caffey'nin oyun alanında zilini çaldığı ve her yaştan otuz çocuğun aynı anda kulübe kapılarını açıp şamatalı kahkahalar ve şamatalar eşliğinde burnun üzerindeki küçük okula doğru yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerlediği okul koşusunun nasıl bir ses olduğunu biliyordu.

Artık köyde yaşayan hiç çocuk yoktu; arabalar için erişim olmadan çok elverişsizdi. Kendi torunları burnun dışında yeni bir binada yaşıyordu ve burada güzel, düz bir bahçeleri vardı - eğimli bir posta pulu değil - ve iki park yerleri vardı.

Clove Lore'daki evlerin çoğu artık bakımsızdı ya da içleri boşaltılmış ve her türlü konforla donatılmıştı. Sanki ebeveynleri ve büyükanne ve büyükbabaları bu gençler için eski yaşam tarzını korumaya çalışmamışlar gibi, sevgili eski çarpık çatıların sökülmesi ve daha fazla kat eklenmesi için dikey uzantılar için şu anda belediyede beş planlama izni başvurusu vardı. Ona göre her şey yanlıştı.

Bütün bunlar için ve otuz yıl önce dondurma salonunu açarken kendi emeği için ağlıyordu.

Üç erkek kardeş, hepsi balıkçı, hiçbir evlenmemiş ve şimdi hepsi gitmiş, fırtına diye bir şeyin olmadığı bir yerde rahmetli kocasına arkadaşlık ediyorlardır diye umuyordu.

Sevgi. Clove Lore'un gelecek yüzyılda da ayakta kalabilmesi için ihtiyacı olan şey buydu. Ve mutlu evlere. Büyük Ev'in yıkılmış kabuğunun içinde yükselecek olan ve zaten hiçbir yerlinin karşılayamayacağı o süslü 'yaşam tarzı birimleri' değil. En büyük çöpçatanlık başarısı olan Elliot ve Jude bile - okul öncesi çağıdaki üç çocuğuyla Burntislands'den sonra - köyün dışında ana yola yerleşmişti.

Burnunu sümkürdü ve kendi kendine biraz yağmurdan ve kış hüznünden daha kötü şeyler yaşadığını söyledi. Kendini toparlamalı ve biraz naneli çikolata yemeliydi.

Gök gürültüsü ve bir başka sert rüzgâr sesi ile küçük kulübesinin duvarları sarsıldı ve göğsünü sıktı, kendisi için gerçekten çok üzülmüyordu ve ilk kez değil, korkunç derecede yalnız hissediyordu.

Siren'in Kuyruğu'nda, savaş sırasında fiçilerin kuruduğu o dönemden beri ilk kez bir Aralık öğleden sonrasında kapılar sürgülenerek kapatılmıştı. Bella'nın büyükbabası ona her şeyi anlatmıştı. Onun tarif ettiği gibi pencerelerin üzerine çaprazlama maskeleme bandı koymayı düşündü, sadece bombaların her yere cam kırıkları göndermesini engellemek için değil, o anda, deniz kenarındaki savunmasız noktalarında, bombalardan çok daha yüksek ses çıkaran bir fırtına için.

Bella kocasına, misafirlerinin ayın on dokuzunda fırsatını bulmuşken gitmiş olmalarına sevindiğini söyledi. Üst kattaki sütlerinde saklanan Austen'lar için üzülmüyordu. "Bu Noel onlar için nasıl bir Noel olacak, bir bebekle içeride tıklıp kalacaklar.

Barın hemen dışındaki küçük çalışma odalarında oturuyorlardı. Finan uzun bir sabahın ardından hesaplarını üzüntüyle inceleyerek cin bardaklarını doldurdu.

Bu onların ya kazanacakları ya da kaybedecekleri bir kıştı. Bella'nın ıslak yanakları kocasına kırıldığını söylüyordu.

Yarın bira fabrikasını arayacaklar ve Ocak ayı geldiğinde 'satılık' tabelası asılacak ve Siren'in Kuyruğu, ülkenin dört bir yanında kuru muslukların üzerinde bira havluları bulunan diğer tüm barakalar gibi olma riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Bugünlerde kim bir bar satın alır ki? Deli olmanız gerekir.

Finan karısının elinin arkasını okşadı ve ona iyi bir dönem geçirdiklerini söyledi. "On iki yıl çoğu taşra meyhanecisinden daha iyi, özellikle de turistlere bağlı olanlardan!"

Launceston'ın hemen dışında, yeğenlerinin yakınında küçük ve güzel bir yer bulabileceklerinden bahsederek onu neşelendirmeye çalışmış ve her zaman bildiği evden uzaklaşma düşüncesi ona acı verse de, ikisi de cesurca gülümsemiş ve yeni bir başlangıcın onlar için iyi olacağına kendilerini ikna etmeye çalışmışlardı.

Tom ve Monty Bickleigh, babalarının yamacın tepesindeki balıkçı kulübesinde ateşin başında oturuyorlardı. Bu sabaha kadar ön kapılarının etrafına ustalıkla dizilmiş dekoratif ağların, şamandıraların ve istakoz kaplarının, yamacın elli metre yukarısındaki ziyaretçi merkezi otoparkına dağılırken çıkardıkları şangırtıyı dinliyorlardı.

Kendisinden sekiz dakika küçük ve her zaman daha tedirgin olan Tom alevlere bakıp feribottaki kızla gerçekten bir şansı olduğunu düşündüğü için kara kara düşünürken, Monty alevlerin yanında bir çatalın üzerindeki tost parçasını göreceli bir memnuniyetle çevirdi.

Kulübeleri Clove Lore arazisinin girişine o kadar yakındı ki, rüzgâr kapıları her salladığında ahırlarındaki eşeklerin anırmalarını duyabiliyorlardı. Ahır ustası Bay Moke, Barnstaple'daki kardeşinin evinde geçirdiği Noel'den telaşlı Minty tarafından geri çağırılmıştı. O anda, yüklerinin yanındaki balyaların üzerinde biraz uyumaya çalışıyordu. Bu hiç de planladığı gibi bir tatil değildi.

Dışarıda kimse kıpırdamadı. Köy zifiri karanlıktı. Her pencerenin perdeleri çekilmişti ve fırtına en kötüsünü yaparken pencerelerden ancak bir ateş parıltısı sızıyordu.

Bulutlar hızla yaklaşan gök gürültüsünün sesleriyle gümbürderken ve pürüzlü elektrik parçaları ufukta çatallanırken, Magnús ve Alex birbirlerinin karşısında donup kaldılar ve kendilerine şimdi ne yapmaları gerektiğini sordular.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Borrow-A-'da Mum Işığında Kitapçı

"Banyo mu? Magnús, dükkanın paspası üzerinde ıslak terliklerini çıkaran Alex'e bakarak, "Banyo mu?" dedi.

"Ne? Yorgun bedenini dikleştirdi, paltosundaki yağmur damlalarını silkeledi.

"Sana sıcak bir banyo hazırlamam gerektiğini söyledim.

Alex şaşkınlıkla saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Olanlar hakkında konuşmalı mıyız?

"Neredeyse gidiyordunuz, sonra fırtınada bile aceleyle buraya geri mi döndünüz?

"Uzun lafın kısıası, evet. Omuz silkti. "Geri geldim çünkü seninle geçirdiğim zaman bitmemişti.

"Anlıyorum," dedi, gözleri her saniye daha da yumuşayarak. "Lütfen kalabilir miyim?

"TAMAM.

TAMAM MI? Bu kadar mı? Sakıncası yok mu?'

Magnús buna hiç aldırmadı ama Alex'in ne kadar titrediğini fark ettiğinde tek düşündüğü şeyin onu tekrar ısıtmak olduğunu anladı. "Çabuk," dedi ona, "banyo," ve telefonundan gelen ışıkla sarmal merdivenden yukarı fırlayıp sıcak musluğu son damla ılık su bitene kadar akıttı. Alex onun peşinden sürüklendi, aynı anda hem bitkin hem de sevinçliydi.

Birisi, hiç şüphesiz Jowan, kitapçıyı bir yıl yetecek kadar Price'ın beyaz mumlarıyla donatma öngörüsüne sahipti.

bütün kış boyunca elektriksiz kaldı. Magnús onları beşer beşer kahve fincanlarına doldurdu, uzun aşçı kibritleriyle yaktı ve her yer yumuşak bir turuncu renkte parlasın diye hem banyonun ayaklarının etrafına hem de kitapçıdaki her masanın üzerine koydu.

Alex onun aşağıya inmesini beklemiş, soyunup buharlı banyoya girmiş ve adamın ateşi söndürüp çırayla yeniden yakmasını dinlemişti. Onun kibrit çaktığını ve ocağın canlanmaya başladığını duydu, sonra dükkânın arkasındaki küçük mutfaktan akan suyun sesi geldi ve birkaç dakika sonra da gaz ocağında kaynayan eski moda çaydanlığın ısıklık sesi duyuldu.

Yukarı çıktığında banyonun kapısını çaldı. 'Sıcak çikolata yaptım. Seninkini de buraya bırakayım. Alex onun elinin kapıya uzandığını ve Magnús'un bakmadan bardağı lavaboya bırakmaya çalıştığını görünce güldü. Aralarındaki bu utangaçlık yeniydi. Onunla tekrar birlikte olmak için yağmurda koşmanın ilişkilerini -buna ilişki diyebilir miydi? - ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak garipti, özellikle de sadece bir haftaları daha varken

Birlikte.

Magnús'un ona söylemek istediği sözlerle dolup taşıdığından haberi yoktu ama bu sabah ailesiyle arasında olanlardan sonra onu bunaltmak istemediği için kendini tutuyordu.

"İçeri gel," dedi ona.

"Yapmalı mıyım?" dedi, hâlâ kapının arkasındaydı. "Hadi ama!

Mum ışığı ve derin bir banyo, dün gece ateşin yanındakinden tamamen farklı bir şeydi. Elbette büyülüydü ama nedense bu çok daha samimi hissettiriyordu.

Alevlerin parıltısı Magnús'un yanaklarındaki pembeliği gizliyordu. Alex'e baktı, saçları yıkanmış ve saçlarının üzerine dökülmüştü.

Omuzları, uçları suyun yüzeyine yayılıyor.

'İçeri girebilirsin,' dedi ona.

"Hm?" Rahat görünmeye çalıştı ve bu öneri karşısında hiç telaşlanmadı.

'Görünüşe göre tüm köyün elektriği gitti. Bir daha ne zaman sıcak suyumuz olacağını kim bilebilir? Gir içeri. Ben bakmayacağım. Onu cesaretlendirmek için hınzır bir sırıtışla elini gözlerine götürdü.

Utangaçlığı, olan biten her şeye rağmen onu henüz o kadar da iyi tanımadığını hatırlatıyordu. Yeniden bebek adımlarına dönmeleri, birbirlerini tanımaya çalışmaları gerekiyordu ve buna daha önce paylaşmaya çekindiği şeyleri paylaşmak da dahildi.

Magnús'un da kıyafetlerini yere atıp küvete tırmanırken sırttığını biliyordu, çünkü parmaklarının arasındaki boşluktan onu gözetliyordu. Magnús'un geniş omuzlarını ve kendini suya bırakırken esneyen kaslarını görünce dudağını ısırarak ve gözlerini utangaç bir şekilde tavana çevirmek istedi. Ellerine su alıp yüzüne sürerken teni mum ışığında parlıyor, kirpiklerini sivriyor ve Alex'in içini yumuşatıp arzulamasına neden oluyordu. Bu sırada yağmur, buharlı banyo penceresinde neredeyse yatay tabakalar halinde buz gibi şırıldıyordu.

Çıplak tenlerinin birbirine değmesi ve uzun uzuvlarının su altında birbirine dolanması karşısında elini gözlerinden kaldırarak, "Biraz sıkıyor," dedi.

Magnús'un tavrındaki bir şey ona, burada onunla gerçekten rahatlayabilmesi için önce kelimeleri aradan çıkarması gerektiğini söylüyordu.

Bir anlık duraksamadan sonra, "Sahildeki adamlar," dedi. "Jowan bana onların senin ailen olduğunu söyledi?

Alex hiç tereddüt etmeden tüm hikâyeyi anlattı, arada bir sıcak çikolatasından hızlı yudumlar aldı. Çok memnun olduğu ailesini kaybettiği için duyduğu üzüntüyü Magnús'ta n saklayamadığını fark etti ve

Eve hakkında konuşurken boğazı düğümleniyordu ama Ben'le üç buçuk yıllık ilişkisinin nasıl sona erdiğini anlatırken aynı acının yakınından bile geçmiyordu.

"Aldatmasına şaşırmadım aslında. Uzun zamandır işler yolunda gitmiyordu. Bunu ben anlamadan çok önce biliyordu. Mutlu değilken onunla kalmak adil değildi. Bu yüzden," diye omuz silkti, suyun göğüs kemiği ve omuzları üzerinde dalgalar halinde dalgalanmasını sağlayarak, "bitti ve uzun zamandır ilk kez sadece ben varım.

"İşte, sadece sana. Magnús kupasını uzattı ve sıcak çikolatalarını birbirine vurarak içtiler.

"Peki, bütün gün ne yaptın?" diye sordu. "Dükkânı açtın mı?

Dükkânı açmak mı? Birincisi, kimse fırtınada alışveriş yapmaz. İkincisi, veda etmeden gitmiştin. Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama içten içe biliyordum,' elini göğsüne götürdü, 'sen o insanlara ait değildin ve... seni geri istiyordum. Sen gelmeyince gitmeye çalıştım ama bir şey beni durdurdu. I-'

Telefonunun banyo zemininde çıkardığı vızıltı onu durdurdu ve mesajı okumak için uzandı.

Nasıl gitti? Onu bulabildiniz mi?
Eşim bilmek istiyor. Umarım
bulmuşundur, dostum. Mutlu
Noeller. Uber Tony.

Magnús ekrana bakarak bir kahkaha attı. "Kim o? Alex sordu.

"Hayran kulübümüz," dedi ona, hâlâ kendi kendine gülümseyerek. "Fark etmez. Sözünün kesilmesini elinin tersiyle itti ama Alex konuşmayı sürdürmeye başlamıştı bile.

"Onlarla birlikte gitmem için beni biraz telaşlandırdılar ve büyük bir parçam bir şekilde gitmek istedi ama sonra uyandım. Bunu başka türlü açıklayamam. Uyandım ve buraya geri dönmem gerektiğini anladım.

Magnús dikkatle dinledi.

"Buraya geri dönerken bir şey fark ettim," diye ekledi.

"Bu da ne?"

"Henüz

iyileşmedim.

"Senin tamir edilmen mi gerekiyor?" dedi Magnús.

'Bilmiyorum,' diye omuz silkti. 'Kendime ait bir şeye ihtiyacım var, gurur duyabileceğim bana ait bir şeye. Başkalarının bana verebileceği dışsal bir şeye değil. Senin bile. Magnús'un gözlerine bakamadan bu son sözleri ekledi. 'Bu haftayı birlikte geçirebiliriz ve bu harika - hatta güzel - ama yine de kendime ait bir hayata ihtiyacım var. Kendime çeki düzen vermeliyim.

Magnús başını sallıyordu. Anlamıştı. "Ben de aynı şeyi hissediyorum. "Öyle mi hissediyorsun?

"Dün çok mutluydum," dedi ona, hatırladıkça gözleri biraz parlıyordu. "Her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Ama bu sabah senin gitmenle her şey bir anda başıma yıkıldı. Kitapçımı kaybettiğim için ne kadar üzgün olduğumu unutamıyorum. Kulağa acınası geldiğini biliyorum, egoistçe de diyebilirsiniz. İşini kaybeden diğer insanlardan neden bir farkım olsun ki? Ama benim de başka bir şeye ihtiyacım var. İyice düşünmüş gibiydi, sonra ekledi: "Mutlu olmaktan daha büyük bir şeye. Seni güldürmekten bile daha büyük bir şeye ihtiyacım var, her ne kadar bu harika hissettirse de, seni mutlu etmekten daha büyük bir şeye..." Sözleri tekrar duraksadı ve gözlerini kaçırdı.

"Devam et.

"Seni orgazm etmek.

"Hah! Alex güldü ve kızarmasını gizlemek için ellerini yanaklarına götürdü.

Magnús düşüncelerine dalmış bir halde devam etti. 'Bunlar istediğim şeyler olsa bile. İçimde düzeltilmesi gereken daha çok şey var ve ben hala bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Sorun değil," diye yatıştırdı Alex. 'Benim de neye ihtiyacım olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Kaybettiğim onca şeyi nasıl telafi edeceğim?

Yıllarca hayatımla ilgili hiçbir şey yapmadan mı? Bu kadar gençken bu kadar üzgünken hayatıma nasıl devam edebilirim? İkimiz de büyük resmimizin neye benzediğini bulmalıyız. Değil mi?

"Doğru," diye yavaşça başını salladı Magnús, hâlâ düşünüyordu. "Sanırım bir kitap ineği olarak herkes mutlu olana kadar hikâyenin bitmediğini bilmeliyim."

Alex de gülümsedi. 'Gerçekten mutlu olmak uzun zaman alabilir ama bence sorun değil. En azından bugün iyi bir başlangıç yaptım.'

Magnús boş fincanını banyonun kenarına bıraktı, sonra Alex'inkine uzandı ve ikisini birleştirdi. "Bilmek istiyorum... kendi iyiliğin için geri döndün, değil mi? Ama biraz da beni istiyor olabilir misin? Ve sadece bu hafta için değil?" Alex tekrar sırtıttı ve biraz zorlanarak dizlerinin üzerine kalktı, böylece ona doğru eğilebildi. Islak saçları kıvrımlarına yapışmış ve mum ışığı teninde parlayan denizkızı pulları gibi yanardöner bir şekilde sudan yükselirkenki görüntüsü Magnús'un kalbinde bir şimşek gibi arzu uyandırdı. Bu, hayatının geri kalanında asla unutamayacağı bir görüntüydü.

Dudaklarına ulaşabilmek için ona doğru eğilen Alex, hâlâ gülümseyerek, "Seni istiyorum," dedi.

Alex onun ağzını kendi ağzıyla kapattığında Magnús'un tüm sinir sistemi bir istek dalgasıyla karşılık verdi ve Alex'in ıslak bedenini kendi bedenine doğru çekti, su yere döküldü, Alex onun dudaklarına karşı iç geçirdi, aniden çekilip kendini beceriksizce çözene kadar onu derinden öptü. Her yerde dizler, dirsekler ve sert yüzeyler var gibiydi.

'Bu küçük küvette rahat edemezsin,' dedi.

"Nei, su da soğuyor," diye onayladı Magnús ve bir şekilde banyodan çıkıp saniyeler içinde aynı havluya sarındılar, banyo kapısına karşı öpüştüler, sonra sarmal merdivenlerden aşağıya kadar öpüştüler, ikisi de yollarını bulmak için gözlerini kullanmadılar, ta ki tekrar şöminenin sıcaklığına dönene kadar.

Bu kez duygularının hepsi yüzeydeydi. Hiçbir sır ya da sessizlik onları geride tutmuyordu. Birlikte geçirecekleri bir haftaları daha vardı. Bu onların zamanıydı - fırtınanın canı cehenneme. Nefes nefese kaldıkları, arzuladıkları her saniyeden zevk ve rahatlık çıkaracaklardı.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Granny Clove-Congreve's Şapeli

Clove Lore'daki bazıları Nora Fırtınası'nı tamamen unutmuş olsa da Minty'nin böyle bir lüksü yoktu.

Mutfak penceresinden dışarı bakan Jowan'a, "Hayatımda hiç bu kadar şiddetli yağmur görmedim," dedi.

"Artık sen de göremiyorsun," diye şaka yaptı Jowan. Camın ötesinde gece tamamen karanlıktı ve ne yıldızlar ne de ay görünüyordu.

Minty bunun üzerine durakladı. "Bir dakika içinde dönerim," dedi ve odadan dışarı çıktı. Aldous bir peynirli sandviç daha bulma umuduyla itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

Jowan Ağa'nın yanında oturmuş, yontulmuş demlikten taze bir fincan çay dolduruyordu. Pencerenin dışındaki kasvetin dağıldığını fark etti. Minty, müteahhitlere devrettiği boş odalar da dahil olmak üzere evdeki tüm ışıkları yakıyordu. Çok geçmeden Jowan hemen dışarıda ve bahçenin birkaç metre içinde ışıklı yağmur tabakalarını seçebildi.

Gök gürültüsü yakınlarda gümbürdedi ve Jowan burnunun kenarını sıktı.

"Her şey yolunda mı? Minty mutfağa geri döndü ve kapıyı arkasından kapatmadan önce Aldous'un odada güvende olduğundan emin oldu.

'Bu hava basıncı başımı ağrıtıyor. Gök gürültülü bulutlar dağılınca geçer.

Minty çekmeceyi karıştırdı ve ağrı kesiciler dışında her şeyi buldu. "Bir konyak iyi gelir mi?

'Bu durumu daha da kötüleştirir. Gel, otur.'

Üstlerindeki bulutlardan öyle şiddetli bir gümbürtü daha geldi ki, yağmur bir anlığına durmuş gibi oldu.

"Kıpırdamadan oturamıyorum," diye itiraf etti Minty, şifoniyerin yanına gidip çekmeceleri karıştırarak parasetamolü olmadığından neredeyse emindi.

"Bütün ışıkları yaktın o zaman? Jowan ayağa kalktı ve ona porselen bir fincan ve tabak taşıdı; Minty ona her zaman çayın tadının fincanda aynı olmadığını söylerdi.

'Bütün ev,' dedi, dalgın bir gülümsemeyle çayı aldı. 'Bizim bir yol gösterici olmamız gerekiyor, değil mi? Biz toprak sahipleri? Minty'nin sesi alaycıydı ve Jowan bir kahkaha attı.

"Clove Lore'u kesinlikle aydınlatıyorsun, Mint.

Şimdi Minty gülüyordu. Aramaktan vazgeçti ve çekmeceyi kaydırarak kapattı.

"Babam hiçbir zaman o kadar feodal olmadı, köylüleri işleriyle baş başa bıraktı, ama büyükbabam her Noel'de tüm köyü ağırlardı, köyün geliştiği zamanlarda. Her yer sıcak elma şarabı ve kızarmış keklik kokardı. Malikanenin tüm erkeklerine ve sütçü kızlara birer hediye verirdi - hatırladığım kadarıyla çok resmiydi. Tam olarak reverans yapmaz ve eğilmezlerdi ama bu tür şeylerden çok uzak değildi. Büyükbabam tüm köyün servetinde pay sahibi olduğunu düşünüyordu ve elbette haklıydı da; tüm arazi ve evler kesinlikle ona aitti. Ne yazık ki ailemiz köyü de beraberlerinde götürdü. Yine de bir yanımda suçluluk duyuyor. İnsan babamın verdiği zararın bir kısmını onarmak istiyor.

Minty yaşlı Ağa'ya doğru yürüdü ve sırtı Ağa'ya dönük bir şekilde durup boştaki eliyle Ağa'nın metal parmaklığını kavradı. Jowan da onu izledi ve tekrar yerine oturdu.

'Büyük Ev'i ve bahçeleri ayakta tutmak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Bunu herkes görüyor.

'Ve çok yakında hepsi benim başarısız olduğumu görecek. Babamdan daha iyi değilim.'

"Hey," Jowan ayağa fırladı ve onun eline uzandı. 'Bir serveti çarçur etmek, bir servet kazanmaktan çok daha kolaydır, Mint,

Bunu unutmayın. Para toplamak kolay değildir. Özellikle de bu günlerde.'

Jowan'ın dokunuşuyla Minty'nin çay fincanı tabağın içinde öyle yüksek sesle tıkırdadı ki, onu yere bırakmak zorunda kaldı ama Jowan elini bırakmadı. Aslında, onun üzerindeki etkisini görmek onu daha da cesaretlendirdi.

Başlarının üzerinde çakan ilk şimşek, aralarında aniden oluşan elektrik gerilimini daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı.

'Sen tüm Devonshire'daki en iyi kadınsın ve hiçbirimizi hayal kırıklığına uğrattığına inanmana izin vermem. Sen bir fener gibisin, Mint. Bak, buradaki herkes senin etrafında güneşin kendisiymişsin gibi hareket ediyor. Sana güveniyoruz.'

Minty gözlerini yere indirdi ve başını salladı.

"Noel ışıklarını kim denetliyor?" diye devam etti. 'İlkbaharda nergis çayları ve yazın çilek çayları içmemizi kim sağlıyor? Burada pek çok şeyin gerçekleşmesini sağlıyorsunuz. Bu son sözlerle birlikte elini farkında olmadan kalbine doğru kaldırdı ve Minty'nin gözleri onu takip etti.

Ne yaptığıının farkına vararak kolunu bir kez daha yana çekti ve Minty'nin elini bıraktı ama geri adım atmadı. Minty'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu silmemek için dövmeli yumruğunu sıkmak zorunda kaldı.

Cebinden bir mendil çıkardı. 'Tanrım, şu halime bak. Nasıl bir duruma düştüm. Yüksek sesle burnunu silmeden önce, üzüntüsünü aptalca bir şey olarak görmezden gelircesine mendili salladı. Jowan onun savunmasız halini görünce şefkatle gülümsedi.

'Üzgün olmaya ve diğer insanların endişelerinizi bilmesine izin verebilirsiniz. Sana daha fazla yardım etmemize izin ver. İzin verin size yardım edeyim.

"Jowan? Minty mendili cebine geri itti ve onun gözleriyle buluştu. 'Sen benim en eski arkadaşımsın. Benim için zaten çok şey yapıyorsun. Daha fazlasını istemek senden faydalanmak olur.

Bunun üzerine ikisi de sessizce durdular, ikisi de değerli dostluklarını ayıran hassas çizgiyi aşmak istemiyordu

ve bir aşkın keşfedilmemiş suları... Yine de son birkaç gündür ikisi de sınıra yaklaşıyordu.

Bir dakika önce çok cesur olan Jowan, onları yakınlaştıracak kelimeleri bulmaya çalışırken yutkundu ve bocaladı.

'Bu hafta bir tür aydınlanma yaşadığımı hissediyorum. Genç Alex'in evde olması ve onu...' Jowan zorlukla yutkundu. "Isolde'nin eşyalarını vermek ve kızın karımı emzirdiğim odada uyumasına izin vermek..." Jowan'ın sesi titredi ve Minty elini kalbinin sızladığı noktaya bastırdı. "Onunla bağlantımı kaybetmekten korktuğum onca yıldan sonra, odasını bıraktığı gibi tutarak biraz... harekete izin verdiğimi hissediyorum. Gözyaşları hızla yanaklarından aşağı süzüldü. "Artık yapabileceğimi hissediyorum... yapabilirim-

Büyük Ev'in üzerindeki çalkantılı hava ani bir gök gürültüsüyle inlerken gökyüzünde öyle parlak bir şimşek çaktı ki ikisi de daha yakına sıçradı. Jowan kendisini koruyan kişinin Minty olduğunu görünce şaşırdı.

'Jowan,' diye fısıldadı alçak sesle, daha fazla şimşek gökyüzünü yarararak malikânenin her yerinde toprağı deliyor gibi görünüyordu. "Arkadaşlığını kaybedemem, buna dayanamam.

Jowan geri çekildi. Minty'nin yüzündeki samimiyet onu tedirgin etmişti ama korkuları ve çekinceleriyle kendine daha fazla eziyet edemedi. Minty dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Yağmur yağarken ve şimşekler çakarken ikisi de kıpırdamaya cesaret edemeyerek bir an öylece durdular, ta ki Jowan onu kollarına alıp uzun zamandır, kabul etmek istediğinden çok daha uzun zamandır istediği şekilde öpene kadar.

Yıllar sonra ilk kez Jowan'ın zihni sessizdi. O, karısına bakmak için her şeyden vazgeçen kitapçı, zavallı yaşlı Jowan de Marisco değildi. Korkunç bir kış günü kırmızı bir kamelya çiçeğini düşürdüğü mezarın ağzı açık kalmış kederli kocası değildi.

Sabah. O sadece bir kadını öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayan bir adamdı.

Onlar için artık gök gürültüsü ya da yağmur yoktu, hiçbir ses yoktu. Sadece ikisi birlikteydi ve dudaklarının birbirine değmesinden ötesini düşünmüyorlardı.

Yine de hiçbir öpücük, bu kadar iyi bir öpücük bile, her şeyi uzun süre geride tutamazdı.

İlk ayrılan Minty oldu, gözlerini kırıştırarak ve hayretle, yirmi yaşında bir kız gibi bakıyordu, gözleri masumiyet ve şaşkınlık havuzları gibiydi. "Jowan?" diye nefes aldı.

Adını duymak onu Büyük Ev'in mutfağına geri götürdü, tepelerindeki sert, gölgesiz ampul çok parlaktı. Gök gürültüsü ve şimşek şimdi tam başlarının üzerindeydi.

Ne yapacağını bilemez bir halde arkasına baktı. Ağzı çalıştı, bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama hiçbir kelime gelmedi. Onlar öpüşürken aklının bir köşesine ittiği her şey tekrar aklına geldiğinde olduğu yerde donup kalmıştı.

"Jowan? Jowan, yapma," dedi Minty, yalvarmakla uyarmak arasında bir yerde.

Minty'nin gözleri irileşirken önce bir adım, sonra bir adım daha attı.

"Sakin buna cüret etme, Jowan de Marisco! Minty'nin sesi, kafasına dank edince titredi. Adam kaçacaktı.

İşte tam o sırada en şiddetli gök gürültüsü gökyüzünü yırttı ve Clove Lore'un tamamı, taşların parçalanması ve arazinin arka taraflarında bir yerlerde uçan tuğlaların sesleri eşliğinde kör edici ateşten parmakların fırlatılmasıyla yukarıdan aydınlatıldı.

Minty ayağa kalktı. Evin içine kadar koştu, kapıları kırarak bahçeye çıktı ve yağın yağmura karıştı.

Jowan onun peşinden gitti ve Aldous'u mutfak masasının altına sinmesi için bıraktı.

Taş basamaklardan inip çimenlikten geçerken, Minty artık o kadar suyla dolmuştu ki hızını korumakta zorlanıyordu. Karanlık ormangülü vadisinden aşağı, sadece aralıklarla gökyüzündeki parıltılarla aydınlanıyordu.

Minty ne olduğunu ancak yıldırım çarpması sonucu şapelin çatısından fırlayan ilk taş bloğa takılıp tökezlediğinde anlayabildi. Yine de şapele doğru ilerledi, ellerini önüne uzattı, her an duvara temas etmeyi bekliyordu ama sadece havadar bir hiçlikle karşılaştı.

Jowan sonunda ona yetişti ve adını seslendi. "Geri çekil," diye bağırdı ama kız onu duyamadı.

Hızla esen gök gürültüsü bulutları şimdi ana yolun üzerinden geçerek iç kesimlere doğru ilerliyordu ve onlara Minty'nin tüm korkularını doğrulayan son bir parlak patlama hediye etti. Şapel gitmişti.

Arduvaz parçaları, molozlar, kırılmış camlar ve parçalanmış ahşaplardan oluşan büyük yığının üzerine çıktı. Sanki içeride yangın çıkarıcı bir cihaz patlamış gibiydi.

"Minty! Jowan tekrar seslendi. "Uzaklaş, içeri gir.

Görüşleri alıştıkça Büyük Ev'in ışıkları kasveti biraz olsun delmeye başladı.

"Mahvolmuş," dedi zar zor duyulabilir bir sesle. Minty yıkımın içinden sendeleyerek çıkarken boş gözlerini ona çevirdi. "Sen," dedi, yağmur saçlarını ıslatıyor ve kat kat giysilerinden bluzuna kadar ıslatıyordu, teni soğuktan karıncalanıyordu. "Beni öptün ve pişman oldun.

'Mint, ben...' Jowan itiraz etmeye çalıştı ama gözlerinde parlayan yaşları görünce vazgeçti. 'Mint, burası Isolde'ye evlenme teklif ettiğim kamelya korusu. Burası onun yaşadığı ve nefes aldığı köy... ve sen... sen de onu sevdin, sevdiğini biliyorum. Hiçbir kadının daha iyi bir arkadaşı olamazdı, ama ben... dul olmama rağmen hala onun kocasıyım. I...'

Minty'nin yüzü çakmaktaşı gibi sertleşti ve onu iterek geçti. Konuşurken arkasına bile bakmadı. "Balo salonunda senin için hazırlanmış bir yatak var.

Transa geçmiş bir kadın gibi eve geri dönen Minty'nin çamurlu ayakları onu mutfakların arka tarafındaki kendine ait küçük yatak odasına götürdü. Islak saçlarını geriye taradı ve geceliğini giyerek sırlsıklam kıyafetlerini çıplak döşeme tahtalarının üzerine bir yığın halinde bıraktı. Karanlıkta yorganın altına girene kadar vücudu şok ve soğuktan sarsıldı.

O gece, fırtına tepelerin ve i kesimlerdeki kasabaların üzerinden esip geçerken, Clove Lore'da Noel arifesi ağıırken öfkesi yatışana kadar ağlayarak uyudu.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Kaçak Yolcu

Magnús ateşi bütün gece yanık tutmuştu. Mekânı aydınlatacak elektrik olmasa da dükkân sıcaktı. Gecenin bir yarısı battaniye bulmak için merdivenleri tırmanmış ve ocağın yanında derme çatma bir yatak yapmışlardı.

Önce Alex kıpırdandı. "Mutlu Noeller," dedi ona, kollarına sarılmış yattığı göğsüne bir öpücük kondurarak.

Magnús tembelce gülümsedi ve onun dudaklarını öpebilmek için çarşaftan aşağı kaydı. "Günaydın.

"Bunu duyuyor musun?" dedi Alex. 'Rüzgar azaldı. Sanırım fırtına sona erdi.

Dışarıdaki kaldırımlarda usul usul yağan yağmur, dün geceki sağanaklara hiç benzemiyordu, tıpkı bir aslanın ayak izlerini takip eden bir kedi yavrusu gibiydi. Onu tekrar öpme ihtiyacıyla dikkati dağılmış bir halde kendini onun kollarına bıraktı ve ağzına uzandı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Magnús sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kızın yüzünde gezdirdi.

"Sen tanıdığım en güzel kadınsın," dedi, sözlerinin ardındaki duygu gücüyle tüm havası ciğerlerini terk etti. "Aramızdaki bu şey," dedi ona, konuşurken ağzına öpücükler kondurdu. "Sen de hissediyor musun?

"Hissediyorum," dedi ona.

'Bunu daha önce hiç içmemiştim,' diye itiraf etti. "Ben de, ama hoşuma gitti.

Aralarında her şey çok kolaydı. Adamın tek yapması gereken parmak uçlarını usulca kadının sırtında gezdirmektir ve kadın onun bedeninde eriyip gidiyordu. Kadının sadece gülümsemesi yeterliydi ve adam kendi adını bile unutabilirdi.

İkisi de gelecek haftanın sonunda ne olacağı hakkında bir daha konuşmadı. Tüm bunlar için çok erkendi, bu yüzden birlikte kaldılar ve sulu kış güneşi doğana kadar ocağın yanında öpüşüler.

Sonunda Alex sırtıarak ona bir şey getirdiğini söyledi. "Noel arifesi için.

Birkaç dakika sonra Magnús, Alex'in büyük boy 'Crocombe's Ices' tişörtünü giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş halde karşısında duruyordu.

'Yeni kıyafetler. Yule Kedisi'ni uzak tutmak için, hatırladın mı?" dedi.

Magnús göğsündeki pastel renklerdeki dondurmaya baktı. "İyi görünüyor muyum? Sanırım iyi görünüyorum. Kalçalarını bir o yana bir bu yana çevirip sanki bir fotoğraf çekimindeymiş gibi poz verirken bile yüzü ciddiydi.

Alex'in kahkahası dükkânı doldurdu ve Magnús bir kez daha onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. İçindeki akkor halindeki ışığın ondan nasıl parladığını bir kez daha düşündü.

Gaz ocağında kahve yapıp ekmek ve kafenin son kaşarından oluşan bir kahvaltıyı paylaştıktan sonra Alex, Magnús'a bir süreliğine dışarı çıkacağını söyleyerek sürpriz yaptı.

Kolunu tuttu, yüzünü boynuna gömdü ve onu dün gece öğrendiği, gözlerini kapatmasına ve nefes alışının hızlanmasına neden olan noktadan öptü. "Kal," diye fısıldadı, çenesinden dudaklarına doğru alçak bir iz bırakarak öptü.

"Sadece on dakika sürer," dedi ona, onu öperek ama ateşin yanındaki yerlerinden kalkarak. "Elektrik şirketini falan araman gerekmiyor mu?

Kot pantolonunu ve kazağını giydiğinde, onun ciddi olduğunu anladı.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye sordu, kadın feribotçunun paltosunu düzgün bir bohça haline getirirken.

"Onu tekneye geri veriyorum," dedi ve adam bir anda anlamış gibi göründü.

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

'Hayır, bunu kendim yapacağım. Beni burada bekleyin.'

Dükkânın kapısından ona el salladı. Onu son gördüğünde bir öpücük kondurmuş, Magnús'un ceketini giymiş, pembe beresini ve eldivenlerini takmış, aşağıya doğru dönüyordu.

Magnús dükkânı toplamaya koyuldu, bugün mum ışığında kitap satıp satamayacağını merak ediyordu.

Clove Lore fırtınaya elinden geldiğince direnmişti ama Alex aşağıya doğru ilerlerken fırtınanın etkisi her yerde kendini belli ediyordu.

Kapı direkleri ve kafesler, kuş yemlikleri, bayram çelenkleri ve çöp torbaları her yere saçılmıştı ve sonbahardan beri her küçük bahçede biriken çürüyen yaprak yığınlarının kış kalıntıları ve yazlık yatak bitkilerinin kahverengileşen kalıntıları şimdi dağınık bir şekilde yoluna atılmıştı.

Çiseleyen yağmurun arasından yukarı baktığında, Minty'nin lamba direkleri arasına dizdiği zevkli beyaz Noel ampullerinin tellerinin orada burada gevşediğini ve kapı aralıklarından aşağıya sarktığını ya da çatıların üzerinden havaya uçtuğunu gördü.

Jowan'ın ön bahçe parmaklıklarından çözülmüş antika bisikleti düzeltmek için durdu. Tekerlekleri bükülmüş ve sepeti bir arabayla çarpışmış gibi parçalanmıştı. Kulübesi karanlık ve boş görünüyordu. Belki de Aldous'u gezdiriyordu?

Yukarıya dönerken onu arayacaktı, sadece geri döndüğünü haber vermek ve Magnús 2 Ocak'ta çıkış yapana kadar kitapçıda kalmasının sorun olup olmadığını sormak için - tarih yaklaştıkça korkmaya başlayacağını biliyordu. Yine de bunun bugünü mahvetmesine izin vermeyecekti.

Bu öğleden sonra büyük bir toparlanma çabası olacaktı. Hiç şüphe yok ki Minty'nin elinde her şey vardı. Muhtemelen eşyalarını topluyordu.

ve şu anda panosunun arkasından emirler yağdırıyordu. Kaldırımları süpürme ve çöp toplama fikri bile cazipti, tabii bunu Magnús'la birlikte yapacaksa. Ancak şimdilik yapması gereken başka bir iş vardı.

Hâlâ kollarına doladığı paltosunu tutarak liman duvarına doğru ilerledi.

Su kayrak grisi rengine ve çalkantılıydı; dalgalar sabah gelgitinde geri çekilmeyi unutmuş gibi kabarıyordu.

Gri ile kaplı ve daha fazla yağmurla ağırlaşmış görünen devasa beyaz bulutlar ufukta toplandı.

"Bu işi bir an önce halletsek iyi olur," dedi kendi kendine ve dün Tom Bickleigh'in sahilin yukarısındaki römorkunda daha fazla zarar görmekten korunmuş gibi görünen ama bu sabah dalgaların römorkun arka lastiklerine kadar ulaşmasıyla kırılğan ve tehlikeli görünen Dagalien'e doğru ilerledi. Çakıl taşlarının üzerinden ona doğru yürüdü.

"Zavallı şey," dedi bir elini kaldırıp pruvasına dokunarak. 'Ne biçim bir son, değil mi? Onca yıl sıkı çalıştıktan sonra. Yabancı bir limanda bir römorkun üzerinde.

Adamların dün üzerine örttükleri branda gevşemişti ve azalan rüzgârda hafifçe havalanıyordu.

Alex alnını küpeşteye dayadı ve gözlerini kapattı. Dalgaların kabarması ve her yamaçtan ve kanaldan denize doğru akan suların gürültüsü dışında hiçbir ses yoktu.

Kıyıda tek bir martı bile kıpırdamıyordu - hâlâ sığınıyorlardı. Liman ıssızdı; bu sabah çiseleyen soğuk yağmura göğüs geren tek kişi oydu ve bundan memnundu. Sekiz yıldır yaşadığı hayata veda etmek için yalnız kalmak istiyordu.

"Baba," dedi. "Sana Dagalien'i tamir ettirdikten sonra satmaya karar verdiğimi söylemeye geldim. Alex eldivenli elini teknenin kıvrımlı gövdesinde gezdirdi ve eğilerek omurgasının altına baktı. "Çok çalışmaya ihtiyacı var ama... benim de öyle. Hüzünle gülümsedi. "Henüz ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum ama

Bu olmadığını biliyorum. Bu senin hayatındı. İlk defa beni bekleyen başka bir şey varmış gibi hissediyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama bulacağım. Belki bir yerde kendi çay salonumu açarım... Port Kernou'da değil ama. Eve hiç gitmek istemiyorum. Ben...' Alex kelimeleri bulurken titredi. 'Kesinlikle konuşacak birini bulmam gerektiğini biliyorum - bir profesyonel yani. Bir yas danışmanı. Düne kadar buna ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum, inanabiliyor musunuz? Magnús'la birlikte hızlı çözümlerin olmadığını konuşmamız bunu sağladı. Mutlu olsanız ve aşık olmanın tam ortasında olsanız bile iyileşmeyi hızlı bir şekilde gerçekleştiremezsiniz.

Durakladı, kendisine tam olarak bunun olduğunu aniden fark edince gülümsedi. Aşık oluyordu. O kadar mucizevi görünüyordu ki aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordu. Bu farkındalık onun kararlılığını güçlendirdi. "Ve ben... sanırım evi de satmak istiyorum. Dagalien'le birlikte satışa çıkarmak ve... hayatıma devam etmek istiyorum. Sen ne düşünüyorsun?

Gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve sanki sesinin duyulduğuna dair bir işaret bekliyormuş gibi baktı ama daha önceki tüm seferlerde olduğu gibi hiçbir şey yoktu. Sadece bir kereliğine, içinde filizlenen küçük bir huzur duygusu vardı. Bunu Minnie ve Nora fırtınalarının yardımıyla o sağlamıştı. Birbiriyle bağlantısız görünen bu kadar çok etkenin nasıl bir araya gelerek onu şu anda bulunduğu yere getirdiğini merak ediyordu. Sadece Ben'den değil, her şeyden uzaklaşması gerektiğini bilmeden kaçmış ve aslında bu liman ona çok şey vermişken, kaderin ona haksızlık ettiğini ve geçim kaynağını elinden aldığını düşünerek teknesini batırmıştı.

Derin bir nefes alarak kolunun altındaki paltoyu çıkardı. "Bu sana ait," dedi, teknenin isim levhasının bir zamanlar sabitlenmiş olduğu yeri göstererek. 'Bana hiç uymadı. O şeyin içinde boğuluyordum. Bu tekneye ait. Mumlu yüzeyini öptü ve paltoyu güvenli bir şekilde içine koyabilmek için römorkun metal aksına çıktı.

Şimdi burada gerçekten mola verdiğine göre, geleceği bu kadar belirsiz olsa bile, kendini hiç olmadığı kadar hafif hissediyordu.

Alex planının üzerinden geçti.

Ben'in babası ona tekneyi tamir için Bideford'a götürmek üzere ayarlamaların çoktan yapıldığını söylemişti. Tekne Tom'un arkadaşının kayıkhanesinde bakımdayken, o da ilanları yayınlatacaktı. Dagalien'i bir daha göremeyecekti ve bu sorun değildi.

Artık o an gelmişti ve hayal ettiği kadar zor değildi. Bir sayfayı çeviriyor, bir sonraki bölümün ilk kelimelerinin ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Kesin olan bir şey vardı; kitapçıya dönmeden önce yırtılan brandanın kayışlarını hemen onarması gerekiyordu. Bu hızla giderse tekne yağmurla dolacaktı.

Ağır plastik örtüye uzanıp onu açık güvertenin üzerine çekmeye çalışırken, Magnús'un onu beklediğini ve bir an önce geri dönmek istediğini düşünerek son kez veda etti. Tam o sırada kokpit kapısındaki buğulanmış lombozdan büzüşmüş bir figür gördü.

"Kim var orada?" diye bağırdı.

Fırtınadan kaçan biri var mıydı? Yaralanmışlar mıydı? Ya da evsiz? Yardım için bağırmalı mıydı? Ne haltlar dönüyordu?

Kokpitin kapısı yavaşça açıldı ve solgun, kısılmış bir yüz dışarı baktı. Alex ayağını kaybetti ve gördüklerine inanamayarak çakıl taşlarının üzerinde geriye doğru sendeledi.

"Eve?"

Yirmi Altıncı Bölüm

Düşmüş Ökseotu

Alex, Büyük Ev'de temizlik çalışmalarının çoktan başlamış olduğu konusunda haklıydı ama Minty ortalıkta görünmüyordu.

"Hâlâ yatakta mı? Leonid, dev ökseotu dallarını balo salonuna sürüklerken Izaak'ı sorguladı.

"Yatak odasının kapısını çaldım; bana rahatsız edilmek istemediğini söyledi.

Leonid omuz silkti. "Bu hiç de onun yapacağı bir şey değil.

"Peki bunları nereye koyuyorum?" diye sordu Izaak, elindeki iki ökse otu küresini kaldırarak. Onları bu sabah malikânenin meşelerinden kopup çimenliklere saçılmış halde bulmuşlardı.

"Şenlikli, değil mi?" dedi Leonid. 'Minty dekorasyon için saklanmalarını isteyecektir.

Izaak muhtemelen öyle olacağını kabul etti. "Altında öpüşmek için olduğunu biliyor musun?" diye sordu kocasına, dalları balo salonunun duvarları boyunca uzanan paslı apliklere asarlarken.

Izaak bir tanesini başının üzerinde tuttu ve Leonid de gülümseyen ağzının kenarına yavaşça bir öpücük kondurarak ona karşılık verdi.

"Düğün gecesi yatağının üzerine asarsan iyi şans getirirmiş," dedi Izaak ona. "Artık yeni evli olmadığımızı biliyorum ama bir tane de bizim için saklamalı mıyım?

Leonid, yeşil bir avize gibi birbirine dolanmış, kırılğan yaprakları üzerindeki beyaz meyvelere baktı. "Zehirli olduklarını biliyor musun?

Izaak meyvelere baktı. "Emin misin?

"Ve parazittirler. En çok da ölmekte olan ağaçları severler. O yavaş yavaş çürürken onlar gelişiyor.

"Bu hiç de romantik değil," dedi Izaak.

"Yine de bir tane içelim," dedi Leonid ona. 'İşte, bu iyi. Yatağımızın üzerine as. Leonid bu kez yeşillik topunu havada tutarak kocasını kendine yaklaştırdı.

Öpüşmeleri, Jowan'ın odanın en ucundaki şöminenin yanında duran yatakta kıpırdanma sesiyle kesildi. Ayaklarının dibindeki Noel ağacı, yorgun gözlerindeki donuk ifadenin aksine ısıltılı parlıyordu.

Aldous başını tembelce yorganın altından kaldırdı ve geçirdikleri zorlu gecenin ardından daha uzun bir uykuyu hak ettiğine karar verdi.

"Jowan? Çoktan gittiğini sanıyorduk," dedi Izaak kocasından ayrılarak.

Jowan ayağa kalkmış, odanın içinde etrafına bakınıyor ve önceki geceye dair anılarını bir araya getirmeye çalışıyordu. "Minty nerede?

Leonid ona, "Rahatsız edilmemeli," dedi. "Yalnız kalmak istiyor," diye ekledi en iyi Greta Garbo sesiyle hınzırca.

Sadece Izaak kıkırdadı. Jowan kederli görünüyordu.

Leonid, "Sana kahve getireyim," diye teklif etti ama Jowan reddetti ve ökseotunu işaret etti.

"Rüzgâr parası mı?" diye sordu. "Arazi düşündüğüm kadar kötü mü?" "Daha da kötü. Bütün şapel yıkıldı," diye yanıtladı Leonid.

"Bovis'e adamlarını toplaması için mesaj bıraktım, Minty görmeden önce elimizden geldiğince temizleyelim.

Jowan gözlerini yere indirerek, "Çoktan gördü," dedi.

Leonid ve Izaak karşılıklı bakiştılar.

Izaak, "Eve gidip kulübenin çatısının sağlam olup olmadığını kontrol etmelisin," dedi.

'Sakıncası yoksa kalacağım. Beni işe koy,' diye cevap verdi Jowan, kuru gözleri sulanarak. 'Lütfen. Bugün çalışmam gerekiyor ve Minty'ye mülk konusunda daha fazla yardım edeceğime söz verdim, o yüzden bunu yapacağım.

Kocaları Jowan'ı dışarıya, el arabalarının ve küreklerin sıralandığı yere götürdü. Jowan dağınık çimenlere bir göz attı. "Şapele gidiyoruz o zaman?

"Şapele," diye cevap verdi Izaak ve adamlar el arabalarını sessizce evin arkasındaki onarılamaz harabeye giden patika boyunca ittiler. Şapelin yokluğunda nazik deniz manzarası garip bir şekilde değişmişti. Dün orman güllerinin arasından tonozlu bir çatının görüldüğü yerde şimdi sadece gri kış göğü vardı.

Minty'nin dün gece dehşet içinde durduğu yere gelen Jowan, el arabasını yere bıraktı ve ceketinin kollarını yukarı itti. "Hadi şu dağınıklığı elimizden geldiğince düzeltelim," dedi.

Şapelin duvarları ve çatısı kurtarılamayacak durumdaydı ama biraz çabayla kiremitli zemin ve muhtemelen mihrap korunabilirdi. Belki birkaç sıra bile onarılabilirdi ama Jowan, Minty'nin sevgisindeki yerinin, önündeki acıklı manzaradan çok daha az kurtarılabilir görüldüğünü düşündü. Kırık tuğlalar ve arduvazlar neyse de Minty'yle olan dostluğunun harabeye dönmesi bambaşka bir şeydi. Yarattığı bu karmaşayı düzeltmeye nereden başlayacaktı ki?

Minty haklıydı. Onu öpmüş ve pişman olmuştu. Ona arkadaşlığını kaybetmekten korktuğunu söylemişti ama o dinlememişti. Onu şoke eden bir çaresizlikle öpmek istemişti ve sonraki anlarda hissettiği suçluluk duygusu onu daha da sarsmıştı. Şimdi Minty yataktan çıkmıyordu. Bu duyulmamış bir şeydi, özellikle de yapılacak işler ve siparişlerini bekleyen insanlar varken. Her şeyi berbat etmişti.

Ağır bir yürekle sırtını eğdi ve işe koyuldu.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Eve

"Burada ne yapıyorsun? Alex Dagalien'in yanında durmuş, muşambanın altındaki kulübenin içinde çerçevenlenmiş Eve'e bakıyordu. "Bela istemiyorum!"

Alex yüzleşmeye katlanamazdı, bu noktaya kadar ona korkunç bir şekilde hizmet etmiş olan sorunlarından kaçma tekniğini tercih ederdi.

"Söylentilere göre buradaymışsın," dedi Eve, tüm vücudu titreyerek. "Elimde bir adres yoktu ama seni bulmadan önce tekneyi bulurum diye düşündüm ve işte buradayım."

Alex'in kalbi, haberin eve ne kadar çabuk yayılacağını düşününce sertleşti ama Eve'in içinde bulunduğu durum onu da endişelendirdi. 'Bütün gece orada mıydın? Donuyorsun,' dedi, ondan ne beklendiğinden emin değildi. "Bak, sadece kokpite geri dön."

Eve bir kez daha geri çekildi ve Alex onun ardından içeri girdi. İçeride hâlâ küçük bir gaz ocağı, taze su ve kakao tozu vardı. Eve'i ısıtabilir, ona ne kadar kötü hissettiğiyle ilgili söylemek istediği saçmalıkları kapatabilir ve onu yoluna gönderebilirdi.

Eve'e kaptan koltuğuna oturmasını söyleyen Alex, sıcak çikolatayı hazırlamaya koyuldu. Sadece bir fincan - Eve ile başka bir şey paylaşmak istemiyordu.

Gaz ateşini yakıp emaye tencereyi ısıtmanın bildik rutini Alex'i duraksattı. Bunu özleyeceğini biliyordu. Hızlı bir hüznün acısı, Eve'in varlığının garipliğiyle korkunç bir şekilde karıştı.

Eve her zaman bir şeyleri konuşmak, her şeyin özüne inmek isterdi. Alex de bundan farklı olamazdı - ta ki Magnús'u tanıyana kadar. Ona hakkında bir şeyler anlatmak

kendisi bir rahatlama ve sevinçti ve onu dikkatli, ciddi bir şekilde dinlemesi her şeyi daha da kolaylaştırdı. Eve Magnús değildi.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Alex, penceresi muşambayla kapatılmış, gün ışığında bile hâlâ karanlık olan kokpitte ağlamaklı bir şekilde burnunu çeken arkadaşına sırtını dönerek. 'Buraya gelmene gerçekten hiç gerek yoktu. Noel arifesindeyiz. Stevie'nin yanında olman gerekmiyor muydu?

Küçük oğlunun adını duyunca Eve'in gözleri doldu. 'Noel için Maxwell'le birlikte büyükannesinde. Benden uzakta biraz zaman geçirmelerine izin veriyorum, onlara verebileceğim en iyi Noel hediyesi, değil mi? Gülümsemeye çalıştı ama ağzı korkunç bir şekilde buruştu ve boğuk bir ses çıktı. Bunu gözyaşları izledi.

"Stevie seninle olmak istiyor," diye yanıtladı Alex. 'Benden söylemesi, hiçbir çocuk Noel'de ebeveyninden uzak kalmak istemez. Bir an önce yola çıkmalısın.

Su fokurdadı. Alex ocağın altını kısıp toz kavanozunu açtı, Eve söyleyeceklerini söylerken yapacak bir şeyi olduğu için mutluydu.

Eve'in nefes aldığını ve uzun bir nefes verdiğini duydu, "Maxwell beni terk etti" demeden önce. Temelli olarak. Annesinde yaşıyor. Ben Port Kernou'ya geri döneceğim ve Stevie Noel'den sonra benimle yaşamaya gelecek. Ev sahibine ayrılacağımızı söyleyecek zamanımız olmadı, bu yüzden ev henüz kiraya verilmedi. Daha fazla gözyaşı döktü ve Eve onları durdurmak için çok uğraştı. "Üzgünüm, ağlaması gereken ben değilim.

Alex ona dumanı tüten bardağı uzatarak mutfak tezgâhına yaslandı. "Dikkatli ol, çok sıcak.

Eve ona sulu bir gülümsemeyle teşekkür etti ve Alex hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Ben hakkında konuşmaya gelmedim.

"Güzel. Alex onun sesindeki kini duydu ve hemen geri çekildi. O böyle biri değildi. Drama olmadan sakin bir hayatı severdi. Çocukken o kadar çok dram yaşamıştı ki

bundan kaçınmak istedi. Yine de son iki haftadır gittiği her yerde dram onu takip ediyordu.

"Bizim hakkımızda konuşmaya geldim.

Bunun üzerine Alex'in gözleri Eve'in gözlerine kaydı ve orada gördüğü acı göğsünde bir sızıya yol açtı.

'Benim için yaptığın onca şeyden sonra sana ihanet ettim. Eğer geri dönebilseydim asla-'

Alex buna sessiz kalamadı. Sözünü kesti, sesinde acı vardı. 'Ne zamana geri dönebilseydin? Hangi noktaya geri dönmek isterdin? Ben her zaman onun etrafında olduğunu, flört ettiğini, sorun çıkardığını, ben yokken onu ziyaret ettiğini söyledi.

"Ah! Eve başını salladı. "Sanırım öyle derdi.

"Bu doğru değil mi?

'Neye inandığınıza karar vermek zorundasınız. Ne söylediğimin pek bir önemi yok, ama ben onu hiç kovalamadım. Onu hiç istemedim. O gün... bir delilik anıydı ve pişmanım. Eve bardağı kavradı, omuzları düştü. "Gelmemeliydim. Bunu geri almayacağız, değil mi?

"Neyi geri almak?

"Biz". Sen ve ben. Biz iyi arkadaştık.'

Alex dondu kaldı. Bu bir film olsaydı başını arkaya atar ve gülerdi ama göğsündeki ağrı giderek büyüyor, onu boğuyordu. Eve haklıydı. İyi arkadaş olmuşlardı.

"Sana annem ve babamla ilgili her şeyi anlattım," derken sesi titriyordu. "Böyle şeyleri asla kimseye anlatmam.

Eve suçlulukla elindeki fincana bakarak, "Sen yaptın," diye cevap verdi.

"Sen beni tanıyordun, ben de seni," diye devam etti Alex. 'Ve Ben'i istemediğin gerçeğini biliyorum. Peki bunu neden yaptın?

Eve'in cevap vermesi uzun zaman aldı. Cevap verdiğinde sesi kontrolsüzce titriyordu. "Çünkü üzgündüm ve yalnızdım. Ve Maxwell beni istemiyordu.

Alex başını iki yana eğerek Eve'in daha fazlasını söylemesini bekledi. Onu harekete geçirmek için bundan daha fazlası gerekecekti.

"Maxwell'in bizimle bara hiç gelmediğini biliyorsunuz, aslında bizimle hiçbir şey yapmadı. Port Kernou'da başka bir kadınla birlikte olduğu ortaya çıktı. Sana hep şüphelendiğimi söylemiştim, değil mi?"

Alex de aynı fikirdeydi. Bu konu hakkında sık sık konuşmuşlardı ama Eve'in elinde hiçbir zaman bir kanıt olmamıştı ve Eve onunla yüzleştğinde Alex ona deli olduğunu söyleyerek gülüp geçiyordu.

"Gittiğin günün sabahı postanede müşterilerin bu konuda fısıldaştıklarını duydum. İçlerinden biri Stevie'nin anaokulunda çalışan bir anneydi. Ona göre birkaç aydır devam ediyormuş.

"Ne? Alex, Eve'inkinin yanında yere sabitlenmiş döner tabureye yığıldı. Sanki rıhtıma geri dönmüşlerdi ve Eve ona çökmekte olan evlilik hikâyesinin son bölümünü anlatmak için seferler arasında gemiye gelmişti.

"Onunla yüzleştim. Görünüşe göre onu seviyor."

"Oh. Alex haberi özümsedi. Hayatını alabora eden kadına nasıl acıyabilirdi ki?

"Onları her zaman sever. Eve kaşlarını kaldırdı, sonra yüzü tekrar düştü. 'Bunu daha önce de yaptı. Bir sürü kez.

"Hiç söylemedin.

"Truro'da gittiğimiz evlilik danışmanı, eğer birlikte kalmak istiyorsak onu cezalandırmayı bırakıp hayatıma devam etmem gerektiğini söyledi. Bunun bir parçası da onu toplum içinde asla eleştirmemektir. Hiçbir şeyi ona karşı kullanmamak. İnsanlara ilişkilerini anlatmak da buna dahildi.

'Bu delilik. Seni çok mutsuz etti.'

Alex, Eve'in onu bulmak için nehir kıyısında dolaştığı onca zamanı ve Cuma günleri bar yarışmasından sonra eve gitmeye ne kadar isteksiz olduğunu düşündü; Alex'i gece yarısını geçene kadar evinin önündeki sokakta ayakta tutmaya çalışırdı. Eve gitmeyi hiç istemezdi.

"Bizi bir arada tutmaya çalıştım. Port Kernou'ya taşandıktan sonraki ilk birkaç ay gayet iyiydik. Ben de

Postane işi, Maxwell okul işlerinden sorumluydu ve... şey, başka pek bir şey değil - çoğunlukla gündüz televizyon izliyordu.

Alex kendine küçük bir sempati kahkahası atma izni verdi. Bunu duyan Eve'in gözleri yeniden doldu.

'Haftalar öncesinden yine aynı şeyi yapmaya başladığını biliyordum, içten içe biliyordum, anlıyor musunuz? Gerçekten doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Ve sen de bunu görmezden gelmeye çalıştın," diye ekledi Alex. "Stevie'nin hatırı için.

"Ama sonra...? Alex hikâyenin nasıl bittiğini bildiği halde aradaki aşamaları anlamadığı için ısrar etti. "Ben'i aldatmaya karar vermene ne sebep oldu?

Eve geri çekildi, yüzünde mide bulandırıcı bir ifade yayıldı. "Buna karar vermedim. Ben sadece... mutsuzdum ve o gün Noel hediyelerini bırakmak için geldiğimde Ben beni içeri davet etti. İçeri girer girmez ne düşündüğünü anladım. Telefonuna bakıyor, saati kontrol ediyordu. Biraz sohbet ettik, sonra yanıma geldi, Maxwell'le aranızın nasıl olduğunu öğrenmek istedi ve ben de ağlamadan edemedim. Görünüşe göre Ben o sabah Maxwell'i kadınla birlikte pazar meydanındaki bir eve girerken görmüştü, bu da olayı doğruluyordu. O civarda yaşayan herhangi bir arkadaşımız olmadığını biliyordum, bu yüzden kesinlikle o olmalıydı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum, utanmıştım ve canım yanıyordu, Ben de oradaydı ve birden beni öptü.

'Hayır, lütfen. Bana söyleme. Alex kollarını karnına doladı.

'Ben ile hiçbir zaman bir şey yapmak gibi bir niyetim olmadı. Ama...'

"Ama sen kötü durumdayken sana ilgi gösterdi ve hile yapma fırsatı vardı, o da bunu kullandı. Alex tekrar ayağa kalktı, tüm duyguları çalkalanıyordu. Acı, öfke, kızgınlık. Bunun ona ne faydası vardı? Bu hiç yardımcı olmamıştı. "Bütün bunları bana anlatmak için buraya gelmene gerek yoktu.

"Evet, çünkü Maxwell'i kaybettiğim için pişman değilim ve dürüst olmak gerekirse, Ben seni hak etmiyordu, bu yüzden artık birlikte olmadığınız için gerçekten pişman olamam.

Alex'in gözleri parladı ama Eve devam etti. "Onun iyi biri olmadığını hep biliyordum. Seni hep asılı tutması, senin için hiç iyi bir şey yapmaması, hiç dinlememesi... ama hiçbir zaman bir şey söylemek istemedim ve sonra gittim ve onun çürümüş olduğunu kanıtladım, değil mi? Eve sanki elinde bir hançer varmış ve etini delecekmiş gibi karnına bir yumruk indirdi. 'Onun kadar kötü olduğumu biliyorum - ve bu konuda Maxwell - ama bana kalan pişmanlık... tek pişmanlığım seni kaybetmek. Stevie'den bu yana hayatımda olan en iyi şeydin ve ben seni çok incittim. Eve konuşurken yıkıldı. "Seni seviyorum Alex, berbat bir insan olduğumu biliyorum ve benden nefret etmekte haklısın... sadece benden nefret ettiğini sanmıyorum.

Alex, Eve'in iki büküm oluşunu ve hüngür hüngür ağlayışını izledi. Arkadaşını daha önce hiç böyle görmemişti.

Eve hıçkırıklar arasında konuşmaya devam etti. 'Keşke Port Kernou'ya geri dönebilsek ve evlerimizde, etrafta erkekler olmadan ve Stevie her zaman yanımda olmadan yaşayabilsek ve tekrar arkadaş olabilsek. Mutlu olabilirdik. Bunu senin için telafi ederim. Bu sözlerle Eve başını eğdi ve teselli edilemez bir şekilde ağladı. "Seni hayatıma geri alamayacağımı biliyorum ama seni incittiğim için kendimi affetmeyeceğimi söylemem gerekiyordu.

"Bence kendine daha çok zarar veriyorsun," dedi Alex ve Eve sustu, Alex'in gözleriyle buluşmak için başını yavaşça kaldırdı.

"Ağlamana gerek yok. Haklısın, Ben bütün bunlara değmez...' Alex ellerini kaldırarak teknedeki sahneyi işaret etti. Onun tüm bu tiyatral gösterilere değmediğini söylemek istiyordu. "Gerçekten değmez. Ben'i kaybetmek beni sandığınız kadar incitmedi. Daha çok annesinin yemek masasındaki yerimi kaybetmekten korkuyordum. Buraya gelmek bana bunu gösterdi.

Eve'in gözleri büyüdü.

"Ben'i özlemediğim ortaya çıktı. Sonlara doğru çok az konuştuk ve kesinlikle konuşmadık... bilirsiniz, uzun zamandır konuşmadık.

Eve dudaklarını kenetledi ve anlayışla başını salladı.

"Bir konuda haklısın. Bana bir iyilik yaptın Eve. Sadece bu süreçte kendine zarar verdin. Benim için kendini kötü hissetmene gerek yok.

Eve şaşkınlıkla dinledi.

"Sen ve ben, ikimiz de yalnızdık ve bizi mutlu etmeyen adamlarla sıkışıp kalmıştık, biz de onları mutlu etmiyorduk ve hayat bizi geçip gidiyordu. Alex içini çekti, gözleri parlıyordu. "Stevie'nin okul öncesi spor gününe geldiğim zamanı hatırlıyor musun? Yazın?

"Tabii ki biliyorum. Eve'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve ebeveynlerin üç bacaklı yarışını yaptık?

"Maxwell meşgul olduğunu söyleyip gelmeyi reddettiği için mi? Eve ekledi.

"Evet, Pazarlık Avı'nı izlemekle meşguldüm. İkimiz de ayağımız takılıp bitiş çizgisine düşene kadar kaybediyorduk.

Eve'in ağzı hüzünlü bir gülümsemeyle genişledi ve eski arkadaşının yaşadığı tüm zorluklara rağmen mutlu olamadığını görmek Alex'in kalbini yerinden oynattı.

Alex ona hemen, "Kernou Limanı'na geri dönmeyeceğim," dedi. "Benim yüzümden mi?

"Hayır, benim yüzümden. Tekneyi ve evi satıyorum ve yeni bir şeyler yapacağım. Kendim için."

Eve yeniden ağladı, ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı ve şimdi gerçekten gülümsüyordu. "Feribotla seyahat ederken hiç mutlu olmadın.

"Bunu sana ben mi söyledim? Alex hayretle sordu. "Asla kelimelerle değil.

"O kadar belli miydi?

Eve sadece sempatik bir gülümsemeyle dudaklarını buruşturdu ve başını salladı.

Alex kaçmadan önceki son ayları düşündü. Her gün kendini yataktan kaldırıp rıhtıma sürüklemek ona pekmezin içinde ilerlemek gibi gelmişti. Önümüzdeki uzun kışın seferleri ve seyrek gelirleri onu iliklerine kadar üşütmüştü. Yine de bunu kendine saklamış, hayatını ne kadar kötü bir rotaya sürüklediğini kimseye itiraf etmek istememişti.

"Şimdi ne yapacaksın? Alex sordu.

Eve omuz silkti. 'Evine git, müzikle yüzleş. Bırak konuşanlar konuşsun. Stevie'nin annesi ol. Postanedeki işimin reklamını henüz yapmadılar - o işte çok iyi olduğumdan değil. Sadece Maxwell istediği için kabul ettim. Eve'in vücudunu bir ürperti sardı.

"Hala
soğuk
mu?"

"Donuyoru
m.

"İşte, bunu dene. Alex bohçalanmış kayıkçı ceketini Eve'in ellerine tutuşturdu. Eve, Alex için ne anlama geldiğini çok iyi bildiğinden cekete temkinli bir şekilde baktı.

"Devam et," diye ısrar etti, "o benim değil.

Eve ayağa kalktı ve paltosunu çekti. Ayaklarının altındaki zemini sıyırdı.

"Daha iyi mi? Alex sordu.

'Olacağım... eğer bir şeyleri kurtarabileceğimizi düşünüyorsanız? Yani bizden.

Alex tereddüt etmedi. "Belki. Eğer her şeye yeniden başlarsak, kendimiz olarak, içimize atmadan ve biraz daha gülmeye çalışarak. Gülme konusunda iyiydik, bıkkınlık ve iki boktan adamın bizi fark etmesini bekleme arasında.

Eve şimdi güldü ve arkadaşına sarılacakmış gibi hareket etti ama kendini durdurdu. Alex geri çekilmedi ve ona doğru bir adım atarak onu kollarının arasına aldı. Onu şimdi kitapçıya götürecek ve Magnús'la tanıştıracaktı. Belki elektrikler tekrar gelirdi ve öğle yemeği yiyebilirlerdi.

Alex küçük gaz sobasını kaldırarak, "Haydi, gidelim," dedi. Hâlâ elektrik yoksa köydeki birinin işine yarayabilirdi. Kulübenin etrafına son bir kez baktı ve sonra Eve'in elini sıktı. "Pişmanlık yok.

Eve, Alex'in onu hiç görmediği kadar genç ve daha az yıpranmış görünüyordu.

Pruvaya doğru ilerlediler, kilitleri kontrol ettiler ve gittikçe muşambaları ve gölgelikleri sabitlediler.

Ancak temiz havaya çıkıp sahile tırmanmaya hazırlandıklarında Alex kumsal olmadığını fark etti.

Bunun yerine, en az iki ayak derinliğinde ve teknenin üzerinde yükseldiği römorkun tamamını kaplayan çamurlu kahverengi bir su vardı ve bu su Dagalien'in altından okyanusa doğru akıyor, hatta sert bir şekilde fışkırıyordu.

"Neler oluyor? Eve etraflarına bakarak sordu. "Bakın! Alex parmağını bir nehrin aktığı yamaca doğru kaldırdı. Su aşağıya, Jowan'ın kulübesinin kapısının yanından, filika binasının yanından akıp gidiyordu. Aynı kahverengi su tüm burun boyunca kayalıklardan akıyordu.

"Kaçış," dedi Alex karanlık bir sesle. "Ne?

"Fırtınadan akan sular. Bütün köy araziden akan suyla dolup taşıyor olmalı. Ve gidebileceği tek bir yer var.'

Sahildeki çakıl taşları kayarken ve Dagalien sallanıp römorkun üzerinde hareket ederken kadınlar çığlık attı.

'İnmek zorundayız! Atlayın! Alex çığlık attı ama artık çok geçti. Feribot suyun şiddetiyle römorktan kurtulmuş ve banyo küvetindeki bir oyuncak gibi dönmeye, savrulmaya başlamıştı. Denize doğru sürükleniyordu.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Tufan

Sellerle ilgili en korkutucu şey sestir.

Minty'nin annesi küçükken ona böyle söylemişti ve bunu bilmesi gerekirdi; Turia nehri taşıdığında ve pek çok insan hayatını kaybettiğinde, on dokuz elli yedi yılında Valencia'daydı. Minty o zaman bunu anlamamıştı. Ses nasıl en kötü kısmı olabilirdi ki? Yakında annesinin haklı olduğunu öğrenecekti.

Noel arifesi sabahı geç saatlerde onu uyandıran da bu gürültü olmuştu; gürültüyle aniden yatağından fırlamış, dünyanın parçalandığını sanmış, hemen balo salonundaki Jowan'a ulaşmaya çalışmış ve onun hâlâ orada olduğunu ummuştu.

Minty televizyon haberlerinde sel felaketlerini görmüş olmasına ve buralardaki herkesin suların ani ve şiddetli sellerle toplanıp dik bir vadiden aşağı akmasının ne anlama geldiğini bilmesine rağmen, yine de bir bağlantı kuramamıştı. Bu nazik, ormanlık Lynmouth'da olmuştu. Tarihi Polperro'da olmuştu. Güzel Boscastle'da olmuştu ama burada değil.

Ancak fuayeye adım attığında ve büyük kapılardan sadece birkaç metre ötedeki kirli, moloz dolu suyun en az üç ayak derinliğinde fokurdayarak, gürül gürül aktığı geniş nehri gördüğünde neler olduğunu anladı.

Evin kendisi, güçlü taş kaidesi üzerinde sudan kaçınmak için yeterince yükseltilmişti, ancak binanın batısında ve ormangülü vadisinin aşağısında ve ziyaretçi merkezi otoparkına doğru çimlerin üzerinde, su aşağıya ve köye doğru en hızlı rotayı izledi.

Beyni neler olduğunu algıladığında doğruca balo salonuna koştu, kapıları araladığında içerisinde boş olduğunu ve Jowan'ın yatağının köşede düzgünce katlanmış olduğunu gördü.

Ani sel, binlerce hektarlık suyla kaplı tarlaların doyma noktasına ulaştığı, nehirlerin yükseldiği ve kıyılarını aştığı, asfalt yolların kanal gibi aktığı ve metal kapakların kanalizasyonlardan ve kanalizasyonlardan kaldırıldığı, dün geceki tufanla boğulmuş olan kilometrelerce içeride başlamıştı. Her drenaj kanalı, kuyu, oluk ve dere dolup taşmıştı.

Tüm bu kaynaklar, dün geceki elektrik fırtınası sırasında yağın beş santimlik yağmurla birleşmiş ve şimdi hiç şüphelenmeyen Clove Lore'a doğru fışkırıyordu.

Büyük Ev'de soluk soluğa duran Minty'ye suyun sesi, yeraltındaki gök gürültüsüyle karışık, uçan jetler gibi geliyordu.

Cep telefonuna koşup numarayı çevirmeden önce sadece boş ve dehşet dolu bir an durakladı ve iki kat merdiven çıkarak Leonid ve Izaak'ın odalarına girdi. Onlar da orada değildi. Herkes neredeydi?

Çağrı bağlanır bağlanmaz, "Sahil güvenlik, ambulans, polis, itfaiye, herkesi Clove Lore'a gönderin!" diye bağırdı.

Telefonu yanağı ile omzu arasında tutarak merdivenden lomboz penceresine çıktı ve onu gördü: köye doğru şiddetle akan su duvarı.

'Tüm filikaları ve helikopterleri de kaldırın,' diye bağırdı. "Lütfen, acele edin!"

Düşünmek için çok az zamanı vardı. Magnús kitapçının önündeki meydanın bir havuz gibi suyla dolduğunu görür görmez araştırması gerektiğini anladı. Kitapçının bulunduğu küçük yan sokağın aşağısında, su seviyesi

Yavaşça yükseldi, ama aşağıya doğru inen dönemece ulaştığında bunun ciddiyetini hemen kavradı.

Su büyük bir hızla ve neredeyse evlerin yükseltilmiş ön bahçelerinin her birini kaplayacak kadar yükseğe fııkırdı.

Daha önce patlayan bir volkana yeterince yakın durmuş ve yeryüzünün kaos içindeki sesini tanımıştı. Şimdi hem ateşin hem de suyun, bir insanın ayaklarının altındaki toprağı bir cehennem gibi sarsma gücüne sahip olduğunu biliyordu.

Nemli hava taze çamur ve benzin kokuyordu. Magnús bundan daha fazlasını fark edemeyecek kadar telaşlıydı. Tek bildiğı Alex'in ortalıkta görünmediğıydi.

On dakikalığına gideceğini söylemişti. Bu neredeyse bir saat önceydi.

Yuvarlanan suyun yüzeyinde yanından geçen bir kızak, sonra ırılar ve birinin kışlık dükkanından yontulmuş kütükler, hepsi yokuş aşağı yarışıyor ve plastik ve çöplerle, hatta patikadan kopmuş kaldırım taşlarıyla karışıyor.

Gürültüden Alex'in adını bağırdığını duydu.

Noel'de köyde kalan bir avuç Clove Lore sakini, açık kapılarının önünde durup şaşkın ve inanamayan yüzlerle manzarayı izledi. Bazıları yatak odalarının pencerelerinden tuttıkları telefonlarla tufanı filme aldı.

Hiçbiri akıntıya doğru adım atmaya cesaret edemedi. Magnús da cesaret ederse ayaklarının yerden kesileceğini ve limana sürükleneceğini biliyordu - tabii önce bir duvara ya da elektrik direğine çarpmazsa. Her iki durumda da, birkaç dakika içinde kırılacak ve boğulacaktı.

Bunun yerine, Alex'in olduğuna inandığı yere inmek için aklına gelen tek şeyi yaptı. Parmaklıkların üzerinden yanındaki küçük yükseltilmiş bahçeye tırmandı - orası da su altındaydı ama sadece birkaç santim. Sonra oradan alçak bir çitin üzerinden tırmanarak bir sonraki bahçeye geçti ve bu şekilde aşağıya doğru yarı yola gelene kadar devam etti.

Karşı kapısından yaşlı bir adam ona seslendi. 'Olduğun yerde kal, delikanlı. Sel suyuna asla ayak basma!

Magnús onu görmezden geldi ve Alex'i daha sert bir şekilde çağırdı.

Su fıskırdı ve yağmur çiseledi ve Magnús'un kalbi sertçe çarptı.

Onu şimdi kaybedemezdi. Onu daha yeni bulmuştu. Eminim Jowan'a sığınmıştır. Onu orada bulacak ve sonra paniğine güleceklerdi. Her şey yoluna girecekti. Olmak zorundaydı.

Ancak Jowan'ın sel sularının karşı tarafındaki kulübesine yaklaştıkça, sel sularının yolundan geçmesinin mümkün olmadığından emin oldu. Bu yüzden onun için çığlık attı.

Hiçbir şey yok. Hiçbir hareket yok. Kapı kapalı ve perdeler çekiliydi. Alex içeride olsaydı, diğerleri gibi kapıda ya da pencerede duruyor olurdu. Kargaşanın içinden onun bağırdığını duyardı. Ona doğru gelirdi.

Neredeyse Down-along'un eteklerinde ama tam olarak limana dönüş noktasında olmayan bir yabancının bahçesindeki yerinden, Siren'in Kuyruğu'nun bir köşesini seçebiliyordu, üst pencereden Bella ve Finan dışarı bakıyor, el sallıyorlardı, arkalarında da Austen'lar vardı. Onu çağırıyorlardı.

Gözlerini kıstı ve kulaklarını tıkadı, ancak aynı anda aynı kelimeleri haykırdıklarını, seslerini duyurmak için çaresiz olduklarını fark etti. "Geri çekilin!

Sanki onu olduğu yerde kalmaya zorlayabileceklermiş gibi kollarını açtılar ve çılgınca limana doğru bir girişimde bulunmasını engellemeye çalıştılar.

Onlara elini kaldırarak daha fazla ilerleyemeyeceğini söyledi. İşe yaramazdı. Yolu tıkanmıştı. Tırmanacak başka bahçe yoktu.

Önündeki taş deponun çatısına tırmanmaya çalıştı. Oradan filika binasının ve eski kireç ocağının tepesine çıkabilir ve sahildeki Dagalien'i iyi bir şekilde görebilirdi ama tırmanmanın bir yolu yoktu, dayanak olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Alex'e ulaşamıyordu.

Eğer Bella ve Finan'ın bakış açısından yararlanabilseydi, tüm sahilin sular altında kaybolduğunu çoktan bilirdi.

kahverengi dalgalar. Dagalien, limanın Noel ağacı, tüm bar bankları ve deniz duvarı boyunca depolanmış olan tüm ağ ve ıstakoz kaplarıyla birlikte, ani su dalgalanmasında liman ağzından dışarı ve sert Atlantik'e doğru sürüklenmişti.

Saniyeler sonra helikopter köyün üzerinden alçaktan uçup limanın üzerinde süzülerek olay yerini incelediğinde, merdivenleri indirmeye ve ihtiyacı olan ruhları havaya kaldırmaya hazır olduğunda, Magnús başarısız olduğunu biliyordu.

Yukarılarda bir yerlerden yardım isteyen kadın sesi olmasaydı, Alex için avazı çıktığı kadar bağıracaktı.

Dönüp bahçe parmaklıklarının ve çitlerin üzerinden atladı, pantolonu gittikçe ağırlaşıyor ve buz gibi suyu emdikçe korkunç bir şekilde yapışıyordu, ta ki uluyan kadının yanına gelene kadar.

Bayan Crocombe'un ön kapısı açıktı ve içeride çaresizce duruyordu, terlikleri taş eşiğin arkasında ayak bileği derinliğinde pis suya batmıştı.

"Dükkanım," diye bağırdı. "Suyun altında. Ellerini çaresizce çırpı ve o kadar titredi ki Magnús onu içeri götürmesi gerektiğini anladı. Yamaçtan aşağı ya da yukarı güvenli bir yol yoktu; kurtarılmayı beklemeleri gerekecekti.

Omuzlarında battaniyelerle Bayan C.'nin yatak odasının penceresinden kurtarma ekiplerini izlediler. İlk helikopterden birkaç saniye sonra üç helikopter daha gelmiş ve hava nakli başlamıştı.

Yapabildikleri tek şey, köyün dalgalar tarafından dönüştürülmesini izlemektir. Çaresizlik böyle bir şeydi işte.

Yamaçtan kaldırılma sırası onlara geldiğinde, Bayan C. kollarını koşum takımının içine sokmayı reddetti, ancak Magnús ona kararlı bir şekilde iyi olacağını, sıranın kendisinde olduğunu ve oradan birlikte uçacaklarını söyledi. Sonunda kabul etti ve erkekler ve kadınlar mahsur kalanları tahliye etmek için kahramanca çalışırken Bayan C. acıklı bir şekilde ağlayarak kanepeden gökyüzüne doğru vinçle çekildi.

Sahil güvenliğin vincini onun için indirmesi için geçen beş dakika boyunca yalnız kalan Magnús, kaskatı kesilmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde durdu ve kendi kendine bunun yakında sona ereceğini, onu bulacaklarını söyledi. Geldiğinde onu toplanma noktasında bekliyor olacaktı ve ona söyleyeceği ilk şey ona aşık olduğu ve bir daha asla başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceği olacaktı. Pencere pervazına tırmandı, bacakları havada sallanıyordu, vücudu aşağıdan gelen cereyanla savruluyordu ve adam onu koşum takımına bağladı, talimatlar ve güven verici sözler söyleyerek bağırdı ve Magnús'un yapabildiği tek şey rotor gürültüsünün üzerinden bağırmak oldu, "Alex Robinson? Onu buldun mu?"

Bölgedeki santraller 999 çağrılarıyla dolup taştı. RAF Chivenor'da tüm kurtarma birimleri hazır bekletilirken RAF Kinloss da her an uçmak üzere hazır bekliyordu. Sahil güvenlik helikopteri ekipleri köyün üzerinde yorulmadan çalışırken  cankurtaran botu da kıyıda devriye gezdi.

Haber odaları acil durum frekanslarını dinledi ve Noel programlarını yarıda keserek tüm ülkeye Siren'in Kuyruğu'ndan iki meyhanecinin, yeni doğmuş bebeği olan bir ailenin, yaşlı bir kadın dükkân sahibinin, bir erkek tatilcinin ve yetmişli ve seksenli yaşlarında  diğer bölge sakininin hava yoluyla tehlikeden uzaklaştırıldığını canlı olarak bildirdi.

Ardından, altmışlı yaşlarında bir adamın akıntıya kapılmış halde bulunmasının ardından sahil güvenlik kurtarma birimi tarafından güvenli bir yere taşındığı, Clove Lore'un Büyük Evi'ne doğru arazinin kenarından ilerlediği, dalgalara karşı mücadele ettiği ve titreyen küçük bir köpeği ceketinin içine soktuğu haberleri geldi.

Haber minibüsleri hızla olay yerine ulaştı ve internette viral olan drone görüntüleri, yerel bir veteriner ve nişanlısının RSPCA'ya bir hayvanın tahliyesinde yardımcı olduğunu gösterdi.

ahır avlusu. Kuşbakışı çekilen titrek görüntüler, özellikle inatçı yaşlı bir eşeğin, artık kaygan ve çamurlu bir karmaşa haline gelmiş olan dizginli yolda, çekilen sulara konvoy halinde yürümeyi reddettiğini gösteriyordu.

Ekranları başına yapışan izleyiciler, yaratığın bir koşum takımına bağlanarak yirmi metre havaya kaldırılmasını ve malikânenin arazisi üzerinde, yeşil şalvarlı, sarı saçlı, soğukkanlı bir kadın tarafından ön merdivenlerden yukarı çekilmesini izlediler.

Clove Lore'un boşaltılması toplamda kırk dakika sürdü.

Kısa bir süre sonra kamera karşısına geçen kurtarma görevlileri, mevsimlik turistler geçtiğimiz haftaki kötü hava koşulları nedeniyle uzak tutulmasaydı işlerinin ne kadar zor olacağını düşünmekten korktuklarını söylediler.

Köy sakinleri teker teker sayılmak ve Izaak ile Leonid'in yaptığı çayı içmek için Büyük Ev'e geldiler - onlar hızlı düşünerek sel basan mahzenlere koşmuş ve Ev'in yakacak odun deposunun mümkün olduğunca çoğunu, evin sahip olduğu birkaç katlanır yatak, sandalye ve masanın yanı sıra Minty'nin bahçede büyük etkinlikler için sakladığı büyük çaydanlığı kurtarmışlardı. Bu gece onlara ihtiyaç olacağını biliyorlardı.

Leonid bir kez daha düşünerek karanlıkta taş basamaklardan aşağıya koşar adımlarla inmişti ki su tablası taşı ve rutubet temellerden içeri sızarak bodrumu yavaş yavaş pis suyla doldurdu. Minty'nin aile fotoğraf albümlerinin bulunduğu sandığı ve Clove Lore'un parlak günlerindeki harap olmuş şapel ve kamelya korusunu gösteren fotoğrafların bulunduğu folyoyu kaptı. Son saniyede Minty'nin annesinin yetmişli yılların sonundaki seyahatlerinden eve getirdiği son kasa eski Madeira'yı da kurtarmıştı. Kilerdeki diğer her şey sular altındaydı ama evin kendisi güvendedi.

Noel arifesinde öğle yemeği vakti tüm dünya uykulu bir kasabayı kasıp kavuran selin görüntülerini görmüştü.

Devonshire köyü ardında maddi bir yıkım bıraktı. Muhabirler sabah boyunca 'Can kaybı yok' diye tekrarladılar. 'Sadece bir kişi henüz açıklanmadı.'

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Daha sonra

Ateşin yakıldığı ve Noel ağacı ışıklarının şok ve inançsızlık havasıyla tuhaf bir tezat oluşturacak şekilde parıldadığı Büyük Ev dışında tüm bölgede elektrikler hala kesikti.

Bayan Crocombe, torunları etrafında toplanmışken kızının omzuna sarılmış ağlıyordu. Evlerinin arka tarafındaki kulübenin çatısına tırmanan ve oradan itfaiye ekipleri eşliğinde Büyük Ev'in çimenliklerine ulaşan Bickleigh'lerin yüzleri kül içindeydi ve birbirlerini teselli etmek için zayıf şakalar yapıyorlardı.

Aşağı mahallenin yaşlı sakinleri akrabalarına ulaşma umuduyla Minty'nin cep telefonunu dolaştırdılar ama kimsenin sinyal alma şansı yoktu.

Bella ve Finan tıpkı barın çatısından birlikte çıkarıldıklarında olduğu gibi birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Austen'lar yanlarından ayrılmadı ve bebek Serena hiçbir şey olmamış gibi uyuklamaya devam etti.

Aile grupları, arkadaşlar ve komşular, Izaak ve Leonid'in balo salonunun etrafına hızla yerleştirdikleri katlanır yataklara ve şezlonglara yerleştiler.

Papaz birkaç dakika önce gelmişti ve bisküvi getirmeyi akıl edemediği için Minty tarafından azarlanmıştı bile. Sıcak içeceklerin gelmeye devam etmesi talimatıyla çay ocağının arkasına yerleştirilmişti.

Magnús grupların arasında koşuşturdu. "Alex Robinson'ı gördünüz mü?" diye sordu her birine, telefonunda onunla henüz tanışmamış olanlara gösterebileceği en ufak bir fotoğrafı bile olmadığını fark ederek. "Sarışın, uzun boylu, mavi gözlü... Bir tür muhteşem denizkızı gibi, gerçekten," demişti bir kadına.

ona endişeyle baktı. Tüm gün boyunca onu bir kişinin bile görmediğini fark ettiğinde ağlamak istemişti.

Jude, Minty'den mutfaklarda yemek pişirmesi talimatını aldığı sırada Büyük Ev'in karmaşasından ayrılan Magnús, selin ardında bıraktığı çamurda koştu.

"Köye giriş yasak," dedi bir polis memuru ona, ellerini açmış, sanki geçmeye çalışsa onu yakalayacakmış gibi. "Köy sakinleri en erken sabaha kadar evlerine dönemeyecek.

Arkasında, yokuşun tam tepesinde bulunan bir 'Girilmez' tabelası emirlerini pekiştirdi. 'Çok tehlikeli,' dedi ona. 'Yolun ya da istinat duvarlarının durumunu bilmiyoruz ve mülklerin içinde çok fazla durgun su var. Hepsi kontrol edilene kadar geçmenize izin veremeyiz.

Bir Çevre Ajansı minibüsü yanlarına yanaştı ve memur, baretli adamlarla konuşmak için görev yerinden ayrıldı ve dışarı çıkıp yerin durumunu incelerken yüzlerini ovuşturdu.

Magnús sesi duyduğunda yamaçtan aşağı koşmak üzereydi.

"Psst! Malikânenin dönüşünde Jowan ve ayaklarının dibinde Aldous vardı.

Magnús ona yaklaştı.

"Alex'imizi aramaya mı gidiyorsunuz?

Magnús başıyla onayladı ve hâlâ adamlarla konuşan polis memuruna baktı.

"Kulübelerin arkasındaki kestirme yolları kullanırsanız limana inebilirsiniz. Oraları sadece yerliler kullanır, bunun da iyi bir nedeni var; dar ve labirent gibidirler. Jowan parmağıyla arkalarındaki çitte iki direk arasındaki boşluğu işaret etti. "Aşağıya doğru devam edin ve Siren'in arkasındaki otoparka çıkacaksınız. Ortalık darmadağın olacak. Sel o çukurlardan aşağıya ve arka bahçelere bir selale gibi aktı, bir sürü enkaz var. Adımlarınıza dikkat edin.'

Magnús ona içtenlikle teşekkür etti. Boşluktan geçmek üzereyken Jowan ona telefonunu açık tutmasını hatırlattı.

"Sinyal yok," dedi Magnús ona, işe yaramaz telefonunu çıkarıp bir kez daha kontrol ederek. Alex'i en az yirmi kez aramaya çalışmıştı bile. Henüz kimse tüm telefon şirketlerinin bölgeyi yeniden birbirine bağlamakla nasıl meşgul olduğunu bilmiyordu ama herkesi yeniden konuşturmayı başarabilmeleri saatler alacaktı.

"Benim de gelmemi ister misin? Jowan sordu ama Magnús, Jowan'ın endişe verici gri solgunluğuna bakarak muhtemelen hâlâ şokta olduğunu düşündü. Dün geceki fırtına boyunca hiç uyumamış gibi görünüyordu.

'Büyük Ev'de ısın. Ateş yanıyor ve çay var.'

Jowan'ın kararsızlığına tanıklık etmek için kalmadı, bunun yerine limana giden arka yollardan hızla uzaklaştı.

Magnús evlerin arka bahçelerinden aşağıya doğru ilerlerken gördükleri endişeli kalbini yerinden fırlayacakmış gibi hoplattı. İçine baktığı her kulübeyi su basmıştı. Her arka bahçe kahverengi bir çamur ve taş tabakasının altında kaybolmuştu. Kapılar menteşelerinden sarkmış ve çit panellerinin tamamı yok olmuştu. En azından yağmur durmuş, görüş mesafesi artmıştı.

Attığı her birkaç adımda Alex'e sesleniyor, bir yandan yakınlardaki polis memurlarının dikkatini çekmemeye çalışıyor, bir yandan da kendisini Siren'in Kuyruğu'na götüren dar ve kıvrımlı patikaların karmaşasında bir şekilde saklanıyorsa Alex'i uyandırmak istiyordu.

Ne bir kuş ötüyor ne de bir köpek havlıyordu. Deniz bile durulmuştu ve dalgalar sonunda gelgitle birlikte çekildi.

Magnús ağladığını fark etmemişti - hayır, uluyordu - ta ki liman duvarının üzerinde durup sadece Dagalien'in değil, sahildeki çakıl taşlarının çoğunun da yok olduğunu görene kadar. Yıllarca suyun aşındırmasıyla yuvarlanmış parlak taşların yerinde toprak, dallar -aslında bütün ağaçlar- ve duvarlar vardı,

Her yerde tuğlalar ve parçalanmış tahtalar vardı ama Alex'ten iz yoktu.

Tekneye gideceğini söylemişti. On dakika içinde geleceğini söylemişti. Sular gelmeden önce bile, en az bir saat önce gitmişti.

Liman duvarı boyunca yürüyüşe çıkmış ve sürüklenmiş miydi? Bakmaya değer diye düşündü. Magnús duvarı boydan boya geçti, ileri geri giderek her iki taraftaki artık sığlaşmış suları inceledi. Aşağıda karaya oturabileceği hiçbir çıkıntı ya da kaya yoktu, sadece çalkalanmış çamurlu su vardı. Deniz duvarının sonunda, elektrik olmadan hiçbir işe yaramayan büyük cam fenerin durduğu yerde durdu. Kız burada değildi.

Tekneler için ufku taradı. Hiçbir şey yoktu. Sadece denizin kilometrelerce açığında mavi bir nokta gibi duran büyük bir konteyner taşıyıcısı vardı.

Dönerek ellerini başının üzerinde gezdirdi. "Alex!" diye bağırdı durgun havaya doğru.

Helikopterler şimdi neredeydi? Neden onu aramıyorlardı? Çılgına dönmüş bir halde midesini sıktı. İçindeki açlık ihtiyacı geri gelmişti ama şimdi mide bulandırıcı bir korkuyla karışmıştı.

Uzakta, kayalıklar boyunca, neon yelekli bir grubun bir sıra halinde yavaşça ilerlediğini gördü. Bunlar arama kurtarma ekibiydi, hepsinin başında baret vardı, bir tanesinin yanında sarı ceketli, burnu yere doğru uzanmış, üzerinde 'kurtarma köpeği' yazan bir köpek vardı.

Magnús, barın deposundan bir şekilde kaçıp her yere dağılmış olan plastik kasaların üzerinden atlayarak deniz duvarı boyunca geri koştu. Cankurtaran rampasından sahile atladı ve çakıl taşlarının nerede olduğunu merak etti, denizde mi yoksa ayaklarının altındaki bu iğrenç kahverengi balçığın altında mı gömülüydü? Tüm sahil ürkütücü bir şekilde değişmiş ve gerçek dışıydı, sanki bir felaket filminden fırlamış gibiydi.

Aramaya katılacak, gerekirse yalan söyleyecek ve minibüste gördüğü gibi çevre ajansından olduğunu söyleyecekti.

Onu bulmasına yardım etmeliydi.

Körfez boyunca hâlâ epeyce uzaktaydılar. Etrafta Alex'i aramaları gerekirken yüzlerini kayalıklara doğru kaldırıp kayaların durumunu ölçtüklerini görebiliyordu.

Magnús tüm küçük mağaraların ve yarıkların içini görebilmek için kayalıklara yeterince yakın yürüdü ama kıyı şeridini de taramak için tekrar tekrar döndü.

Kırık tekne parçaları sahile saçılmıştı, hiçbiri Dagalien gibi kahverengi ve beyaz değildi.

"Alex," diye tekrar tekrar seslendi.

Ne zaman bir anlık beyaz saç gördüğünü düşünse, gözlerinin acımasız oyunlar oynadığını fark etti; yırtık plastik, taş ya da ağlardı.

Arama hattı yaklaştıkça telsizlerinin çatırdadığını duydu. "Hâlâ bir şey yok," diyordu bir adam bir yerdeki komuta merkezine.

Magnús üşüdüğünü bilmiyordu ve artık açlığını da hissetmiyordu. Telsiz sesini tekrar duyana kadar Alex'i aramaya devam etti. Bu kez mesaj geliyordu.

"Kadın, Lundy açıklarında isimsiz bir teknede bulundu.

Tekrar ediyorum. Bir kadın denizden çıkarıldı. Bölge Hastanesi'ne götürülüyor.

Magnús'un ayakları beyninden daha hızlı hareket etti ve sürekli bağırarak çizgiye ulaştı. 'Alex'i buldular mı? O iyi mi?'

Köpekli kurtarıcı onu görünce kaşlarını çattı ve ona sahilde olmaması gerektiğini, tepedeki kayalıkların güvenli olmadığını, kolayca ciddi bir kaya düşmesi olabileceğini söyledi.

"Yaşıyor mu? Magnús tamamen çaresiz bir şekilde bağırdı. "Söyle bana!

Kimse cevap veremedi. Telsiz bir kez daha çatırdadı. Alexandra Robinson'ı arama çalışmaları devam ediyor. Hava yoluyla getirilen kadın Bayan Eve Holsworthy. Yaralı yok. Tekrar ediyorum, Alexandra Robinson'ı arama çalışmaları devam etmeli.

Magnús anlamamıştı. Sersemlemiş bir halde, hepsi de ona Büyük Ev'e geri dönmesini söyleyen kurtarıcılara doğru döndü.

Onları duyamadı.

'Nei, nei,' diye başını salladı, elleri ensesindeydi. "Nei!

Sanki Alex dalgaların arasından çıkacakmış gibi denize bakan Magnús kuma tökezledi, sonra tekrar ayağa kalktı ve koşmaya başladı, dizi büküldüğü yerden acı sinyalleri gönderiyordu. Ama umurunda değildi. Dışarıda bir yerlerde ona ihtiyacı vardı.

"Kayalıklardan uzak durun!" diye bağırdı gruptan biri Magnús kumsal boyunca yanlarından koşarak geçerken. Telsizlerine 'Polis varlığı talep ediyoruz; sahilde arama çalışmalarını engelleyen bir sivil var' dediler.

Magnús bunların hiçbirinin farkında değildi.

Damlayan kayalıkların altındaki hattı araştırmamışlardı. Sahilin ortasına kadar gitmişlerdi. Artık bir tekne aramadığını bildiğine göre, bir ceset arayacaktı. Düşen kayaların ve çamurun arasında yaşayan, nefes alan bir Alex olması için dua etti.

"Alex! Bu kez sesi o kadar yüksekti ki, kayalıkların üzerine düşmesinden korktu.

Yankılanan sesi dinleyerek donakaldı. Uzaktaki polis telsizleri ona sürüklenerek götürüleceğini söylüyordu.

"Dinle Magnús," dedi kendi kendine.

Kayaların üzerine düşen suyun sesi vardı. Müzik gibi. Sesi körü körüne takip etti, taşların ve odunların üzerinden sendeleyerek geçti, son bin yıldır kayalıkların üzerinden Clove Lore sahiline akan şelaleye yaklaştı - hiçbir zaman bugünkü kadar ağır olmamıştı. Kristal berraklığındaki tatlı su damlasının yerini, akıntının ağır kahverengi akışı almıştı. Hava toprak ve ıslak taş kokuyordu.

Şelalenin etrafındaki kayalara tutunmuş olan tüm eğrelti otları kopmuş ve şelalenin etrafına saçılmıştı.

denize açılan yeni oluşmuş kum kanallarında kumsal. Magnús siyah kaya yüzüne ve kahverengi şelaleye yaklaştı ve her zaman sulu müziği dinledi. O çaresiz haliyle bu müzik sanki birileri şarkı söylüyormuş gibi geliyordu.

Kelimeler ona ulaşır gibi oldu ve Alex'in o gün ikisinin de çok mutlu olduğu kafede yemek pişirirken söylediği siren şarkısını aklına getirdiği için çılgın beynine lanet okudu.

Sevdiği kadınla birlikte aklını da kaybetmekte olduğunu ve arkasındaki ıslak kumsalda polis memurunun botlarının gümbürdediğini ve yakında onu yakalayacaklarını bildiğinden, o da ağlayarak şarkı söyledi.

"Yumuşak, deniz halkını duy, ben şarkı söylüyorum," diye şarkı söyledi Magnús, sesi zar zor duyuluyordu ve gözyaşlarıyla kırılmıştı. 'Sana sesleniyorum, kıyının çocuğu. Benim güzelim, benim güzelim, su şarkımı söylerken beni dinle.

Şelaleye doğru son birkaç adımı sendeleyerek attı, soluk beyaz el ve kolun düşen su perdesinin ardındaki bir kayanın üzerinde gevşediğini görünce nefesi kesildi ve beyaz ve ıslak saçlar taşların üzerine yayıldı ve şelalenin sesi üzerinde bir ses kendi sesini yankıladı, zayıf bir şekilde şarkı söylüyordu, zar zor duyuluyordu, sadece bir fısıltı, 'Seni çağırıyorum, sahilin çocuğu. Seni nasıl da seviyorum, kıyıdaki oğlum.

Alex!

Magnús su duvarının altına doğru ilerledi ve anında sıırılsıklam oldu. Orada, şelalenin arkasındaki sığ siyah mağaranın karanlığında sevdiği kadın yatıyordu.

Onu hareket ettirmeye cesaret edemedi. Saçları yüzüne yapışmıştı ve giysileri çamur içindeydi. Neyse ki düşmüş gibi görünmüyordu, daha çok bütün sabah kayaların üzerinde uyumuş gibiydi.

Şarkısını söylerken dudakları kıpırdadı ve bedeni titredi.

Alex, yaşıyorsun. Hayatta olduğunu biliyordum. Bana şarkı söylediğini duydum!' Döndü ve yardım çağırdı, tam o sırada

Nefes nefese kalan polis memuru onlara ulaştı ve telsizinden bir çağrı yaptı.

Magnús Alex'in yanına diz çöktü, başını okşadı ve yanağından öptü. "Güvendesin," dedi ona. "Her şey bitti.

Göz kapakları kalktı ve adam orada tanıdık bir şey gördü.

"Seni seviyorum," dedi ona ve kelimeleri yüksek sesle söylemenin çok iyi olduğunu düşünerek tekrar söyledi. "Sana cidden aşığım.

Zayıfça gülümsedi ve sadece Magnús'un soğuk yanağına bastırđı yüzünün duyabileceğı şekilde şarkı söylemeye devam etti.

'Seni nasıl da seviyorum, kıyıdaki oğlum,' diye nefes aldı.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Toplanma

Minty buna gerçekten bayıldı; ihtiyaç duyulması.

Herkese ne yapmaları gerektiğini söyleyerek etrafta dolaşmış, hatta Çevre Sağlığı'ndan bir adama Siren'in Kuyruğu'nun dondurucularına kilitlenmiş, muhtemelen şimdiye kadar buzları iyice çözölmüş on bir tane mükemmel Noel hindisi olduğunu ve bunları derhal kurtarması gerektiğini, yoksa bozulacaklarını söylemişti.

Başını sallayarak, "Şimdi bakın hanımefendi," dedi ama kadının ona keskin gözlerle bakması ve "Derhal!" sözünü tekrarlaması yeterliydi ve adam güvenini kaybederek bardaki ekibine mutfakları aramalarını emretti. Bir saat içinde hindiler sedyeye arka yollardan Büyük Ev'e taşındı.

Jude bütün gün mutfakta çalışmış, telaşlı Bayan Crocombe ve yardım etmeye niyetli Bella'yı dinlenmeleri gerektiğini söyleyerek kovalamış, diğer herkes ise balo salonunda çay içip gördüklerine dair hikayelerini paylaşmıştı. Bazıları kabul salonunda daha sakin gruplar halinde durarak (Elliot ve Bay Moke bir köşede aceleyle dağıtılan samanların üzerine yerleşen eşekleri izliyordu), sanki aynı kelimeleri tekrarlamak herkesin şoku atlatmasına yardımcı oluyormuş gibi, buna inanamadıklarını ve bunun nasıl 'çok korkunç' ve 'gerçek dışı' olduğunu tekrar tekrar söylüyorlardı.

Kurtarma ekipleri, Bayan Crocombe'un ailesi ve Burntislands gibi burnun yukarısında yaşayan ve gidecek kuru evleri olanların bile sabaha kadar Büyük Ev'den ayrılmasına izin verilmediğini söyledi. Clove Lore'a giden yollar, gece boyunca kepçeleri getirmek için gerekliydi.

Saat üç civarında karanlık çöktüğünde yollar ağır makinelerle gürledi ve turuncu ışıklar yanıp söndü. Aşağıya doğru bant çekildi ve acil durum elektrik hatlarının çekilmesi için çalışmalar başladı.

Jowan balo salonuna eski bir televizyon kurdu ve haber programlarının durmaksızın yayınlanmasına izin verdi, ta ki batan bir feribottan havaya kaldırılan kadının gözlem için hastanede kaldığı ancak yaralanmadığı açıklanana kadar.

O sırada Magnús, balo salonundaki ateşin yanındaki kamp yatağında yatan Alex'i uyandırdı ve ona bunun nasıl olduğunu sordu. Nasıl olur da teknede Alex değil de Eve olabilirdi?

Köyün tepesindeki ambulansın arkasında gözetim altında tutulduktan sonra Alex'e diğerleriyle birlikte Büyük Ev'e gitmesi için izin verilmiş ve sadece sıcak kalması, su içmesi ve bol bol uyuması gerektiği söylenmişti; Doktor Morrison bir hafta önce ilk kez kıyıya vurmuş halde bulunduğu anda ona aynı teşhisi koymuştu ama bu sefer artık kalbi ağır değildi.

Bununla birlikte, Dagalien'den atlamaktan ve su etrafından fışkırırken demirleme zincirlerine tutunmaktan bitkin düşmüştü. Magnús'a onu düşünerek nasıl tutunduğunu ve tam gücü tükenmek üzereyken sel sularının zayıfladığını hissettiğini ve jöle gibi titreyen bacaklarıyla kumsalda nasıl yürüdüğünü anlattı. Bir su duvarından düşmüş, kayaların üzerinde bir yer bulmuş ve yorgunluktan ve rahatlamaadan bayılmış olmalıydı.

Eve kendini kurtaracak kadar hızlı davranamamıştı ve Alex, küçük tekne kaldırılıp panayırdaki vals arabaları gibi daireler çizerken Dagalien'in köpüklü kahverengi sularda liman ağzından sürüklendiğini bile görememişti.

Herkes haberleri izledikçe oda daha da sessizleşti, ancak özel genişletilmiş rapor tekrar oynamak üzereyken Minty, hepsinin evlerinin su altındaki görüntülerinden yeterince bıktığına karar verdi. Kanalı Kardan Adam'a çevirdi ve istisnasız herkes yerlerine oturdu.

Ranzalar ve katlanır sandalyelerde oturup cam gibi gözlerle izlediler, bazıları müziğe eşlik etti, bazıları da Bayan C.'nin torunlarının ve Burntisland çocuklarının hatırı için, boğazlarındaki yumrulardan dolayı pek iyi söyleyemeseler bile, sözleri ağızlarına aldılar.

Tom Bickleigh yerel gazeteden bir muhabirle arkadaş olmuştu, muhabir iki saat önce gelmişti ama artık gidemeyeceğini anlamıştı. İkili, balıkçı teknesinin neyse ki hâlâ su üstünde ve limanda demirli olduğundan bahsediyordu. Teknenin ne durumda olduğunu yarın sabah öğrenecekti. Muhabir onunla birlikte gitmeyi teklif etti - hikayesinin iyiliği için, utangaç bir gülümsemeyle hemen kabul etti- ve Tom'un gözleri parladı.

Kardeşinin muhabirle anlaştığını gören Monty, karanlıkta polis memurunun yine görevinin başında olduğu yere doğru bir yürüyüşe çıkmıştı. Yanında iki fincan çay ve iki hindi için fırının ısınmasını beklerken Jude'un Minty'nin mutfağında yaptığı mükemmel zencefilli kurabiye adamlardan birkaçını taşıyordu. O kadar uzun süredir ortalıkta görünmüyordu ki, memurun trafiği düzene sokarken ve civardaki köylerden gelen lastik kafalılardan burayı temiz tutarken konuşacak dost canlısı birinden memnun olduğunu varsaymak yanlış olmazdı - hepsi de bölgenin tüm akıntılarının birleştiği Clove Lore'dan çok daha iyi durumdaydı.

"İki saat içinde Noel yemeği yiyeceğiz! Minty, yaz aylarında malikanenin tilki ve tarla günü duyuruları için tutulan eski bir hoparlörden herkese söylemişti. Hoparlöre gerçekten gerek yoktu ama bu yine de bir tezahüratla karşılanmış ve papazın çaydanlığı taşınmasına yardım etmek üzere geri çekilmişti.

Tüm bunlar, ateşin yanında oturmuş üzgün bir ifadeyle Aldous'u kucaklayan ve kimseyle konuşmayan Jowan'ı aklından çıkarmasına yardımcı oldu. Minty, kurtarma ekibi tarafından içeri getirildiğini gördüğünden beri ona doğru zar zor bakmıştı. Leonid'in onu ıslak giysilerini değiştirmesi için götürüşünü izlemiş ve yarım saat sonra kiracılarının şampuanları ve duş jelleri kokarak döndüğünde hiçbir şey söylememişti.

Izaak'ın 'salon pantolonu' dediği bol ve yumuşak bir şey ve beyaz pamuklu bir tişörtün üzerine haki ve krem rengi bir kapuşonlu sweatshirt, yine büyük ve yumuşak, Leonid'in yünlü çoraplarından kalın bir çift. Yüzüne kazınmış pişmanlık dolu hüznün olmasa on yaş daha genç görünebilirdi. Yine de Minty, ateşin yanındaki kahve ve zencefilli bisküvilerden payına düşeni getirirken onun kokusundan ve yakınlığından azap duymaktan kendini alamadı.

"Nane?" diye sormaya çalıştı, ama kız sadece telaşlı bir şekilde "Meşgul, meşgul," dedi ve onu ateşin yanında kederli bir şekilde oturmaya, zencefilli kurabiyesini Aldous'la paylaşmaya ve tüm köpek doğum günlerinin aynı anda geldiğini hissetmeye bırakarak aceleyle uzaklaştı: ateşin yanında bir yer, yenecek zencefilli kurabiye adamlar ve kızaran hindinin umut verici kokusu!

Alex sonunda bir sinyal almış ve Port Kernou'daki Bayan Thomas'la konuşmuştu.

'Ben gerçekten iyiyim. İkisinin de eve sağ salim dönmesine sevindim. Yeni yıl mı? Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. O kadar ilerisini düşünmüyorum, sadece hayatta olduğum için mutluyum.

Gıcırdayan metal yayları olan bir kamp yatağında dümdüz yatıyordu ve Magnús onun yanında yerde bağdaş kurmuş, başparmağıyla yanağını okşuyordu. Hastaneyi ikinci kez aramış ve Eve'in çoktan taburcu edildiği ve Noel'i küçük oğuyla geçirmek için eve gittiği söylenmişti.

Telefonu kapattığında, Magnús yüzünü onunkine yaklaştırdı ve gizli öpücüklerle noktalanın fısıltılarla konuştular.

Saat dörtte postacı, baretli ve inanılmaz derecede çamurlu su geçirmez kıyafetler giymiş biri tarafından balo salonuna alındı. Bovis de şapkası elinde içeri girdi, saatlerdir polis kordonunun arkasında olduğunu ve ancak postacının içeri alındığını görünce içeri girmesine izin verdiklerinden şikayet etti ve burada çalıştığını, dolayısıyla içeri girmesine izin verilen biri varsa onun da kendisi olması gerektiğini söyledi. Balo salonunun sakinleri onları kahramanlar gibi karşıladı.

Postacı kısa sürede etrafına bir kalabalık topladı ve herkese ilk başta nasıl içeri alınmadığını anlatmaktan büyük keyif aldı. 'Ama bir kamyonet dolusu paketiniz vardı. Onları depoya geri götüremeyeceğimi söyledim, değil mi? İçlerinde hepiniz için biraz Noel neşesi varken olmaz.

Postacı isimleri saydı ve Minty mutfaktan çıkarak bunun yatılı okuldaki 'mektup günü' gibi olduğunu söyledi. Odadaki hiç kimse bunun gerçekten de böyle olduğu konusunda hemfikir olacak deneyime sahip değildi, ancak hepsi normal bir Noel arifesinde kapılarına saatler önce getirilmiş olması gereken Noel kartları ve paketlerini toplamak için öne çıktı.

Bazılarının şansı yaver gitti: Bella ve Finan çok uzaklardaki aile üyelerinden gelen çikolata kutularını açtılar; yaşlı adamlardan biri Torrington'daki kardeşinden gelen bir şişe viskiyi havaya kaldırdı. Bu, gürültülü bir tezahürat aldı. Diğerleri daha az şanslıydı. Zavallı Monty bir outdoor giyim kataloğu alırken, Monica Burntisland bir su faturası açtı.

"Magnús Sturluson için bir tane var mı? Kitapçıdan ödünç alabilir miyim?" diye seslendi postacı.

Magnús bu noktaya kadar pek dikkat etmemişti; Alex'in kulağına yumuşak şeyler söylemekle ve onun da kendisine kızarıp dudağını ısırmasına neden olan sözler fısıldamasına izin vermekle meşguldü. Şimdi ise balo salonunda gruptan gruba elden ele dolaşan bir paketin alıcısının kendisi olduğunu görünce şaşırdı.

"Benim için mi?" diye sordu paket eline geçtiğinde. "Ah! Bu annemin yazısı.

Alex ayağa kalktı ve onun ambalajı yırtıp bir kitabı, nereden geldiğini unutmaya riskine karşı Vinland Sagas'ın İzlandaca bir kopyasını çevirmesini izledi. Ne yaptığını anlamadan önce sayfaların arasından derin bir nefes aldı. Alex neşeyle güldü ve ona bunun utanılacak bir şey olmadığını söyledi.

Yaprağın içinde İngilizce yazılmış bir yazı vardı; annesinin, İngiliz bir kitapçının hayatını yaşayan oğlu için düşündüğü iyi bir şakaydı bu. Mesajını birkaç kez okudu, içinde bir ışık yandı ve gözleri kelimeleri yeniden taradıkça daha da parladı. Sonra Alex'in okuması için uzattı.

Evlat, Noel kitabın İngiltere'de bile
basılacak. Sizinle gurur duyuyoruz.
Lütfen keyfinize bakın.
ve eve tekrar mutlu gel. Sevgiler,
anne.

"Noel kitap seli mi? Alex sordu.

"Já, jólabókaflóð. İzlanda'da Noel arifesinde herkes bir kitap alır. Bu bir gelenektir. Ve bütün akşam okuruz. En iyi kısmı bu...' Magnús'un ağzı düz bir çizgi halinde kapandı. Düşünüyordu.

Sonra ayağa kalktı.

Gözleri Alex'inkilerden Jowan'inkilere kayarken herkes onu izledi.

Planı formüle etmek sadece birkaç dakika sürmüştü ve tüm balo salonu Magnús ve Elliot'a (gücü ve kondisyonu nedeniyle dahil edilmişti), ayrıca baretli adama (belediye için çalıştığı ortaya çıktı, yamacın ortasına inerken onlara eşlik edeceğini söylemişti) ve tabii ki bu görev için en iyi eşek olan Mushy Peas'e, tüm köylüler için hediye kitaplar almak üzere Borrow-A-Bookshop'a giderken veda etmişti.

Alex, Magnús'u alnına bastırıldığı gururlu bir öpücükle yoluna gönderdi. "Bu annenden," dedi ona.

Onlar ayrıldıktan sonra Minty posta görevlisine, her ne kadar itiraz etse de geceyi burada geçireceğini, minibüsünde uyuyabileceğini söylemişti. Tabii ki Minty'nin ısrarı karşısında güçsüz kalmış ve hemen

yakında gerekleŖecek olan hindi yemeği için masaları bir araya getirmeye yardım etmekle görevlendirildi.

Jude'un ev yapımı ekmekleriyle birlikte kekik, limon ve soğanın en harika aroması, zaten zencefilli rek, am iğneleri ve odun ateŖiyle kokan balo salonunu dolduruyordu. Herkesin dŖnceleri midelerine yönelince Bella ikolataları elden ele dolaŖtırdı.

"Doğru! Minty ellerini önlüğünün üzerinde gezdirerek odadakilere seslendi. 'Antremde eŖekler, balo salonumda en az yirmi kampı, kilerimde üç ayak çamurlu su ve buzdolabına sıkıŖtırılmıŖ sayısız yedek hindi var. Daha ne olsun!' Tekrar mutfaklara doğru döndü.

"Ahem! Arkasından gelen boğaz temizleme sesi Minty'yi olduğu yerde durdurdu.

Döndüğünde, ciddi ve yutkunan bir Bovis'le karŖılaŖtı. Apliklerden birinden bir top kseotu alıyordu.

"Araminta Clove-Congreve, uh... Minty," dedi büyük bir edayla, sonra yutkundu ve "Hanımefendi," diye ekledi.

"Bovis? Minty'nin kaŖları atıldı.

Bütün oda sessizlik içinde olanları izliyor, gözleri hayranlıkla parlıyordu. Bayan Crocombe ayağa kalkmıŖ, ağzı açık dinliyordu. Neler oluyordu?

"Benim... Ŗey... duygularım bastırılmayacak," dedi Bovis cesurca Minty'ye, göğsü bir güvercin gibi ŖıŖmıŖtı.

"Tanrım, Bovis, iyi misin? Minty hemen Jowan'a baktı, Jowan baŖına gelecekleri görebiliyordu ve utanç içinde eski arkadaŖının yanında küçülüyordu.

Bovis bunu açıkça prova etmiŖti. Ertelemeyecekti. "Size ne kadar hayran olduğumu ve..." bir yudum daha, "...sizi ne kadar sevdiğimi söylememe izin vermelisiniz.

Bir ŖaŖkınlık soluğu odaya yayıldı. Birisi kesinlikle bir kahkaha attı.

"Kafana bir darbe mi aldın, dostum? Minty devam etmemesi için gözleriyle onu uyardı. 'Birisi

Beyin sarsıntısı için kontrol edelim mi? Elliot böyle şeyleri bilir, ah gitti, değil mi?' Omuzları biraz çöktü ama Bovis'in ateşli ifadesini cesaretle karşıladı.

Satırlarını unutarak cebinden romanı çıkarıp okuyan sadık emlakçı dışında kimse kılını bile kıpırdatmadı. Kendinden emin, devam etmeye niyetliydi.

Bay Darcy'nin evlenme teklifi sahnesinde kapakları arkaya katlanmış Gurur ve Önyargı kitabını gören Minty, "Yüce Tanrım!" diye mırıldandı ve gözlerini göğe çevirdi.

"Kendimi bu şekilde ilan ederken, ailemin, arkadaşlarımla ve eklememe gerek yok ama kendi sağduyumun isteklerine açıkça karşı gelmiş olacağımın tamamen farkındayım... oh hayır, o kısmı atlamam gerekiyordu, 'eski'.

"Bovis," diye seslendi, kendisi için bile abartılı derecede yüksek bir sesle. "İyi değilsin, adamım.

Bovis oldu Şaşırdım için bulmak Minty's kol etrafında Omzuna vuruldu ve mutfaklara doğru götürüldü. 'Gördüğünüz sel herkesi sersemletiyor. İhtiyacın olan şey sert bir içki. Gel bakalım. Seni hemen sağlığına kavuşturacağız. Bahçıvanını uzaklaştırırken Minty odayı taradı, damgalama dışarı herhangi bir sniggering geliyor gelen Tom Bickleigh'in köşesi. Zavallı Bovis yanlış değerlendirilmiş tutkusunu asla unutamayabilir ama Minty'nin gözlerindeki bakış orada bulunan herkesi hafızalarını silmeleri konusunda uyardı.

Hızlı ve keskin.

Onu Jane Austen'ından ve ökseotundan arandıran Minty, Bovis'i Jude'la birlikte mutfakta brendisini yudumlaması ve heyecanını yatıştırması için bırakarak gizlice uzaklaştı.

Kapıyı arkasından kapatıp sertçe nefes vererek başını salladığında, Jowan'ın kendisini karşılamak için orada olduğunu gördü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

'Evet, evet, iyi, teşekkür ederim. Masaya otursanız iyi olur. Oyma yapacak birine ihtiyacımız var.'

Duymak istediği şey bu değildi ama söyleneni yaptı ve oyma bıçağını bilemeye koyuldu.

Farklı yükseklikteki masalar ateşin önüne sıralandığında, her boydan sandalye ve tabureler ateşin etrafına dizildiğinde, Madeira ve portakal kabağı için uyumsuz bardak ve fincanlar yerleştirildiğinde herkes yarı aç olduğunu söylüyordu.

Minty çatal bıçakları dolaştırırken antreden çamur ve eşek kokusuyla birlikte soğuk bir cereyan geldi.

Mushy Peas, sırtında kitaplarla dolu dört yastık kılıfı birbirine bağlı olarak hoplaya zıplaya içeri girdi. Elliot onları çözdü ve eşeği ödülüne götürdü - sonunda yemek pişirmeyi bitiren Jude tarafından sevgiyle sunulan mutfaktan bir havuç.

Jowan, Magnús'u karşılamak için masanın başındaki yerini terk etti.

"Nasıl bir yerdi? Kitapçı mı?"

Magnús söylemekten hoşlanmıyordu, sadece dişlerini gösterip içine çekiyordu. "Daha iyi görünebilirdi.

Jowan üzgün bir ifadeyle, Magnús'un omzuna vurup ona 'büyük bir iş' yaptığını söyleyerek, "Burayı görmek için sabah yeterince erken, sanırım," dedi.

Monty Bickleigh, öğleden sonra polis memuruyla birlikte, güzel yemek kokusunun cazibesine kapılarak geldi ve Noel arifesi partisinin tamamını bunlar oluşturdu.

Kitaplar kampçılar arasında hızla dağıtıldı, bazıları değiş tokuş yapmak için masanın diğer tarafına baktı, sonunda beğendikleri bir şeye ulaştılar ve Jowan, Finan'ın avuçlarının arasından bir tantana eşliğinde taşınan hindiye oyarken, sandalyeleri karıştırıp kendilerini içeri sokarken kapaklara baktılar.

Her şey beklenmedik bir şekilde neşeliydi. Herkesin sinirleri gerilmiş ve gelecekleri belirsizken bile, biraz histerik de olsa, minnettarlık ve her şeyin çok daha farklı olabileceği bilgisiyle yükselen kahkahalar vardı.

Minty ve Jude biraz dolma, kızılık sosu ve bolca sakatat s o s u hazırlamışlardı. Orada

Yeterince lahana ve havuç yoktu (Minty yarın sadece kendisi ve kiracıları için sakın bir öğle yemeği planlamıştı) ama kızarmış patates ve şimdiye kadar tattıkları en yumuşak, en taze ekmekler olduğu için kimse aldırmadı. Bir kasa şarap da herkesin neşesini yerine getirdi ve yemeklerini yerken herkes elindeki yeni kitapları karıştırdı.

Magnús ve Alex masanın diğer ucunda ayrılmışlardı ama birbirlerine gülümsüyorlardı. Magnús'un gözlerindeki hü­zün Alex'e kitapçının durumu hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu ama Magnús'un da kanıtladığı gibi çok sayıda kuru kitap vardı - en yeni stoktan seçip herkese bir hediye getirmeye yetecek kadar.

Magnús kadehini kaldırarak, "Jólabókaflóð'a," diye teklif etti ve herkes yankılandı, telaffuzu karıştırdılar ve içerken güldüler.

"Ve Minty'ye," diye ekledi Izaak ve herkes daha da yüksek sesle tezahürat yaptı; metresinin yanında sakın sakın oturan Bovis ve kadehini sessizce ona kaldıran Jowan hariç.

Minty Barbara Cartland'dan, Bayan Crocombe da aşk şiirlerinden memnun görünüyordu. Peder Morgan Papaz Evinde Cinayet kitabından çok memnundu. Bebek Serena, ailesinin pahalı bulduğu ve tutmasına izin vermediği The Velveteen Rabbit'e ve Serena'nın kısa sürede diş çıkarma çiğnemesi olarak çok iyi olduğunu keşfettiği The Very Hungry Caterpillar'ın bez bir kopyasına sahipti. Daha büyük çocukların Bay Men, Julia Donaldsons ve Judith Kerrs kitapları vardı ve büyükleri ziyafet boyunca onları sessiz tutmak için lokmalar arasında onlara kitap okudular.

Masasındaki çocukları izleyen Minty, yüksek sesle Noel krakerleri olmasını diledi ve herkes ona aptal olmamasını, ihtiyaç duydukları her şeyden fazlasıyla olduğunu söyledi, sonra Tom, Darth Vader'ın Luke'un Noel'de ona ne aldığını 'hediyelerini hissederek' nasıl bildiği hakkında korkunç şakalar yaparak ve eğer

Noel süslerini yerseniz 'tinsellitis' olursunuz. Herkes inledi ve güldü ve birkaç hüznü gözyaşı silindi ve yerini gülümsemelere bıraktı.

Büyük şöminenin alevleri çıtırdadı ve kıvılcımlar saçtı, şarap aktı, herkes hindinin ikincisini hatta üçüncüsünü istedi, ağacın ışıkları parladı ve Noel'e çok benziyordu.

D u r u n ! Bu da ne? Bayan Crocombe herkesi susturmak için ellerini önündeki masanın üzerine yayarak sertçe sordu. Boncuk gibi gözlerini Jude'un yüzük parmağına dikmişti. "Ah, evet, biz nişanlandık," diye onayladı Jude ve Balo salonunda yükselen gürültü neredeyse çatıyı kaldıracaktı.

Jude herkese yüzüğünü göstererek masada bir tur attı ve Elliot el sıkıştı ve tüm bu ilgiden dolayı aptalca sırıttı.

"Çok geçmeden Clove Lore'da bir düğün olacağını söylemişim! Bayan C. mutlu bir şekilde iç geçirdi.

"Burada evlenmelisiniz," diye araya girdi Izaak ve Bayan C.'nin ona göz kırpmasına neden oldu. Her zaman onun çöpçatanlığını desteklemişti. Jude ve Elliot'ın başlarını sallayarak acele etmeyi düşünmediklerini söylemelerine kimse aldırış etmedi; Clove Lore'un geleceğindeki bu ışık noktası komplo kurmamak için fazla dayanılmazdı.

'Nerede evleneceğiz? Artık şapelimiz yok, unuttun mu?' Minty çan çaldı.

Bella, "Bir şey düşündüğünüzde, konuklarınızın kalması için bir bar olacak," diye ekledi.

Finan karısına bunun yerlerinde kalacakları anlamına gelip gelmediğini sormuş, o da toplanan herkese Siren'in Kuyruğu'nun ne olursa olsun açık kalacağını söylemiş ve bunun üzerine daha fazla tezahürat ve gözyaşı olmuştu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Finan karısına, onu öpmek için eğilerek.

Kimsenin planladığı gibi bir Noel değildi - başlangıç için çok erken bir gündü - ama yine de o masanın etrafında Noel gibi hissediliyordu, herkesin unutmamasına yetecek kadar,

Sadece birkaç dakikalığına, dışarıdaki dünyalarının nasıl görünmesi gerektiğini.

Yarın tamamen farklı bir mesele olacaktı. Soğuk ve katı gerçeklerle yüzleşmek gerekecekti. Şimdilik Noel arifesi idi ve yemek, kitaplar ve arkadaş vardı.

Minty, içinde yanan gurur kıvılcımına tutunarak, bastırmak istediği diğer duyguları yakıp yok etmeye yeteceğini umdu. Bir arkadaşını kaybetmiş olmanın, öpülmüş olmanın ve sonra da istenmemiş olmanın hissi - ailesinin yıkılmış kilisesinin kalıntıları arasında durmaktan çok daha kötü hisler.

Yine de masanın karşısındaki Jowan'a bakmıyordu; bu ona çok acı veriyordu. Ona nazik davranmak ve mesafeli durmak daha iyiydi. Elbette bu konuda konuşmak istiyordu ama ne diyebilirdi ki? Isolde'yi seviyordu ve kalbinde onun yerini kimse dolduramazdı. Bunu yapabileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Vakit geldiğinde bulaşıkları toplamaya yardım etti ve mutlu kalabalığın arasından şöyle bağırdı: "Sessiz sinema isteyen var mı? Kimse yok mu? Yok mu? Tamam o zaman" diye bağırdı ve Monica Burntisland ile Bayan Crocombe'un kızı öğretmen olduklarını hatırlayarak herkesi çocukların hediye kitaplarından hikâyeler dinlemek üzere bir araya topladı.

Minty yine de ondan kaçamadı. Temiz bulaşıkları dolabına yerleştirmek ve çok daha farklı bir Noel için sakladığı Noel pastasını kesmek arasındaki sessiz bir anda, Jowan mutfakta onun yanına, sadece birkaç saat önce öpüştükleri yere doğru ilerledi.

"Mint, konuşmamız gerekmez mi?"

'Son yirmi yıldır her gün konuşuyoruz. Bir gün ara veremez miyiz? Ya da bir hafta? Aslında, Jowan,' bıçağı yere bıraktı ve dilimlenmiş kek tabağını Jowan'ın eline tutuşturdu. "Bana sevgili Isolde'ne ilgili olmayan bir şey söylemediğin sürece, dinleyecek kulağım yok."

Jowan'ın dudakları ince ve özür dileyen bir şekilde gerildi.

"Peki o zaman," diye bitirdi Minty. 'Bir süre konuşmayalım, olur mu? Sabahleyin kulübeye geri dönebilirsiniz. Burada olduğu gibi orada da yapacak çok şey olacak. Birbirimizi görmeye biraz ara vermek ikimize de iyi gelebilir.

İtiraz etse kulağa zayıf gelecekti, bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve pastayı apliklerindeki mumların turuncu renkte parladığı ve çocukların derme çatma yataklara yerleşip kitaplarının sayfalarını çevirdiği balo salonuna taşıdı.

Minty haklıydı, diye düşündü. Birbirlerinden uzak durmaları gerekiyordu. Belki o zaman bu suçluluk ve pişmanlık duyguları geçerdi. Bir kez daha ateşin yanındaki sandalyeye yerleşti ve Aldous'un başını dalgınca kaşıdı.

Herkes sessiz ve sakindi, karnı toktu ve sular altında kalan evleriyle ilgili düşüncelerini hikâyeye anlatarak ve resimlerle geçiştiriyordu. Sadece Jowan'ın zihninde, bu kadar fesada neden olan fırtına kadar çalkantılı, huzursuz düşünceler dolaşıyordu, sadece bu karmaşadan kurtulmak mümkün olmayacaktı. Bir kez incinip ihanete uğradığında Minty'nin kendini ondan sonsuza dek koruyacağından korkuyordu. Bir daha asla yakın olamayacaklardı.

Bölüm Otuz Bir

Kitapçada Noel Sabahı

Jude anahtarı kilidin içinde çevirirken Jowan'ın omzunun üzerinden, "Bundan korkuyorum," dedi.

Magnús merdivenlerin dibinde durmuş, Alex'in elini tutuyordu. Dün gece her şeyi görmüştü ve çok kötüydü. Bu meşale ışığında olmuştu. Noel Günü'nün sert ışığında daha da üzücü bir manzara olacaktı.

"Unutma," dedi Magnús, "hepsi tamir edilebilir, tamam mı? Jowan tek kelime etmeden içeri doğru ilerledi ve kalbi göğsünde çatladı.

Suyun çoğu Ödünç Kitap Dükkânı'nın döşeme tahtalarından sızıp gitmişti ama geride çamur, balçık ve Jowan'ın ne olduğunu düşünmeye cesaret edemediği bir tabaka bırakmıştı ve bu tabaka çamurlu bir örtü gibi her yere yayılmıştı.

Jude, Jowan'ın koluna girerek içeriye doğru ilerledi. Halılar üzerine basıldığında fokurduyor ve gıcırđıyordu.

"Ah," Jowan titremelerini engellemek için dudaklarını sıkmadan önce sertçe nefes verdi. Gözlerinden sessiz yaşlar akıyordu.

Yer seviyesindeki her şey sel sularından derinlemesine içmişti. En alt raflardaki her kitap bozulmuştu. Her mobilya parçasının ayakları ıslaklıktan renk değıştirmiş ve şişmişti. Rutubet ve soğuk kokusu dükkâna çoktan sinmişti ve Jowan Aralık günleri geçtikçe daha da kötüleşeceğini biliyordu. Şömineden ışık gelmediği ve ampuller yuvalarında söndüğü için, rahat okuma köşeleri ve bir tarayıcı cenneti olan yer grilerden oluşan karanlık bir palete dönüşmüştü.

Her şeyi içlerine çekerken kimse konuşmadı. Jude büyükbabasının yemek kitaplarını tezgâhtan aldı ve bir demet halinde ona uzattı.

Alex yavaş adımlarla bataklığın içinden geçerek koltuktan bir battaniye aldı. Battaniyeyi elleriyle katlayıp düzeltirken, ayaklarının dibinde, ateşten çıkan odun ve küllerin haliya dökülüp balçıkla karıştığı yere umutsuzca baktı.

"Tamam, panik yapmayın," dedi Magnús, sanki herkesin parçalanmış duygularını yatıştırabilecekmiş gibi ellerini uzatarak. "Bu sabah Minty'yi duydunuz. Planlama komitesi kürek ve kepçe siparişi veriyor. Yakında burada olurlar. Bütün bu pisliği birkaç gün içinde buradan temizleyeceğiz.

Magnús bile buna inanmıyordu. Haftalar sürecektir bir iş olacaktı. İngiltere'de ona yardım edecek haftaları kalmamıştı.

"Evet," dedi Alex, gözleri Magnús'ta, Jowan'ı eninde sonunda her şeyin yoluna gireceğine dair güveniyle desteklemek istiyordu. 'Ve konseyden gelen adam nem alıcıların, fanların ve portatif ısıtıcıların yolda olduğunu söyledi. Elektrik gelir gelmez burayı kurutmaya başlayacaklar.

"Yılın bu zamanında bunların gelmesi günler sürer," diye üzüntüyle cevap verdi Jowan, hâlâ etrafına inanamayarak bakıyordu. 'Biz beklerken, tüm bu sırlıklam ıslak pislik binadaki her elyafa yayılacak, üst kattaki yatak bile nemi emecek. Pencere çerçeveleri eğrilecek ve yapışacak, perdeler küflenecek, tüm bu sıva parçalanacak ve tavanlar zayıflayacak. Bu bir temizlik olmayacak. İçinin boşaltılması ve her şeye yeniden başlanması gerekiyor.

Ayakta duramayacak kadar yorgun olan Jowan, son misafirlerin bıraktığı ev dekorasyonu kitaplarını bir kenara iterek kapının yanındaki teşhir masasının üzerine tündedi. Başını yavaşça salladı. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?

"Ödünç Kitap Dükkânı kapanacak mı? Jude küçük bir sesle sordu.

Jowan bunun büyük bir olasılık olduğunu söylemek istercesine etrafına bakındı.

"Buna katlanamam," diye bağırdı Jude. 'Ve Clove Lore'da hiç kitapçı yok mu? Kitapçı tatili yok mu?

"Buranın temizlenmesi için yapılması gereken işleri bir düşünün," dedi üzüntüyle. "Kurutmam ve tamir etmem gereken kendi kulübem var. Önce kitapçıyı görmek istediği için eve gitmeyi ertelemişti.

"Burayı öylece satışa çıkaramazsınız," dedi Jude. "Burası topluma ait.

"O bana ait," diye karşılık verdi Jowan. "Bakımıyla ilgili tüm sorumluluk da bana ait.

"Ama hayır kurumu, tatil evleri. Üç yıllık bir bekleme listesi var. Tatillerini iptal edemeyiz, hepsini değil. Jude etrafına bakındı, gerçekçi olmadığını çok iyi biliyordu. "Onları erteleyemez miyiz? Dükkan onarılana kadar?

"Jude, Magnús bile tatilini bitiremiyor.

Alex Magnús'un elini sıktı. "Bu doğru. Ne yapacaksın?" diye sordu.

Magnús hiçbir fikri olmadığını söyledi ama gitmek istemediğini de biliyordu. 'Ben kalıyorum. Bir haftada çok şey yapabilirim.

Jowan acı acı güldü. "Gusto'nuzu sevdim ama umutsuz vakasınız.

Jude'un buna hiç tahammülü yoktu. "Hayır, öyle değil. Ben burada olacağım ve Elliot! Burayı çalışır hale getirebiliriz.'

Jowan onun sözünü kesti. 'Bugünlerde kitapçı olmak yeterince zor. Her hafta ülke çapında kaç kitapçının kapandığını biliyor musun?

"Kaç tane? Jude artık gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

'Bilmiyorum; çok. Ne zaman bir gazete açsam bunu görüyorum. Bunu yapan kiralar, ev sahipleri ve bir avuç milyoner dışında tüm dünyanın cimri olması.

"Kitapçıların kendileri değil mi? Magnús ayaklarını kaydırды ve ilgiyle başını eğdi.

"Bu nasıl onların hatası olabilir? Jowan gözlerini kısarak bilmek istedi.

'Yeterince iyi olmamak mı? Yanlış stoğa sahip olmak mı? Kötü hizmet mi? Magnús, Ash ve Crash iflas ettiğinde kendini suçladığı her şeyi sıralamaya devam edebilirdi.

Jowan buruşuk bir gülümsemeye sakalını dudaklarının altına sıkıştırdı ve gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. 'Hayır, sorun okuyucular da değil. İnsanlar kitapları her zamankinden daha çok istiyor. Dışarı çıkamadığımız ya da başka bir şey yapamadığımız zamanlarda herkesin bir kitap tutmak için ne kadar çaresiz olduğunu düşünebiliyor musunuz? Tüm bu talebe rağmen kitapçılık zor bir oyun. Beni duyuyor musun, Magnús?'

Jowan'ın gözleriyle onu kıştırması Magnús'un göğsünde bir kaymaya neden oldu ve ağlama tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anladı.

"Küçük kitapçılar, dünyanın en iyi personeline sahip olsalar bile her zaman batarlar.

Magnús titreyerek nefes aldı, zihni çalışıyordu.

Jowan konuşurken gözlerini ondan ayırmadı. 'İnsanlar kitapçılığın kolay olduğunu sanıyor. Gerçekte ise çok az paraya çok fazla iş yapmaktır ve bu büyük kitap devleri ortaya çıkıp bunun gibi pek çok küçük dükkânı yutmadan önceydi. Anlıyor musunuz?'

Magnús başını salladı, gözleri hiçbir şey görmüyordu, sanki sonunda anlamış gibiydi.

"Yıllar boyunca neler gördüğümü bilemezsiniz. Değişimleri. Isolde ve ben, genç ve idealisttik, babam bize hippie çift derdi. Jowan bunu uzaklara bakarak ve gülerek söyledi. 'Burayı, bir kitap istediğinizde onu aramak zorunda olduğunuz bir zamanda yaptık. Kitapçınız sizin için sipariş ederdi ya da siz onu almak için uzaklara gönderirdiniz. Evet, gerçekten! Şimdi Alex'e bakıyordu. "Ödünç Kitap Dükkânı kafeden ve tatil evlerinden gelen gelirlerle ayakta duruyor. Sanırım bunu hepiniz gördünüz?'

Jude, Magnús ve Alex aynı fikirde olmaktan kendilerini alamadılar. Seslendirmek istemedikleri için yere baktılar. Magnús geçen haftanın küçük kârını düşündü. Kullandıkları elektrik ve gazı karşılamaya bile yetmediğini tahmin etti.

Jowan şimdi ısınıyordu, elleri birbirine kenetlenmişti ve gözleri dükkândaki karmaşayı zar zor görüyordu. "Kitapçılar nadir bulunan bir türdür. Kitap sevgisiyle doğarlar, o kadar güçlüdürler ki kitapların içine girmekten başka bir şey yapamazlar.

Ticaret. Bilirim, ben de onlardan biriydim, Isolde'm de öyleydi. Yıllarca iyi iş çıkardık, şanslıydık. Turistlere kadar, öyleydi. Ama şimdi yeniden başlamak? Bu farklı bir hikaye. Burayı yeniden diriltecek adam ben değilim. Ben, ben...'

Jowan yorgun olduğunu söylemek istedi. Önce kitapçıyı, sonra da pansiyonu bırakmıştı. Emeklilik ve huzur istiyordu ve en çok da arkadaşlık, kolay ve sessiz bir şeyler istiyordu. 'Bir dükkânı yeniden tasarlamak, yeniden donatmak ve yeniden stoklamak istemiyorum. Buranın soyulup soğana çevrildiğini ve Isolde'min kendine ait olduğunu bilmeyeceği bir şeye dönüştüğünü görmeye hiç hevesim yok.

"Ya işi sen yapmadıysan? Alex, ayaklarını sürüyerek ve parmağını kaldırarak araya girdi. "Peki ya dükkân aynı, sadece daha iyi görünseydi? Jowan ve Magnús arasında bir ileri bir geri baktı. "Ya hepsini biz yapsaydık? dedi Alex, gözleri parlayarak. "Ya burada kalıp dükkânı senin için tamir etseydik?

Magnús'un yüzü aydınlandı. O da yalvarırcasına Jowan'a baktı. "Já, Jowan, ya olursa?

Jowan sadece dinledi, yüzü gerilmişti.

Şimdi Jude da katıldı. "Belki de bu kitapçının bu yüzyıla geçme şansındır?

"Yeni bir ısıtmaya ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda mısınız? Alex söyledi.

Magnús ekledi, 'Yeniden kablolama da gerekiyor. Zaten sıvayı değiştirmeden bunu yapamazsınız.

"Doğru," dedi Jowan sonunda. 'Ama nasıl yaşayacaksın? Nerede yaşayacak mısın?'

"Hiçbir fikrim yok! Alex sırtarak ona söyledi.

Jowan ona, 'Bu duyduğum en kötü fikir,' dedi.

'Ó, já! Ben de, kesinlikle en kötüsü,' Magnús da aynı fikirdeydi. 'Ama yine de yapmak istiyorum. Eğer Alex isterse. Burası tekrar kuru ve su geçirmez hale geldiğinde üst katta kalabiliriz. Burada yaşar ve çalışırız. Ve tam bir stok yapacağız. Bu kitaplar şimdiden kıvrılıyor!' Magnús omuz hizasındaki kitaplıktan bir kitap aldı.

Raf. Nemden yumuşamıştı. "Já, yeniden stoklarız. Kitabı yerine koydu ve elini kalçasına sildi.

'Ve kafeyi en kısa zamanda yeniden açacağız,' diye topuklarının üzerinde zıpladı Alex. 'Köye gelen tüm işçilerin kahve içip bir şeyler atıştıracakları bir yere ihtiyaçları olacak. İşin o tarafını da ben halledebilirim.

"İstediğin bu mu? Magnús ona dönerek sordu. "Gerçekten mi?

Alex şiddetle başını salladı. "Evet. Öyle değil mi?

Sanki Magnús'un tatilinin ve Jowan'ın hayatının eserinin yıkıntıları arasında durmuyorlarmış gibi birbirlerine sırtıyorlardı.

"Sizin gerçek işiniz yok mu? Jowan sordu. "Başka bir yerde mi?

"Artık değil," dedi Alex, sanki bu iyi bir şeymiş gibi. 'Dagalien şu anda Lundy'de. Eğer geri alınabilirse, onu satacağım. Ciddi anlamda işsizim.

Şimdi sıra Magnús'taydı. 'Şarap dükkânı yeni bir akşam vardiyası elemanı bulabilir. Benim bir kitapçada olmam gerekiyor. Senin tarif ettiğin o çılgın kitapçılardan biriyim. Ash ve Crash'i tamir edemedim ama burada yardımcı olabilirim. Sonra onu onarılmış ve tekrar ticarete hazır bir şekilde size geri vereceğim.

"Bunu neden yapasın ki? Jowan sordu.

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Magnús. 'Yapabileceğimi kanıtlamak için mi? Kendime bir kez başarısız olmuş olabilirim ama kaybolmuş bir işi yeniden canlandırabileceğimi göstermek için mi? Benim değil ama yine de senin için, köy için, kitapçı hayır kurumu için ve bekleme listesinde kitapçı olmayı hayal eden diğer tüm insanlar için bunu yapabilirim.

Jowan, "Bunun ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yok," dedi.

Nei, onlar değil. Biz biliyoruz. Bir kitapçıya sahip olmanın, onu sevmenin ve hayatta kalmasını istemenin - hayır, sadece hayatta kalmasını değil, gelişmesini istemenin - ve onun yanlış gittiğini görmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Burayı daha iyi kim onarabilir?'

'Neyle geçineceksin? Hayır kurumunun hesaplarında fazla para yok,' diye sordu Jude mantıklı bir şekilde.

"Yine hiçbir fikrim yok! Magnús önemli değilmiş gibi omuz silkti.

"Bir fikrim var," dedi Alex, parmağını kaldırarak. 'Ve biraz da hazır para. Evi ve tekneyi satmaya zaten karar vermiştim, şimdi paranın bir kısmıyla ne yapacağımı biliyorum. Dükkân da sigortalı, değil mi?

Jowan başını salladı.

'O zaman yatırımımı geri alacağım. O zamana kadar idare ederiz. Belki Minty başka bir çözüm bulana kadar bizi balo salonuna yerleştirebilir.

Jowan, 'Sen delisin,' dedi.

"Peki, kalıp yardım etmemize izin verecek misin? Alex içindeki umudu güçlükle zapt edebiliyordu.

Jowan ikiliyi izlerken, onun ve Magn s'un kendi gençliğine ve Isolde'sine ne kadar benzediğini düşündü. İdealist, sert ve inatçı, risk alan. "Tamam," dedi.

Jude heyecanla alkışlarken Magn s ve Alex çoktan birbirlerinin kollarındaydı.

"Lütfen kal," dedi Jowan, gözleri sulanarak. 'Kal ve Borrow-A-Bookshop'u kurtar. Ama burada her şeyin beyaz ve plastik olmasını istemiyorum.

"Biz de öyle," diye güvence verdi Alex.

Jowan tekrar etrafına bakınarak, "Isolde'nin o işaretleri yaptığı günü hatırlıyorum," dedi. 'Her şeyi seçerken gösterdiği özeni. Kapıyı ilk kez nasıl gök mavisine boyadığımızı hatırlıyorum, tabii ki onun se tiğı rengi. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, ev satışlarında stok arardık. Açılış gününde raflar ağzına kadar doluydu. Yemin ederim o ilk yıl edindiğimiz kitaplar hala bu raflarda bir yerlerde duruyor.

'Evet, bu harika bir i  modeli değil. Bunları şimdiye kadar de i tirmiş olmanız gerekirdi,' dedi Magn s.

Jowan'ın kahkahası çok beklenmedikti ve buna çok ihtiyacı vardı. Kalbinde uzun zamandır acı veren bir şeyi yerinden oynatmıştı. "Isolde'nin işaretlerini saklayacak mısın?

Alex ona, 'Sen söylemeden hiçbir şey dükkândan çıkamaz,' dedi.

"Hayatına devam etmek ve daha önce her şeyi kaybetmişken yeniden denemek için cesur bir insan olmak gerekir," dedi Jowan, düşünce zincirinde biraz kayboldu.

Üçü biraz geri çekilerek Jowan'ın düşünmesine izin verdi.

Jowan geçmişe daha fazla tutunamayacağını biliyordu. Ancak değişim çok tedirgin ediciydi. Çok fazla cesaret gerektiriyordu. Her şeyi kaybetme ve yeniden incinme riskini göze almak anlamına geliyordu ve yine de, eğer işler şimdi büyük bir sıçrama yapmazsa, nasıl daha iyi olacaktı?

Jowan'ın sırtı, ayaklarına yıldırım düşmüş gibi dikleşti. "Gitmem gerek," diye açıkladı. "Minty ile konuşmalıyım.

Jude elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Belki de önce üstünü değiştirmelisin," dedi.

Jowan vücudunun aşağısından Izaak'ın büyük beden kıyafetine baktı. Yüzü kararlı, düz kaşlı bir hevese bürünmeden önce, "Yeterince doğru!" dedi.

Dükkândan çıkıp aşağıya doğru yürüdü, fırtınadan kalan enkazı zar zor gördü, yamaç boyunca park etmiş kepçelerden ve belediye kamyonetlerinden kaçtı, afet çalışmalarına yardım etmek için aileleriyle Noel'den vazgeçen temizlik ekibinin üyelerine 'günaydın' dedi.

Bayan C.'nin kasketli bir görevli tarafından içeri alındığı dondurma salonunun önünden geçti, tüm ailesi etrafındaydı. Solgun ve korkmuştu ama adamı içeri kadar takip etti. Jowan onun ağlama ve kızının onu teselli etme seslerini duyduktan sonra yoluna devam etti. Pek çok insan hayatlarının en zor sabahıyla karşı karşıya kalacaktı.

Yamacın sonunda ve dönüm noktasında bulunan kendi kulübesinin suların en büyük yükünü çekeceğini biliyordu. Su, sağa ve limana doğru sürüklenmeden önce orada birikmiş olmalıydı.

Onu bekleyen her neyse kabullenmek zorundaydı; kırılmış camlar, kirli halılar, bozulmuş mutfak. Hiç fark etmezdi. Kabul edecekti.

Zamana ayak uydurmak, bir çöp konteynerini doldurmak ve her şeyin yerine yenisini almak zorunda kalacaktı. Bunlar sadece eşyaydı, artık biliyordu.

Bütün bunlarla daha sonra yüzleşilebilirdi. Şu anda en önemli şey, Minty için kendini hazır hale getirmek ve ona arkadaşlıklarını gerçekten ama gerçekten mahvetmek istediğini söylemek için Büyük Ev'e geri dönmekti.

Eski pansiyonuna yaklaşıırken, başı eğik, sadece ne kadar çabuk üstünü değiştirebileceğini ve nasıl yıkanacağını düşünürken, evinin ön kapısının su tarafından zorlanarak açıldığını ve şimdi aralık olduğunu fark etmedi. Oturma odasının köşesine kaldırılmış ve Isolde'nin minderleri, halıları ve eski hayatının tüm aksesuarlarıyla birlikte çamurlu bir yığın halinde bırakılmış koltukları fark etmedi. Beş ayak yüksekliğindeki duvarların etrafındaki taş izini ya da duvar kağıdının yer yer yıkanıp temizlendiğini, yer yer de soyulup kabardığını fark etmedi.

Jowan sadece Hunter'ın ayakkabılarını gördü, sonra mantıklı bir pantolon, yeşil bir şalvar ve ince bir boğazın üzerinde şık bir düğümle bağlanmış ipek bir eşarp ve cesur, güzel bir yüzü çerçeveleyen sarı saçlar.

"Nane mi?

Düne kadar kulübenin alçak çitinin ve metal çit direklerinin olduğu yerde dimdik durdu.

"Oraya tek başına gitmeni istemedim," dedi ona o bildik tarzıyla, çekingen ve buyurgan ama nazik bir şekilde.

En azından artık ona kızgın değildi.

Minty'nin gözleri endişeli halini yalanlıyordu, her ne kadar kendini tutma şekli dengeli ve sakin bir resim olsa da.

İkisi de kulübeye doğru herhangi bir hareket yapmadı. Kadın yalvarırcasına eski dostuna baktı. Jowan bunu düzeltecek kişinin kendisi olması gerektiğini biliyordu ve bu şimdi olmalıydı.

"Nane...

Ağız gerildi ve yüzünü biraz yana çevirdi, sanki bu Isolde'nin her zaman Jowan için doğru kişi olacağına dair daha fazla acı verici bahane dinlemek zorunda kalmasını engelleyebilirdi.

"Mint, sen benim en eski arkadaşımın ve sana her zaman yanında olacağıma söz verdim.

Minty gözlerini kapadı ve kendini bir kez daha reddedilmeye hazırladı.

"Hayır, Minty, hayır, öyle değil, buraya gel. Adam kızın eline uzandı ve kız da onun gözlerine bakmaya cesaret edemeyerek elini tutmasına izin verdi. 'Sana arkadaşlık ederken verdiğim sözleri, senin... senin-'

Şimdi Minty'nin tüm dikkati üzerindeydi ve gözleri yaşlarla dolmak üzereydi. Alın öyle bir kırıştı ki Jowan'ın kalbi daha da yumuşadı.

"Devam et. Onun bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin vermeyecekti.

"Sevgilin olarak. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Jowan yutkundu ve dudaklarını sıkıca kapadı. O ve Minty birbirlerine sertçe baktılar.

Yani, ortağın olarak mı? En iyi arkadaşınız. En önemli kişiniz.'

Elini ağzına götürürken Minty'nin kahkahası çınladı. "En önemli insanım mı?

Jowan kızardı ve daha fazla kelime bulmaya çalıştı ama hiçbirisi yoktu. "Evet, benim en önemli insanım," diye omuz silkti.

"Pekâlâ o zaman... Güzel. Minty yeni düzenlemeyi kabul ederek sertçe başını salladı ve Jowan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

Yavaşça yaklaştı, diğer elini de avucunun içine aldı ve parmak uçlarını yavaşça kolunun üzerinden geçirerek boğazındaki ipek düğümün üzerinden geçirdi.

Onun yutkunduğunu ve dudaklarının yumuşadığını görünce - zorlukla nefes alıyordu, öyle görünüyordu - elinin çenesine yerleşmesine izin verdi, başparmağını yanağında ve dudaklarının kenarında gezdirdi, aralarındaki son mesafeyi ancak sevgili olma yolundaki en iyi arkadaşlar arasında olabilecek yumuşak bir öpücükle kapatmadan önce gözleri ağzına battı.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Her Zaman Yardımcıları Arayın

Haber kameraları Noel'den kısa bir süre sonra Clove Lore'u terk etti ve turistler uzak durdu, ancak Clove Lore gibi bir yerle ilgili olan şey, insanların anılarında yaşamaya devam etmesidir.

Köyde mutlu çocukluk tatilleri, balayları ya da Noeller geçirmiş ve burayı sevgiyle hatırlayanlar, ekranlarında tehlike altındaki yerin görüntülerini kesinlikle unutmadılar ve kepçeler, duvarcılar, camcılar ve sıvacılar köye taşınırken ve her kulübede gece gündüz nem gidericiler çalışırken ve herkesin harap olmuş mobilyalarını ve bozulmuş eşyalarını götürmek için kepçeler gelirken, zarflar da gelmeye başladı.

Neredeyse hepsinin üzerinde 'Clove Lore Malikanesi'nin Bakımı' yazıyordu, bu da Minty'nin onları açma zevkine eriştiği anlamına geliyordu. Bazılarında nakit para, bazılarında ise çekler vardı ve hepsi de Clove Lore halkına hayatlarını yeniden inşa etmelerine yardımcı olmak için sempati ve dayanışma amacıyla gönderilmişti.

Elbette Minty'nin başkanlığında, sağ kolu ve en önemli kişisi Jowan'ın da yardım ettiği bir heyet oluşturuldu. Para aşağıda yaşayanlar ve işletmeler arasında bölüştürülecekti ve bölüştürme konusunda hiçbir gecikme yaşanmayacaktı.

Kış boyunca zarflar gelmeye devam edince Minty köydekilere bu işi yapmanın daha kolay bir yolu olup olmadığını sordu.

Bağış web sitesini öneren Alex'ti ve web sitesi açılır açılmaz (ve Minty basına heyecan verici, metanetli röportajlarından birini daha verir vermez - tüm projenin poster kızı olmaya başlamıştı), dünyanın dört bir yanından para yağmaya başladı ve

Clove Lore'daki herkes mutluluk gözyaşlarını sildi ve yabancıların şaşırtıcı cömertliği hakkında şaşkınlıkla yorum yaptı.

Siren'in Kuyruğu'nun da tıpkı kitapçı ve Bayan C.'nin dondurmacısı gibi zemin katının tamamen yenilenmesi gerekiyordu. Moira, Bon Jovi ve Mushy Peas'in sonsuz zevkine göre ahır yerden ısıtmaya kavuştu. Büyük Ev'in mahzenlerinin taranması ve yeniden kaplanması gerekiyordu ve Bayan Crocombe'un sigorta poliçesinde iki yüz litre bozulmuş dondurma için talepte bulunması gerekiyordu.

Çok ciddi bir Pazar günü, bir zamanlar şapelin bulunduğu alan tamamen temizlendi ve geriye sadece kiremitli zemin, yazı tipi ve ön sıralar kaldı. Leonid, bir zamanların ünlü kamelya korusunu Büyük Ev'in arkasına kadar genişletmek amacıyla tüm alanı kamelyalarla donattı. Tüm operasyon, yerel bürokrasi ve bürokrasinin getirdiği yavaşlıkla yürütüldü ancak her yerde ilerleme işaretleri vardı.

Çalışmaların tamamlanması daha aylar sürecekti ancak yazın ilk ışıkları Clove Lore'a ulaştığında köyün havası ve talihi çok özel bir etkinliğin gerçekleşmesine yetecek kadar düzelmişti.

Koridordan ilk inen Elliot oldu, koyu renk takım elbisesi içinde her zamankinden daha yakışıklıydı ve uzun, şık saçlarını gergin bir şekilde geriye tarıyordu.

Leonid ve Izaak, yakalarında birbiriyle uyumlu köpüklü çiçeklerle, Bayan Crocombe da yanında Bovis ile ön sıraları doldurmuştu.

Bella ve Finan arkalarında durmuş, hanlarını aylardır gelen ilk müşterilerine hazırlamak için harcadıkları onca emeğin ardından biraz telaşlanmışlardı. Yeni dekore edilmiş gelin odası

hazır ve mutlu çifti bekliyordu ve düğün kahvaltısı tüm parti için hazırlanmış ve bekliyordu.

Tom Bickleigh, felaketten sonraki günlerde Clove Lore çevresinde tanıdık bir yüz haline gelen ve artık resmi olarak çıkmaya başlayan gazete muhabiri Lou ile birlikte arkadaki yerini aldı.

Kardeşi Monty yanlarında tek başına duruyordu, takım elbisesinin içinde rahatsızdı. Düğünler ona göre değildi. Barın pırıl pırıl yeni krom mutfağında, her şeyin profesyonel bir standartta ve eksiksiz olduğu şef beyazları içinde olmayı tercih ederdi. Yine de, yanında bir sevgilisi olmasını dileyen bir adamın bakışı vardı yüzünde.

Tüm inşaatçılar ve mühendisler, peyzajcılar ve dekoratörler geldi (Minty onları Siren'in Kuyruğu'ndaki açık büfe karşılığında öğleden sonra için aletleri bırakmaya ikna etmişti) ve tüm parti sıralarında durarak masmavi gökyüzüne hayretle baktı.

Birisi "Clove Lore aylardır bu kadar sessiz olmamıştı" dedi ve bir başkası da makinelerin gürültüsü olmadan kuşların civıltısını gerçekten duyabildiğinizi söyledi.

Gerçekten de güzel bir Haziran günüydü. Dalgalar malikâne bahçelerinin çok aşağısındaki deniz duvarına nazikçe çarpıyor ve sahilin müziği, yaz başının serin esintisiyle kamelya korusunun üzerindeki parterde konuşlanmış keman dörtlüsünün müziğine karışıyordu.

Magnús ve Alex en son geldiler, ilk teslimatın kitapçıya ulaşmasını bekleyebildikleri kadar beklediler ve şoförün köyün yukarısındaki dar bir B yolunda sıkışmış olması gerektiği sonucuna vararak en şık kıyafetleriyle koşmaya başladılar, yüksek topuklu ayakkabılarıyla Alex için bu hiç de kolay değildi - topuklu ayakkabılarını görünce Magnús onu doğruca yatağa götürmek ve düğünü tamamen kaçırmak istedi.

Yeni soyulmuş ve cilalanmış raflar Ödünç Kitap Dükkanı'nda stoklanmaya hazır bir şekilde duruyordu; bu, yenilemenin neredeyse son aşamasıydı ve

İkilinin sevgiyle restore ettikleri kitapçıdan ayrılma vakti yaklaşıyordu. Kalabalığın arka tarafında yerlerini aldılar, Alex Magnús'un elini sıkıca tuttu ve onu öpmek için eğildi.

Papaz koridordan Elliot'a doğru ilerledi ve ona dostça bir baş selamı verdi. "Şimdi aşağıya iniyorlar," dedi, elinde ayin emrini tutarak.

Herkes sessizliğe büründü ve müziği dinledi, tüm cemaat derin bir yaz nefesi aldı ve bütün bir gün boyunca kutlama yapmak ve gevşemek dışında hiçbir şey yapmadan yüzlerinde güneşle hareketsiz durduklarından beri sonsuza kadar nasıl görüldüğünü düşündü.

Jude açık kapıdan çıkıp şeftalinin tatlı tonlarında uzun, uçuşan bir elbiseyle bahçeye çıktı. Bu mesafeden bile Elliot'ın kalbi sevdiği kadını görünce kabardı. Jude önceki gün boyunca düğün pastasının son rötuşlarını yapmakla meşguldü ama artık bunu unutmuştu. Nişanlılar bahçede birbirlerine gülümseyip el salladılar.

Jowan evden çıkıp güneş ışığına adım atan ilk kişiydi. Bayan Crocombe sırasına dönerek herkese, "İşte damat geldi!" dedi.

Tüm başlar Jowan'ın bakımlı ve yakışıklı bir koca görüntüsüne bürünmüş bir halde çimenlerin üzerinde yürümesini izlemek için döndü. Ayaklarının dibinde, efendisinininkine uygun bir papyon takmış olan Aldous zıplıyordu; Elliot'ın çilesi boyunca ona yedirdiği Double Gloucester parçaları yüzünden bu sabahki banyo ve fırçalama için onu yeni affetmişti. Elliot sağdıçlık görevini gerçekten de çok ciddiye almıştı.

İki adam mihrapta el sıkıştılar ve beklenti dolu gözlerle Büyük Ev'e döndüler. Aldous da kuyruğunu eski karo zemine vurarak sahibesini izledi.

Minty, nedimesi Jude'dan buketini almak üzere dikkatle eşikten dışarı adımını attığında Jowan çoktan gülümsüyordu ve kalbi doluydu.

Dörtlü esintili bir düğün marşı çalarken herkes Jowan'ın titrek nefesini duydu ve cemaat izlemek için döndü.

Şapelin duvarları ve çatısı yok olmuş olsa da bunun bir önemi yoktu. Mavi bir gökyüzünden ve vitray için ışıltılı mavi Atlantik'ten daha iyi bir tavan olabilir miydi?

Bayan Crocombe çoktan ağlamaya başlamıştı. Özellikle düğün kahvaltısı için yeni bir dondurma icat etmekle görevlendirilmişti ve Bovis'te kaymaklı konfeti sorbesini mükemmelleştirmesine yardımcı olan istekli bir tat testçisi bulmuştu. Hanımının kendilerine doğru ilerlediğini görünce o da biraz burnunu çekti. Bayan C. ona bir mendil uzattı ve o da cesur bir gülümsemeyle mendili aldı.

Nane, şimdi bal arıları ve hoverflies ile canlı olan ormangülü vadisinden aşağıya ve seyrek genç kamelyalarla çevrili yumuşak çimlere doğru süpürüldü, kısa ve mumlu, taze toprakta güçlü kökler bırakıyor ve gelecek baharda cennet gibi bir ilk çiçek vaat ediyor.

Minty'nin vintage ipek elbisesi (annesinin) ve antika inci dizileri (büyükannesinin) çok sevdiği Büyük Ev'in fonunda son derece mükemmel görünüyordu.

Jowan'ın kalbi onu gördüğünde müzikle birlikte şarkı söyledi. Jude ve Izaak, Minty'yi başka türden bir tadilat uzmanı getirmenin zamanının geldiğine ikna etmişlerdi ve o sabah Minty küstah sarı küt saçlarına veda edip en yumuşak platinden dalgalı bir otuzlar stilini benimsemişti.

Gelinin buketi tamamen Leonid'in eseri idi: tam kalbinde taze ökse otu da dahil olmak üzere malikane arazisinden sade yeşillikler. Gelin açık hava şapelinin girişine geldiğinde herkes onun çalışmasına hayran kaldı.

Müzik kesildi. Jowan elini uzattı ve Minty ani bir hareketle ona doğru koştu. Birbirlerine sıkıca sarılarak bir öpücükle buluştular.

Aldous efendisinin ayaklarının dibinde daireler çizerek dönüyor, havlıyor ve dans ediyordu.

Papaz ellerini maviliğe d o ğ r u kaldırıp düğün grubunu
yeminlerini söylemeleri için toplarken gözleri parlıyordu.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

Reykjavik'te Ağustos

Magnús'un annesi ve babası Alex onlara etrafı gezdirirken etraflarına baktılar.

Burası da yatak odası olacak, banyolu. İzlandaca'da o ne demek? Bilirsiniz, banyo da şurada olacak. Buradaki herkes gibi akıcı bir şekilde İngilizce konuştuklarını unutup duruyordu.

Magnús heyecanla, "Burada da geceleri oturup kitap okuyabilecekleri bir yerleri olacak," diye ekledi.

"Çok etkileyici," dedi Bay Sturluson, elleri arkasında, gözleri parlıyordu.

Magnús başlarının üzerindeki çatı kapısını işaret ederek, "Üstümüzde fazladan stok tutmak için yer bile var," diye ekledi. Alex Magnús'un kolunun altından geçti, Magnús kolunu tekrar Alex'e doladı ve Alex'in yanağına gururlu bir öpücük kondurdu.

Anahtarları daha o sabah almışlardı ama bu Reykjavik'in ana caddesi ve alışveriş bölgesi Laugavegur'un tam ortasındaki küçük dükkâna ilk girişleri değildi. Aile merdivenlerden inerek boş dükkâna doğru ilerledi.

Magnús ve Alex bu planı haftalar önce, Clove Lore'dan ayrılma zamanının geldiğini anladıklarında hazırlamışlardı. Orada yapabilecekleri her şeyi yapmışlardı.

Magnús bahar aylarında Alex'e evinin satışında yardımcı olmuş, teknenin sigorta parası konusunda da bir tartışma yaşanmıştı ama sonunda her şey yoluna girmişti. Alex, Laugavegur'daki evi internette bulur bulmaz hemen satın almak istemişti ama Magnús mantıklı bir şekilde evi görmeye gitmeleri konusunda ısrar etmiş ve Alex'le tanışmıştı.

O kadar çok Sturluson'a gitmişti ki kafası telaffuzu zor isimlerle dolmuştu.

Yine de mutluydu, Magnús'un eski yatak odasında kalıyor, tüm güzel yemekleri deniyor ve Magnús turistik yerler hakkında yorum yaparken Reykjavík'in her yerinde kırmızı turist otobüsüne biniyordu.

Alex'e hiç de evi gibi gelmemişti. Daha iyi hissettiriyordu; bir macera gibi. Ağustos ayında güneşin ufkun altına zar zor indiği bir yaz göğünün altında ona açılan yepyeni bir hayat gibi. Kışın da buranın nasıl bir yer olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Artık iş yerlerinin karşısındaki sokakta yeni bir daireleri vardı ve her zaman Magnús'un ailesinden birileri geçerken uğruyordu, Alex hayatında ilk kez kendi ayakları üzerinde durmanın sıcak, yetişkin güvencesini hissediyordu ve bu harikaydı - uzun vadede her şeyin yolunda gideceğine dair hiçbir garanti olmasa bile. Önemli değildi; önemli olan denemektir.

"Ah, tabelacı geldi! Magnús seslendi. Boyalı döşeme tahtalarının üzerinden atlayarak kapıya gitti. 'Klara! İçeri gel!

Magnús'un anne ve babası birbirlerine baktılar, oğullarındaki değişime hâlâ hayret ediyorlardı. Dükkân mallarına bakmak istedikleri o ilk gün havaalanından bu şekilde gelmişti, sanki onu daha önce hiç görmemişler gibi canlı ve hevesliydi.

Alex'in kısmen sorumlu olduğunu biliyorlardı ama iyileşme de vardı. Artık utanmıyor ya da sıkıntı çekmiyordu. İşte sıfırdan başlayan oğulları, hayatını başarısız olmaktan korkarak yaşayamayacağını öğrenmiş, sonunda çaba ve cesaretle zamanla yeniden inşa edilemeyecek hiçbir şey olmadığını anlamıştı.

"Sana gönderdiğimiz fikirleri aldın mı?" diye sordu ve ressam boya ve fırça çantasını yere bırakıp maketine uzandı.

"Bunun gibi bir şey mi? Já?" diye sordu ve herkese göstermek için kağıdı kaldırdığı dizinin üzerinde düzeltti.

"Dagalien Books, Bed and Breakfast? Magnús'un annesi yüksek sesle okudu.

'Dagalien? O da ne? Magnús'un babası sordu ve İzlanda'nın tatilciler için ilk yerleşik kitapçısının sahipleri sırtarak karşılık verdi.

"Beğendiniz mi?" diye sordu ressam.

"Hem de çok! Magnús ona bunu söyledi ve hepsi dışarıya, taze, temiz İzlanda yaz havasına yığılıp onun merdivenleri kurmasını ve işe koyulmasını izlediler.

Yeni sahiplerinin dükkânlarının önünde görülmesi iyi dileklerde bulunan bir kalabalığın ilgisini çekti ve Magnús o öğleden sonra Alex'i çok sayıda eski arkadaşıyla tanıştırdı.

Hâlâ yapılacak çok iş vardı ama bunların hepsini daha önce Clove Lore'da yapmışlar, Magnús'un memleketine ancak tadilatın her yönünden memnun kaldıklarında ve Jowan ile Minty buranın eskisinden daha iyi olduğunu ilan ettiklerinde gitmişlerdi.

Hatta kapının yanındaki masayı bir sonraki kitapçı tatilcileri için seçtikleri kitaplarla düzenlemeye özen göstermişlerdi. Atwood ve Rankin'in adında 'tufan' geçen kitaplarını seçmişlerdi ve hatta bir Nuh'un Gemisi resimli kitabı bile vardı. Yeni kitapçılar bunların önemini anlamakta başarısız olamazdı, ancak diğer bazılarını çözmek biraz daha zor olacaktı; Vinland Sagas'ın İngilizceye çevrilmiş yeni bir ciltsiz baskısı, Devon ve Cornwall'ın Denizkızı Mitleri'nin eski, iyi yuvarlanmış bir kopyasının yanına yerleştirilmişti. Define Adası'nın, Gurur ve Önyargı'nın temiz, ikinci el kopyaları ve son olarak Mary Norton'un Ödünç Alıcılar'ının özel bir kopyası vardı.

Onları yerleştirmeyi bitirdiklerinde Jowan anahtarlarını aldı ve ziyaretçi merkezinin otoparkına kadar ağladı; Tony Uber'i ve coşkulu kucaklamalarıyla onları bekliyordu. Hatta havaalanına vardıklarında ikisiyle birlikte bir selfie çektmirmek için ısrar etmişti.

Şimdi, Ödünç Kitap Dükkânı'nı ve aynı zamanda kendilerini kurtarmakla geçirdikleri altı aya dönüp bakınca, her şey hoş ve biraz da çılgınca bir rüya gibi görünüyordu.

"Peki, nedir bu? Jón çalıştığı yerel gazetenin haberini yapmak için uğradığında sordu ve Magnús ile Alex heyecanla ona iş planlarını anlattılar.

'Dünyanın herhangi bir yerinden insanlar gelip burada çalışabilir mi? Jón sordu. "Tıpkı senin gittiğin İngiltere'deki gibi mi?

"Aynen öyle," dedi Magnús ona. 'Ama biz de burada çalışacağız. Her şeyi denetleyeceğiz ve kitapların satılmasına yardımcı olacağız ve kahveleri, Cornish pastalarını ve çıtır kekleri, bu tür şeyleri yapacağız.

Alex, Jón'a "Pencerelerde kanepeler olacak, böylece müşteriler oturup yemek yiyebilecek ve kitap okuyabilecek" dedi ve onun İzlandaca notlar almasını izledi.

"Ama yine ölene kadar çalışacak mısın? Jón kalemin sayfanın üzerinde durmasına izin vererek sordu.

Nei! Şimdi tatilci kitapçılar bize yardım edecek. Alex ve ben öğle yemeğinden sonra ayrılıp kendi işimize bakacağız.

"Ve İzlanda'nın her yerine geziler planladık! Alex ona, İzlandaca derslerinin yanı sıra artık her hafta internet üzerinden aldığı yas terapisinin de çok yavaş ilerlediğini ama eğer izin verirlerse yerlilerle kendi dillerinde konuşabilmek istediğini söyleme ihtiyacı hissetmedi. Nereli olduğunu anlar anlamaz mükemmel İngilizceye geçtiklerini fark etmişti ve bu da kendisini tamamen yetersiz hissetmesine ve bir sonraki ders için çaresiz kalmasına neden oluyordu. Bu dili konuşmak aşçılık okulundaki yemek derslerine de yardımcı oluyordu ve Cornish kafe klasiklerinden oluşan repertuarına eklemek için İzlandaca tarifler öğreniyordu. Reykjavik'te kendine ait bir hayatı vardı ve bu onu bazen kitapçıdaki tatil işinden uzaklaştırıyordu ve Magnús'la birlikte tam da böyle olmasını istiyorlardı.

'Já! Her zaman burada olmayacağız,' diye söz verdi Magnús kardeşine.

Kendisi için de bir şeyler planlamaya özen göstermiş, İzlandalı yazarlara ve kitaplarına duydukları sevgiyi paylaşmak üzere yerel halk için bir okuma grubu kurmuştu. Bunu, sonbaharda Alex'le birlikte planladığı gezilerden biraz daha az sabırsızlıkla bekliyordu.

Planladığı tek şey bu değildi ve annesinin beyaz şekerleme kutusuyla dükkândan çıktığını, hemen ardından babasının şampanya şişesi ve kâğıt bardaklarla geldiğini görünce vaktin geldiğini anladı.

Alex ona şüpheyle bakmaya başlamıştı bile. "Bu da ne?"

Magnús ve ailesinden gelen şarkı patlaması korkularını doğruladı. Söyledikleri İzlandaca sözleri bilmiyordu ama melodiyi biliyordu ve Magnús'un annesi kapağı kaldırıp üzerinde adı yazan bir pastayı ortaya çıkardığında bunun bir doğum günü pususu olduğundan emin oldu.

Bir hafta daha doğum günü olmayacağına dair protestosuna Magnús'un babasının mantar patlatma sesi ve herkesin alkışlarıyla karşılık verildi.

Magnús kâğıt bardakları kaldırırken ona, "Evet, alış artık," dedi. 'Yıllardır kaçırdığın doğum günü kutlamalarını telafi edeceksin. Bu sadece ilki; gelecek hafta, evimize ısınma partimizde hepsini tekrar yapacağız. TAMAM MI?'

"Kim pasta ister?" diye seslendi Bayan Sturluson, elinde bıçakla ve küçük grup bir dilim için toplandı. Pastalar peçeteler içinde dağıtılırken, Jón gazete için yaptığı röportaja devam etti.

"Peki ya bu sefer işler ters giderse?" diye sordu nazikçe.

Magnús, Jón'un neden sorduğunu biliyordu. Alex de biliyordu. "Olabilir," dedi Magnús omuz silkerek. 'Bu iş modeliyle ve bu bölgede bunun olacağını sanmıyorum ama yine de olabilir. Ve bu sorun değil.

"Planlayamadığımız şeyler yine de olacaktır," diye ekledi Alex, kek dilimini alıştırılmış bir "takk" ile kabul etmeden önce

fyrir'. 'Ve şüphesiz onlar da acıtacak, ama yanlış gitmek asla son değildir. Eğer yeterince cesursan her zaman yeniden başlama şansın vardır. Kolunu Magnús'un sırtına doladı. "Hikâyenin sonu ancak herkes mutlu olduğunda gelir.

"Tamam," dedi Jón gülümseyerek, kardeşine ve yeni İngiliz kız arkadaşına sarılmadan önce ve hepsi tabelacının merdivenden inişini izlemek için döndüler. Dükkânın kapısının üzerinde, altın harflerle şaşıla bir şekilde şu kelimeler yazılıydı: "Dagalien Books, Bed and Breakfast," ve altında kalın siyah harflerle: "Lestu, borðaðu, elskaðu, dreymdu.

"Oku, Ye, Sev, Hayal Et," dedi Alex, yeni binalarına gülümseyerek, Jón kamerasını kaldırıp gazetesinin ön sayfası için sahneyi çekerken başı Magnús'unkine yaslanmıştı.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Reykjavik'in iki buçuk bin kilometre güneyinde, aşağıdan tatlı, yaz sıcaklığında bir meltem esiyor, küçük kızın yel değirmeninin yelkenlerini piminin üzerinde hızla döndürüyordu.

"Dikkat et!" diye uyardı annesi. "Kimse bana bu kadar dik olacağını söylememiştir."

Heyecanlı turistler yanlarından geçerken çit direklerine tutunuyor ve birbirlerine ne kadar güzel bir gün olduğunu haykırıyorlardı. Bazıları, Siren'in Kuyruğu'na ve Atlantik kıyısında birkaç gecelik akşam yemeği, yatak ve kahvaltıya gitmek üzere arkalarından bavullarını sürüklüyor, diğerleri ise bütün öğleden sonra deniz duvarının üzerinden yem atmak için sabırsızlanan yengeç ağıları ve kovaları taşıyordu.

"Dondurma alabilir miyiz anne? Lütfen!" diye acil bir ses tonuyla soran çocuk, Bayan Crocombe'un Dondurma Salonu'nun parlak bayrağının mavi gökyüzüne karşı hafifçe yükseldiğini gördü.

Dışarıda iyi bir kuyruk vardı. Bu da dondurmanın iyi olduğu anlamına geliyordu. Ama annesi telefonundaki GPS'e bakıyor ve bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Konsantre olmama izin verin, burada bir yerde olmalı."

Kız ona, 'Sadece yukarı ya da aşağı var anne,' diye hatırlattı. "Bu kadar mı?"

'Hah! Sanırım öyle olmalı.'

Göz kamaştırıcı beyazlıkta, yeni boyanmış iki kulübenin arasından sağa doğru keskin bir dönüş vardı. Aralarından geçerken her iki taraftaki binaların içinden delme ve çekiç sesleri yankılanıyordu. Belli ki Clove Lore'u restore etme çalışmaları dünyaca ünlü selden sekiz ay sonra bile devam ediyordu.

Genç kadın çantayı arkalarından sürükledi ve çocuk da sırt çantasını omuzladı.

Sanki hayatını sırtında taşımaya alışkınmış gibi hazineleriyle dolup taşıyordu.

İki yanlarındaki boyalı duvarlara yaslanmış eski kızakların yanından geçerek geçide doğru ilerlediler. Küçük meydana girdiklerinde kız, kum rengi betona yerleştirilmiş bir denizkızının pulları gibi kıvrımlı desenlerle yeni döşenmiş kaldırım taşlarına takıldı.

Tüm köyde güçlü olan boya kokusu burada özellikle güçlüydü ve kesilmiş çimen, sıcak toprak ve liman duvarındaki barda pişen güzel bir şeyin kokusuyla karışıyordu.

Kadın çantasını yere bıraktı ve taş basamaklarından konik çatısına kadar, bir büyücünün şapkası gibi gözlerini kısarak bodur küçük kitapçıyı inceledi.

"Kitapçı! Kitapçı!" diye bağırان çocuk, meydanın ortasında duran ve çatlakları gümüşü harçla gözle görülür bir şekilde onarılmış büyük pişmiş toprak saksısının içindeki palmiye ağacının etrafında koşuyordu.

Çocuk, sanki sahipleri burayı bir açık hava kafesi ya da bir tür buluşma yeri olarak düşünmüş gibi, kaldırım taşlarının üzerine küçük kümeler halinde yerleştirilmiş gök mavisi metalden (gök mavisi dükkân kapısıyla mükemmel uyum sağlayan) yeni masa ve sandalyelere girip çıktı.

Tepede beyaz ampuller meydanı çaprızlama kesiyordu ve daha da yukarıda martılar Clove Lore'a en son gelenleri izliyor ve kanatlarında gülüyorlardı.

Kadın, geç bir yaz akşamında orada oturup soğuk şarap içmenin ne kadar güzel olacağını çok fazla düşünmemeye çalıştı. Bunun için çok meşgul olurdu.

"Boyaya dikkat et, sanırım kapı ıslak," dedi kıza, tiki blazer ceketinin ceketinde anahtarı bulup gözlüklerini yukarı kaldırdıktan sonra anahtarı kilide sokarken.

Kapı açılırken kendi kendine, 'Yapacağımız ilk şey şifreli kilidi takmak, anahtar ihtiyacını ortadan kaldırmak,' dedi.

Küçük kız önce içeri girmek için annesinin bacaklarını itti.

"Vay canına!" Yel değirmeni hemen yeni zımparalanmış ve verniklenmiş döşeme tahtalarının üzerine atıldı.

Kadın gözlerini kitapçada gezdirdi. Duvarlar boyunca nöbetçi gibi duran boş rafların arasına parlak renkli eski koltuklar ve küçük okuma köşeleri serpiştirilmişti. Etrafta soluk pastel renklerde kurutulmuş yaz çiçekleriyle dolu eski vazolar vardı. Her raf yığınının başında kıvrımlı altın harflerle yazılmış bir tabela vardı.

"Bi-oloji, genel kurgu, çocuk kitapları! Kız, yakında pırıl pırıl parlayan siyah demirden kıvrımlı merdivenin altındaki çocuk köşesinin ne olacağını keşfettiğinde sevinçle ciyakladı, ayrıca parlak parlaklığından, annenin yeni boyanmış olduğunu tahmin etti.

Kendini iki yamalı pufun üzerine atan kız çığlık attı, mutlu bir şekilde tekmeledi, merdivenlerin altına yerleştirilmiş çok sayıda karton kasadan birinin kapağını kaldırmadan önce - dükkanın her tarafına yığılmış diğerleriyle eşleşti - ve sevinçle tepesine kadar resimli kitaplar, masa kitapları ve bölüm kitaplarıyla dolu olduğunu gördü, hepsi parlak ve davetkardı.

'Nazikçe, onlar bizim için değil. Müşteriler için.' "Ne müşterisi? Kız ayaklarını sonuna kadar yürüdü Pufun diğer tarafına geçti, böylece sırtı annesine dönüktü ve açılır bir Güzel ve Çirkin'in üzerine büzüldü.

Annesi, parlak zeminde takırdayan ayakkabılarıyla, alçak bir kapıdan pencerelerinde dantel perdeler, kırmızı-beyaz kareli masa örtüleri ve masaların her birinde kırmızı domates şeklinde sıkma şişeleri olan beyaz bir kafeye bakmak için daha fazla kutudan kaçtı. Tezgâhın yanındaki duvarda çerçevelenmiş, el yazısıyla yazılmış bir 'Annemin Lüks Çikolatalı Çıtır Kareleri' tarifi vardı.

Bir kez daha dükkâna dönerek, kapının yanında duran ve kitapların sergilendiği masaya doğru adım attı,

kutulanmamış tek kitaptı. El yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Şöyle yazıyordu: 'Sevgili Joy, köyün ilk Dijital Göçebesi! Borrow-A-Bookshop'a hoş geldin. Konaklamanız için her şey hazır. Boya (henüz) kurudu, bu yüzden lekeler konusunda endişelenmene gerek yok. Tüm yeni mağaza teknolojilerini kurmada ve stokları kataloglamada iyi şanslar! Kim bilir, belki siz de biraz kitap satmaktan keyif alırsınız! Mutlu (çalışma) tatiller. Sevgiler, Magnús ve Alex, son Ödünç Alanlar. x'

Dijital göçebelerin Clove Lore'da yeni bir kavram olduğunu hissediyordu ve sözleşmesini düzenleyen Jude Crawley'den duyduğu yerel gönüllülerden fazla heyecan ya da ilgi görmeyeceğini umuyordu.

Burada kalmak için para alan ilk ziyaretçi olduğunu fark etti. Yakında burayı iyi bir satış noktası ve iletişim cihazlarıyla yeni yüzyıla taşıyacak ve sonra buradan çıkıp bir sonraki işine geçecekti, Lizbon'da olduğunu hatırladı, sonra bir sonraki... Londra mıydı? Yoksa ondan sonraki iş Southampton mıydı? Merak etmesin, günlüğünde tüm detaylar ve uçuş bilgileri vardı. Gezgin bir bilişim uzmanı olarak uzun süre yollarda kaldıktan sonra bu işlerin hepsi birbirine karışmıştı.

Nota tekrar baktı. Tanrım, kimsenin ondan bu kitaplardan herhangi birini gerçekten satmasını beklemediğini umuyordu!

Joy derin bir nefes aldı ve masanın üzerindeki başlıklara baktı. Bazılarının konuyla ilgisini hemen anladı; sellerden bahseden kitaplar. Ne de olsa burada bulunmasının nedeni seldi. İki hafta boyunca burada kalıp yeni kasaları, giriş sistemini, güvenlik kameralarını ve geri kalan her şeyi kurması için kendisine ödeme yapılmasının nedeni de buydu. Köy ona maaşını kurtarma fonundan ödüyordu. Jowan de Marisco Clove-Congreve, iş hakkında daha fazla bilgi istediğinde gönderdiği e-postada bunu söylemişti.

Sergideki diğer kitapları ise o kadar kolay açıklayamıyordu. Vinland Sagas diye bir şey, kitaplar

hakkında denizkızıEfsaneler, Hazine Ada, o Deniz kenarında oldukları için olsa gerek. Gözü, bir fare deliğinden lambri kaplamanın ötesindeki dev bir dünyaya bakan küçük insan benzeri insanları gösteren ilgi çekici kapağıyla Ödünç Alınanlar'ın kopyasına takıldı. Kitabın üzerinde bir not kartı vardı: "Bu, Ödünç Kitap Dükkânı'ndan şimdiye kadarki en küçük Ödünç Alan'ımıza bir hediye. Radia Pearl için, mutlu tatiller! Neşe elinde kitapla döndü. 'Sana bir hediye bırakmışlar. Bu bir ilk!'

Radia ona doğru koştu ve ne tür bir hikâye olduğuna bile bakmadan kitabı göğsüne bastırdı. 'Sana bunun farklı olacağını söylemiştim! Gerçek bir tatil gibi!

"Hayır Rads, bu sadece iş.

"Ama birlikte kitap okuyacağız ve sahile gideceğiz?"

"Elbette gideceğiz.

"Ve her gün kahvaltıda dondurma yiyeceğiz. "Hmm, bundan emin değilim.

"Ve belki bu sefer daha uzun kalabiliriz? Daha kelimeleri duymadan annesinin ne söyleyeceğini biliyordu.

'Sadece birkaç hafta sonra devam edeceğiz, tamam mı? Tıpkı diğer tüm işler gibi.

Ancak Radia Pearl, dünya yorgunu ve huzursuz annesinin kavrayamadığı şeyi çoktan hissetmişti: Clove Lore, uğradıkları diğer tüm yerlerden gerçekten farklıydı.

İkisini de macera ve olasılıklarla dolu koca bir yaz bekliyordu ama bunu iki kısa haftaya sığdırmak zorundaydılar.

Yakında Clove Lore'un yapabileceği sihri öğreneceklerdi, ama şimdilik eşyalarını yerleştirmeye koyuldular, başka bir garip yerde başka bir garip yatağa özlemle bakıyorlardı, Radia annesinin, işinin onları sürüklediği dünyanın herhangi bir köşesinde bir süre kalmak için yeterince mutlu olup olmayacağını merak ediyordu.

Bu arada, Clove Lore'un dört bir yanında, yüz yıllık fırtınanın tüm izlerini temizleme çalışmaları devam ediyordu; Devonshire liman köyünden çok şey götürebilecek olan, ama aslında burada yaşayacak kadar şanslı olan insanlar için henüz tam olarak farkına varamadıkları yeni olanaklar ve yeni gelecekler açan bir fırtına.

OceanofPDF.com

Kiley Dunbar'dan bir mektup

Merhaba sevgili okuyucular,

Bu bölümde kitabımı aldığınız için size teşekkür ediyor ve özellikle de beğendiyseniz lütfen internette bir yorum yazmayı düşünmenizi rica ediyorum! Yorumlar okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı oluyor ve nispeten yeni bir yazar olarak benim için büyük bir fark yaratıyor.

Bu benim yedinci kitabım ve muhtemelen şimdiye kadar yazdıklarımdan daha çok severek yazdım. Bunun nedenini kendime sordum ve bunu ancak etrafımızdaki dünyaya bakarak açıklayabilirim.

Dışarıda pek çok insan için son derece endişe verici ve korkutucu şeyler oluyor. Rahatlatıcı hikâyelere kaçmak için söylenecek çok şey var ve ben de 21/22 kışında Ödünç Kitapçıda Noel'i yazarken tam olarak bunu yaptım. Bu yüzden bu hikayede çok fazla rahatlatıcı yiyecek tüketildiğini (pasties, posh milkshake ve çikolatalı tahıl kareleri, kimse var mı?) ve çok fazla Noel ışığının parladığını ve ocak ateşinin çıtırdadığını göreceksiniz. Rahatınıza bakın, yiyecek güzel bir şeyler alın ve gerçek hayattan bir süreliğine uzaklaşmanın tadını çıkarın.

Tüm kitaplarım Sonsuza Dek Mutlu Sonlar ile biter, ancak bu hikayede kahramanların en başından beri birbirlerinden hoşlandıkları bir romantizm yazmak istedim. Bu iki insanı karşı karşıya getirmek, savaşmak ve didişmek içimden gelmedi ve bunun yerine Magnús ve Alex'in ilk günden itibaren birbirlerini tamamen keyifli bulmalarına karar verdim. Hikâye, ikilinin erkenden bir araya gelmesi ve sorunlarıyla birlikte yüzleşmesi üzerine kurulu.

Son zamanlarda hepimiz fırtınalı zamanları atlatmak için başkalarının desteğine ne kadar ihtiyaç duyduğumuza dair çok şey öğrendik. Umarım Magnús ve Alex'in nazik hikâyesi yatıştırıcı ve canlandırıcı olur. Eğer birinci kitabı okuduysanız, Bir Kitapçıdan Ödünç Tatil

(Hera Canelo, 2021), Elliot ve Jude'un nasıl geçindiğini bilmek isteyecek ve her zaman ki gibi sevimli olduklarını görmekten memnun olacaksınız. Umarım Minty'nin talihinin nasıl gittiğini öğrenmek hoşunuza gider. Neyse ki onun da yanında özel biri var. Tabii ki bolca dram var, özellikle de en sevdiğim kitapçı tehdit altına girdiğinde!

Bu hikayeyi yazarken son yıllarda dünyanın dört bir yanında sel felaketi yaşayan pek çok insanı göz önünde bulundurdum ve özellikle 2004 yılında Clove Lore'unkine çok benzeyen bir selin evlerini ve işyerlerini yerle bir ettiğini gören Boscastle sakinlerinin duygularının farkındaydım. Yıkıma eşlik eden umut ve başkalarına yardım etme arzusunun sürekliliği beni her zaman etkilemiştir. Boscastle'ı sel bastıktan sonra bölge sakinleri cömert bağışlar ve yardım teklifleriyle dolup taşı ve ben de Clove Lore'un hikayesi için bu nezaketi ödünç aldım. Nihayetinde bu kitap devam etme gücünü bulmak ve daha parlak bir gelecek için umuda tutunmakla ilgili.

Clove Lore'u ya da ödünç alabileceğiniz Devonshire kitapçısını arıyorsanız, hepsinin uydurma olduğunu bilmenizi isterim, ancak hayali köyümün dik caddesi, limanı ve şelalesi güzel Clovelly'ye biraz benziyor. Eğer yakın zamanda oraya gidecek kadar şanslıysanız, tatil fotoğraflarınızda beni etiketlemeyi unutmayın! Orayı çok özledim. Clovelly'de gerçek ve tarihi bir eşek ahır da var (her ne kadar benim ilginç Clove Lore eşek barınağım gerçeğine pek benzemese de), online bağışlar ve eşek evlat edinme yoluyla destekleyebilirsiniz.

Şimdi teşekkür zamanı.

Yazı masamın etrafında kendime ait küçük bir destek ağı var. Nic, Robin, Iris ve Mouse, beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Beni ayakta tutuyorsunuz. Sizi çok ama çok seviyorum.

Zeki editörüm Keshini Naidoo her zaman bu öyküleri okuyan ilk kişidir ve bilgeliği, yeteneği ve işbirliği için ona minnettarım. Jennie Ayres de bu kitabı özenle düzenledi ve Vicki McKay de düzeltmeleri okuyarak

bazı doğru klangerler! Danielle O'Brien da Hera'da perde arkasında çok sıkı çalışıyor. Hepinize teşekkür ederim!

İzlandacamı düzeltmememe yardımcı olan cömert ve bilgili Freyzi'ye özellikle teşekkür ederim. Kalan hatalar tamamen benim hatamdır.

Vicky ve Lisa, internette ve Romantik Romancılar Derneği'nde tanıştığım tüm yazar arkadaşlarım gibi bana günlük dozlarda güç ve cesaret veriyor.

Tüm desteğiniz ve nezaketiniz için SİZ muhteşem okuyuculara teşekkür ederim. Mektuplarınızı ve mesajlarınızı almayı seviyorum, özellikle de hikayelerimdeki bir şey sizi biraz cesaretlendirdiğinde veya rahatlattığında ve bana bildirmek için yazdığınızda. Bu benim için dünyalara bedel.

Kitap blogcuları ve eleştirmenler kitap dünyasının dönmesini sağlıyor ve benim yazarlık hikayemin hayati bir parçası. Çalışmalarımı okumak için zaman ayırdığınız ve kitap sevgisini yaydığınız için çok teşekkür ederim. Size minnettarım!

Beni Kiley Dunbar Yazar Facebook Sayfasında bulabilirsiniz. Ayrıca üç ayda bir kitap dedikoduları, özel içerikler ve çekilişlerle dolu bir bültenim var. www.kileydunbar.co.uk adresindeki web sitemden kaydolabilirsiniz.

Sizlerin desteğiyle her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak yazmaya devam edeceğim.

2023'ün ilkbaharında üçüncü bölüm için hepinizle görüşmek üzere. Bir Kitapçıdan Ödünç Al serisi.

Sevgiler, Kiley x

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

İskoçyalı olan Kiley Dunbar, kocası, iki çocuğu ve Bedlington Terrier cinsi Amos ile birlikte İngiltere'de yaşıyor. İngiltere'nin kuzeyindeki bir üniversitede İngiliz Edebiyatı ve yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir. Romantik Romancılar Derneği'nin bir üyesi ve Yeni Yazarlar Programı'nın bir mezunu olmaktan gurur duymaktadır.

OceanofPDF.com

Ayrıca Kiley Dunbar

Frozen Falls'da Noel

Kelsey Anderson

Bir Yaz Gecesi Bir Kış
Gecesi

Söğüt Limanı

Highland Coral Beach'te Yaz Port
Willow'da Çöpçatanlık

Ödünç Kitap Dükkanı

Bir Kitapçıdan Ödünç Alın Bir Kitapçıdan
Ödünç Alın'da Noel Tatili

OceanofPDF.com

İlk olarak Birleşik Krallık'ta 2022 yılında Hera tarafından yayımlanmıştır.

Hera Kitapları
Birim 9 (Canelo), 5. Kat Cargo
Works, 1-2 Hatfields Londra,
SE1 9PG
Birleşik Krallık Telif Hakkı

© Kiley Dunbar, 2022

Kiley Dunbar'ın bu eserin yaratıcısı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz,
Yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Ebook ISBN 9781804369029
Baskı ISBN 9781804360033

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Diane Meacham'a ait

Daha fazla harika kitap için www.herabooks.com adresini ziyaret edin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Ödünç Kitapçıda Noel

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Reklam: Yeni Bir Tatil Fikri Önsözü](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü](#)

[Bölüm Yirmi Beşinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi Yedi Bölüm](#)
[Yirmi Sekiz Bölüm](#)
[Yirmi Dokuz Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Birinci Bölüm Otuz](#)
[İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Sonsöz](#)
[Kiley Dunbar'dan bir mektup](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Kiley Dunbar Telif](#)
[Hakkı](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.